DE LIEFDESDODERS: WAAR VROUWEN OP AFKNAPPEN

PENTHOUSE

NEDERLAND

NR. 4/APRIL 1992 F 7.50

BRANDY
DE MOOISTE VROUW VAN AMERIKA

GEORGE
BURNS: SEX DOET ME HELEMAAL NIETS

HOLLYWOOD GROUPIE
MIJN AFFAIRES MET PRYOR, POLANSKI, WARREN BEATTY EN AL DIE ANDEREN

8 711317 005702

THE PALL MALL EXPORT CLOTHING CO.

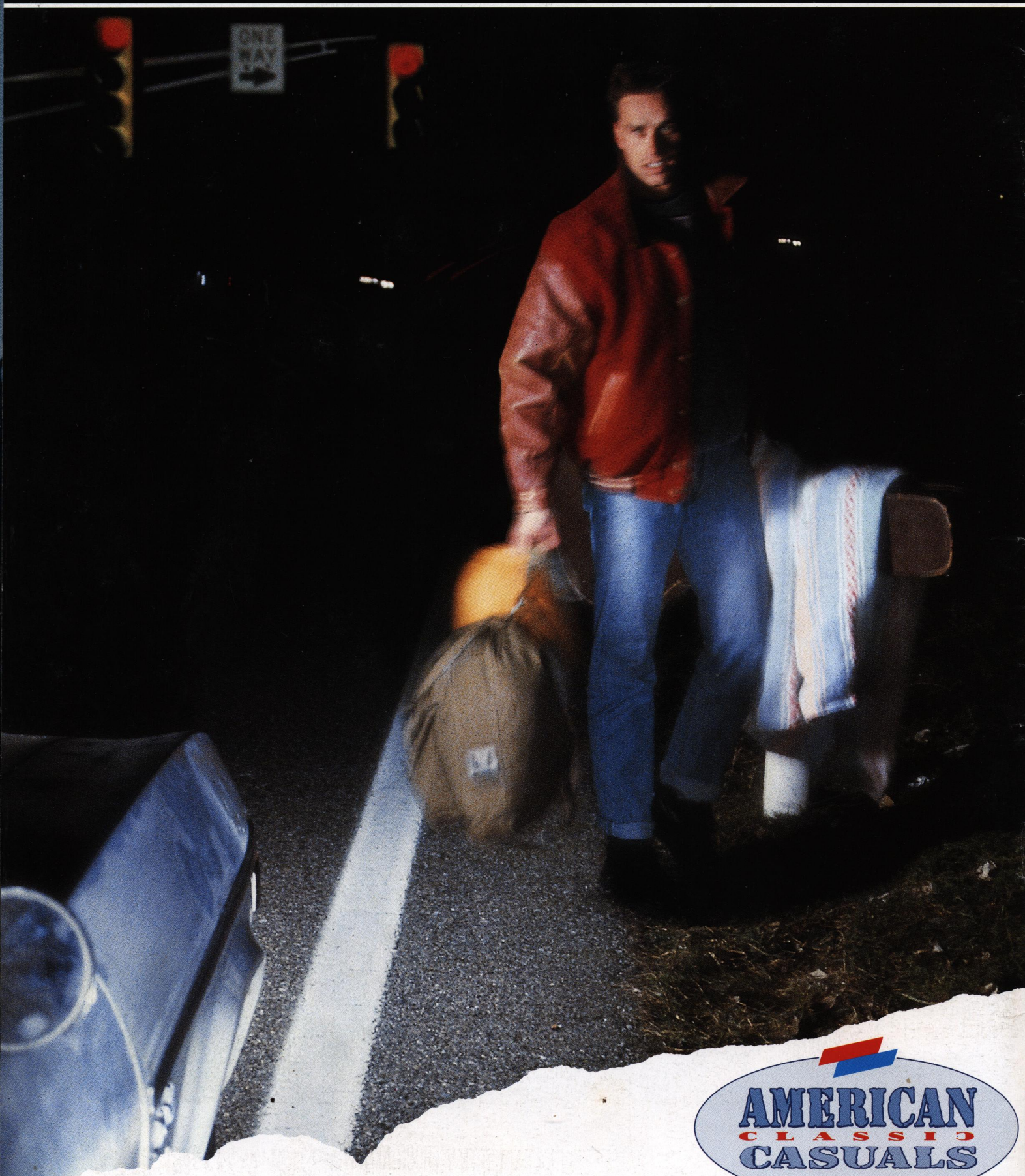

AMERICAN CLASSIC CASUALS

THE PALL MALL EXPORT CLOTHING CO.

For more information or brochure: 020 - 644 23 65

Twintig redenen om even in het gras te gaan liggen.

106 – NL4

Lucky Strike. Nothing else.

ROKEN SCHAADT DE GEZONDHEID. HET KAN LONGKANKER OF HARTKLACHTEN VEROORZAKEN. KON. BESLUIT VAN 29.4.1981, STB.329.

GEZOCHT

PRACHT VAN EEN JUBILEUM-'PET'.

BELONING: F 25.000,-

Om het vijfjarig jubileum extra luister bij te zetten, ging de redactie van Penthouse vorig jaar voor de eerste keer op zoek naar het, vooralsnog onbekende, **MOOISTE & SPANNENDSTE MEISJE VAN DE LAGE LANDEN**. Wij riepen een ieder die een beauty met Penthouse-allure in zijn of haar omgeving kende op ons te tippen. Uit de vele inzendingen bleek al snel dat er in Nederland en België géén gebrek aan vrouwelijk schoon is. Na een mooie strijd tussen tien sterke kandidaten kwam de 18-jarige **ANGELIQUE KEMMEREN** uit Brabant als winnares uit de bus. In het Jubileum-nummer van november bleek zij een Penthouse 'Pet' in optima forma.

Enthousiast over het overall-resultaat, heeft de redactie besloten de speurtocht naar onbekend talent voort te zetten. Een opwindende tocht, voor ons èn voor u, want naast een erotische reportage wacht het winnende koppel een uiterst aantrekkelijke financiële attentie. Ook nu is er weer een **PREMIE** van **f 25.000,-** te verdelen; dat wil zeggen **VIJFDUIZEND** gulden voor de Gouden Tipgever en **TWINTIGDUIZEND** voor het model zelf. De glamour-reportage zal worden geschoten door een internationaal gerenommeerde fotograaf en verschijnen in het extra dikke Jubileum-Nummer in november.

Wanneer u een meisje kent dat qua uiterlijk en uitstraling een dermate grote indruk achterlaat dat zij met gemak voor Penthouse zou kunnen poseren, vraagt u haar dan eenvoudigweg of zij deze unieke ervaring wil beleven. Stuur ons vervolgens enkele foto's van haar toe (gezicht èn figuur). Adresseren aan: MagaSell N.V., Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam.

Vergeet vooral niet naast uw eigen adres ook naam, geboortedatum, adres (zo mogelijk met telefoonnummer) en een **ACCOORDVERKLARING** van het model mee te sturen. U kunt tot maandag 6 april 1992 meedoen. Alle inzendingen worden vertrouwelijk behandeld. In het komende juli-nummer zullen wij minimaal 10 kandidaten aan u voorstellen, waarna een lezersjury samen met de redactie van Penthouse zal bepalen wie de uiteindelijke winnares is. Wij wachten vol spanning op ongetwijfeld prachtige inzendingen.

PENTHOUSE

VOOR DE MAN DIE ALLES WIL

Lifestyle

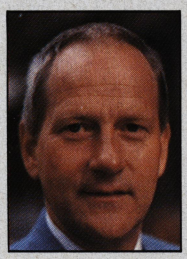

REDAKTIE:
FRANS VAN DER BEEK

BLADENMARKT

COMPLETE SCHAAMSTREEKROMAN

'Petit Populair' doet discussie hoog oplaaien

Het is bizar en dolkomisch, maar ook ordinair en stuitend. De eerste uitgave van Shame Lips BV heet 'Petit Populair' en bestaat uit twee fotostrips, een brieven- en contactadvertentierubriek en reclame voor fotobehang met pornografische taferelen.
In de strip figureren de heer en mevrouw McKenzy, in wie het geoefende oog het duo Theo & Thea oftewel ARJAN NEDERVEEN en TOSCA NITERINK zal herkennen.
In de eerste strip Hot Times gaat genoemd echtpaar uitbundig vreemd. Zij met de tv-monteur en hij met de secretaresse. In Gay Times doet hij het met de automonteur en zij met de tuinvrouw.
U bent gewaarschuwd: het is plat, banaal en ordinair. Tegelijkertijd is het heel erg leuk.
Vanzelfsprekend nemen de makers de klassieke pornostrip op de korrel en is de uitgave een parodie op de seksboekjes van twintig jaar geleden.
Petit Populair is ook op de tv geweest bij Veronica en dat heeft de discussie flink doen oplaaien. Bewegende beelden zijn in deze sfeer lang niet zo leuk als *print*, want daar blijkt het steken van de draak beter tot z'n recht te komen.
Voorbeeld van contactadvertentie: AMSTERDAM. Vietnamese bootvluchteling zoekt zwaargeschapen vriendin (lfst. Conny Vink Type) voor literaire avonden. Spraakgebrek geen bezw.
Daarboven prijkt een korrelige zwartwit kiek van een Aziaat met zijn mannelijke trots kaarsrecht omhoog. Leuk? Smaken verschillen.
Een soort SIRE-advertentie als uitsmijter: ALS U HET DOET, ZET OP UW EIKEL DAN EEN HOED. (Een badmuts is ook goed).
De complete schaamstreekroman is dolle pret voor wie een combinatie van meligheid en dubbele-bodemhumor kan waarderen. Het eerste nummer van 'Petit Populair' kost in de winkel f 9,95, maar is exclusief voor Penthouse-lezers te bestellen d.m.v. overmaking van f 7,95 + f 2,- verzendkosten op gironr. 4376359 t.n.v. C.I.C. Amsterdam, o.v.v. Petit Populair.
Alleen voor lezers boven 18 jaar. (Paspoort meesturen is niet nodig).

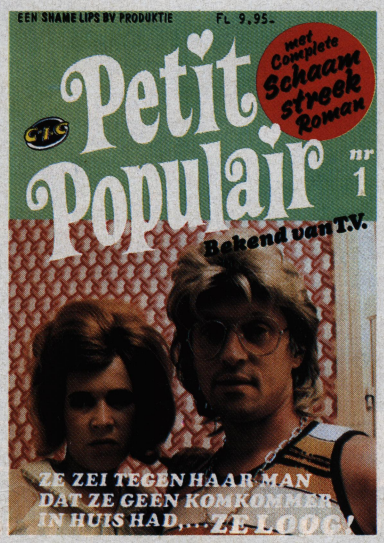

MUZIEK

DAVEREND SENTIMENT

Nostalgie op zilveren schijf

Krakend oud vinyl krijgt zijn glans weer terug op cd. Drie voorbeelden van Gouwe Ouwe zonder krassen. Om te koesteren.
* 20 GOLDEN GREATS heet het verzamelde werk van DIANA ROSS AND THE SUPREMES uit hun succesperiode '64 - '70. De gouden glans straalt dan ook van uw loudspeakers bij klassiekers als 'Where Did Your Love Go', 'Baby Love', 'Reflections' en 'I'm Livin' In Shame'. Hoewel gedateerd, klinkt deze cd vol originele uitvoeringen sprankelender dan alle covers die van het werk van The Supremes zijn getrokken. (RCA)
* Wie ook van geen ophouden weten, zijn THE KINKS, het kwartet rond zanger Ray Davies. Al bijna dertig jaar (!) aan het popfront aanwezig, meer geconcerteerd dan The Sto-

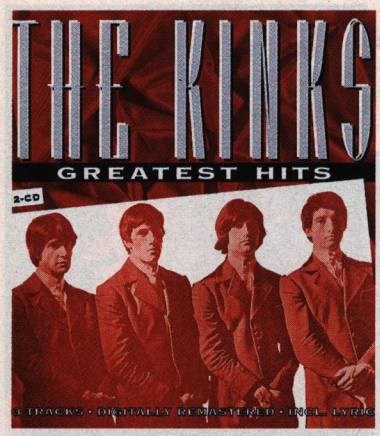

nes en The Who bij elkaar, en dat zonder aanwijsbare ouderdomsverschijnselen, getuigen The Kinks van een onwaarschijnlijk grote overlevingsdrang. Sterker nog: op de dubbel cd GREATEST HITS klinken hun oudjes (33 stuks uit de periode '64 - '70; van 'You Really Got Me Now' tot de meebruller 'Lola') na digitalisering weer als nieuw. Muziek verjongt, The Kinks zijn het ultieme bewijs daarvoor. (SPH)

Herinnert u zich SLADE nog, het glitterrock-gezelschap dat begin jaren zeventig de hitparades onveilig maakte met werkjes als 'Coz I Luv You', 'Skweeze Me Please Me' en 'Cum On Feel The Noize'? De groep zit in haar zoveelste jeugd en is met de single 'Radio Wall Of Sound' weer terug in de picture. En uiteraard gecompileerd te verkrijgen op zilveren schijf. Onder WALL OF HITS liggen hun twintig grootsten nu in het schap. Daverend sentiment waarmee je je (schoon)moeder nog steeds de kast op krijgt! (Polydor)

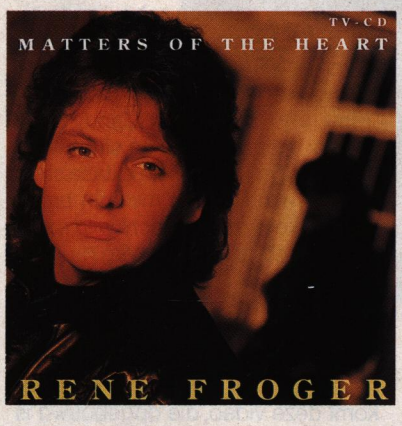

* RENÉ FROGER ontplooide zich van een behendige café-vocalist tot een crooner van formaat. Hij is nu de beste zanger van Nederland, ik herhaal: DE BESTE! Voor zijn vierde CD deed hij inspiratie op in Los Angeles. De Amerikaanse invloed is duidelijk, maar niet hinderlijk. Froger is als zanger van liefdesliedjes in ons land onovertroffen. Zijn sentimentele hart helpt hem daarbij voortreffelijk de brug over. Hij kan een mens hier heel gelukkig mee maken. (DINO)

KOKKERELLEN

KOKEN EN INKOPEN PER PC KAN

Met de handige culinaire software van Cuisine

Kokkerellen kan nu ook via de computer. DOMUS software komt met twee pakketten onder de titel 'Cuisine'. Een curieuze combinatie tussen computer en cuisine, die heel handig de keukenmeester helpt. De hulp kan bestaan uit het ordenen en bewaren van recepten, maar ook uit het oplepelen van allerlei nuttige culinaire informatie over hoeveel tijd bijvoorbeeld de bereiding van een bepaald recept vergt. Voorts is het gemakkelijk een menukeuze te maken. U geeft op aan welke eisen het gerecht moet voldoen en Cuisine zoekt voor u de mogelijkheden. Dat begint met een boodschappenprogramma. Automatisch wordt voor u uitgerekend wat u moet inkopen als u met z'n vijven bent en het recept op vier personen is afgestemd. Hebt u in drie gerechten -pak 'm beet- tomaten nodig, dan wordt automatisch uitgerekend hoeveel tomaten zult moeten halen.

Ideaal voor keukenprinsen, die ook de pc niet schuwen. De prijs van de diskettes is vanaf f 15,95. (Info: Postbus 94791, 1090 AT Amsterdam).

MANNENTAAL

MAGNAFIEK GELUID

De Magnasphere NOVA van de Duitse luidsprekerspecialist MAGNAT mag er in alle opzichten zijn: het ontwerp (twee futuristische satellieten en een zwartgelakte baskast) is oogstrelend, het geluid verbaast door een ongehoord sprankelende openheid en een ultralage basweergave (bereik: 20 - 34.000 Hz.) en ook de prijs is van evidente hoogte: 16.000 gulden, compleet met twee ingebouwde eindversterkers van elk 500 Watt piekvermogen. Volgens experts kan deze high-end van Magnat de vergelijking met veel duurdere toppers van andere firma's met gemak doorstaan. Pure topklasse dus in elk opzicht. Voor de man die bijna alles al heeft. (Info: 08870-17000)

TREND

SEXUELE BEVREDIGING VIA CASSETTE

Over een liefdesaffaire met jezelf

Nee, geen 06-lijn gehijg maar kosmisch vuur: op tape vastgelegde magie. Deze cassette belooft namelijk na beluistering "een beter sexleven en een perfecte relatie." Door het geregeld afdraaien van het bandje worden al uw (onbewuste) vooroordelen ten opzichte van beide geslachten zichtbaar gemaakt en volautomatisch omgevormd. Door deze TRANCE-FORMATIE verbetert en intensi-

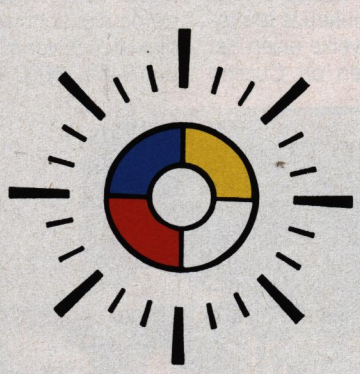

veert volgens ontwikkelaar en cursusleider ANDRE VAN DER WAL de relatie van de luisteraar met mannen en vrouwen. "Je leert door deze tape direct contact te maken met je mannelijke- en vrouwelijke sexualiteit. Je stelt je bijvoorbeeld voor dat je de God der Liefde bent. En terwijl je de sexuele energieën vrij laat stromen, verleid je de Godin der Liefde en ga je heerlijk met haar vrijen. Hierdoor bereik je een soort oer-orgasme, dat tot in je diepste wezen doortrilt. Dat kan niet alleen overdag, maar ook 's nachts, tijdens de slaap (met de recorder in auto-reverse)."

Voor f 32,50 een oer-orgasme. (Info: Cosmic Fire, 02159-47642)

DOE-HET-ZELF-CURSUS MASTURBATIE

Via de Amerikaanse BETTY DODSON, goeroe der zelfbevlekking en een vermaard pionierster als het gaat om masturbatie-cursussen, hebben reeds duizenden vrouwen en mannen hun eigen erotische ik leren ontdekken en hun sexuele horizon verbreed. Bij VideoNetworK heeft onlangs een boek/videocombinatie over 'The Safest Sex' het licht gezien, MASTURBATIE EN EIGEN LIEFDE getiteld. Onder de bezielende leiding van Dodson (die zich al vingerde op haar vijfde) zijn we getuige van een vrouwen-masturbatie-workshop. Van het proeven der lichaamssappen, elkaars geslachtsdelen bekijken ("This is definitly the nicest cunt of America"), het ongeremd gebruik van hulpmiddelen en massage-apparaten ("Ladies, start your engines!"), de 'vrije oefening' (een oase van heigende extase en kreunend genot, richting het meervoudige orgasme) tot de sensuele massage na de 'liefdesaffaire met jezelf'. Alles wordt schaamteloos doch functioneel geëtaleerd. Een doe-het-zelf-cursus lustbeleving voor 't leven dus, in woord en beeld, waarbij iedereen braaf zijn huiswerk doet en dat vervolgens glashard ontkent. Desondanks wenst Betty ons aan het eind van deze inspirerende videotape nog heel veel plezierige orgasmes toe. Dat zal velen bij het consumeren van haar boek en video (79 gulden) zeker lukken... (Info: 035-216457)

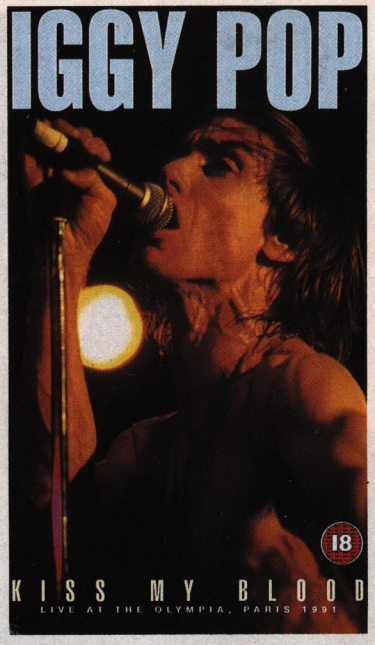

VIDEO

DE GODFATHER OF PUNK

Bloedige striptease

IGGY POP doet weer van zich spreken. En hoe! Het tanige, 44-jarige podiumbeest dat alles heeft overleefd wat God verboden heeft, is tijdens zijn laatste Europese tournee in stijl (op Spartaanse manier) op video vereeuwigd. KISS MY BLOOD, opgenomen in het Parijse Olympia, is een uiterst krachtig document geworden, waarbij de rechtgeaarde Iggy-fan zijn vingers kan aflikken. Alle 22 nummers ademen de sfeer van Iggy's roemruchte Stooges-periode. Raw Power dus (dwingende drums, stuwende bas, gemeen scheurende gitaren en uitbundige vocalen), met overtuigend gebrachte evergreens als 'No Fun', 'I Wanne Be Your Dog', '1969', 'Lust For Live' en 'Candy'. Iggy scheldt, vloekt, bloedt en stript weer als vanouds. In opperste extase staat hij zelfs minutenlang met zijn broek op de knieën, het geslacht wild meewiegend op het ritme... (Virgin)

Van een heel ander kaliber zijn de spirituele landschappen van ENIGMA op THE VIDEO. Voorafgegaan door een even bijzondere als mysterieuze cd (MCMXC a.D. getiteld) komt deze video, die opgebouwd is rond de hits 'Sadeness' en 'Mea Culpa', niet echt als een verrassing. De video moet meer gezien worden als aanvulling: de beelden vol erotische en spirituele verwijzingen zijn betoverend en sluiten naadloos aan op de synthesizerklanken en gesampelde kerkkoren, die met hun declamaties Enigma van een religieuze ondertoon voorzien. De zo ontstane draaikolk van vervreemdende indrukken zorgt voor goed verteerbare kitsch. Amen. (Virgin)

REISAANBIEDING

MET TWA NAAR NEW ORLEANS

Om te swingen, te smullen en te stappen

NEW ORLEANS is een van de meest sfeervolle steden van de Verenigde Staten. Het is de bakermat van de jazz en blues. Deze havenstad aan de Mississippi vormt een soort schiereiland in de moerassen van de blue bayou met krokodillen.

New Orleans is een centrum van cultuur, educatie, handel en industrie in de zuidelijke staat Louisiana. Het swingende centrum is Bourbon Street in het hart van het French Quarter, het uitgaanskwartier waar de muziek en de hurricanes (speciale cocktail) alom aanwezig zijn. Sfeervol en swingend, want de bezoekers flaneren hier met een drankje in hun hand van honky tonk-café naar jazzclub. Jaarlijks is daar het beroemde

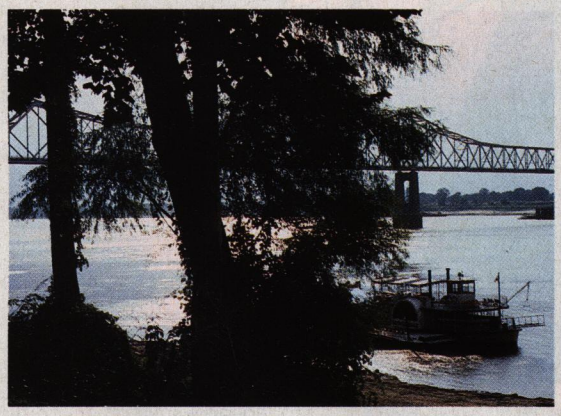

Mardi Gras-festival, een kleurrijk carnaval met de mooiste maskers van de wereld.

Het befaamde New Orleans Jazz en Heritage Festival wordt ieder jaar begin mei gehouden in Fat City, zo'n elf kilometer van het French Quarter vandaan. Fat City ligt in Metairie, een voorstad van New Orleans.

Vlakbij is de New Orleans Market met alle lekkernijen van de Creoolse keuken. Eten en drinken volop! Cajun muziek en gumbo soep, het is altijd feest in New Orleans.

Met TRANS WORLD AIRLINES kunt dagelijks van Amsterdam via New York naar New Orleans vliegen. Het is een van de meest populaire bestemmingen, met name tijdens Mardi Gras en het jazz-festival.

TWA biedt in samenwerking met Holland Overseas Travel een reis aan naar deze zonovergoten pret-stad. Inbegrepen in deze vliegreis reis zijn:

* zeven nachten verblijf in het eerste klas-hotel MONTELEONE in de Rue Royal;
* zeven dagen autohuur bij GENERAL, inclusief LDW-verzekering en onbeperkt aantal kilometers.

De prijs, met vertrek op individuele basis op iedere gewenste dag is f 2255,- per persoon (2-pers.kamer), f 2015,- p.p. (3-pers.kamer) en 1885,- p.p (4-pers.kamer). Toeslag 1-pers. kamer plus auto is f 750,-. In het hoogseizoen (24 juni t/m 31 augustus) geldt een toeslag van f 200,-.

Bel voor reserveringen of info met Holland Overseas Travel, Badhuisweg 108, 2587 CM Den Haag, tel. 070-3556064.

HET PETER STUYVESANT TRAVEL GEVOEL

PETER STUYVESANT TRAVEL legt het accent dit jaar nóg meer op het ontmoeten van de lokale bevolking door rondreizen op verre bestemmingen. Het zijn comfortabele ontdekkingsreizen, soms met oorspronkelijk vervoer. De fraaie gids voor 1992 is uitgebreid met vele nieuwe bestemmingen, zoals Suriname, Indonesië, Cyprus, Rusland en Zuid-Amerika. De gids bevat landenprofielen plus alle relevante informatie. De lancering van het reisprogramma bleek vorig jaar een groot succes, dank zij het Peter Stuyvesant-gevoel dat de reiziger op de tochten ervaart. (Info: 020-6261166)

MANNENTAAL

'SPECIALIZED' VERRAST MET FUTURISTISCHE FIETSLIJN

Het gaat niet goed in de fietsenbranche. De tijd van Piet Pelle en zijn Gazelle liggen dan ook al ver achter ons. Hoewel de mountainbikes even voor een opleving zorgden, is ook deze trend inmiddels weer ingezakt. Op de Tweewieler-RAI werd ons evenwel een blik gegund op de toekomst en daar kan de fietsenindustie moed uit putten. Specialized Benelux BV liet zien aan welke innovaties de fiets de komende jaren wordt onderworpen. De ontwerpers ROBERT EGGER en DAVID SCHULTZ creëerden fietsen in een futuristische lijn, die met de produktiemogelijkheden van vandaag uitvoerbaar zijn. 'Tandemonium' is de aerodynamische tweezits-racefiets zonder ketting, maar met vaste aandrijfas. De FSX, oftewel de Future Shock Experimental is een wedstrijd-mountainbike met een compleet geïntegreerd veersysteem. Voor de stadsfietser is er nog de 'Metropolitan'. (Info: 070-3175220)

PENTHOUSE FORUM

In Penthouse Forum bediscussiëren lezers intermenselijke relaties. De brieven moeten voorzien zijn van naam en adres (in blokletters), maar worden op verzoek anoniem gepubliceerd. Ingezonden brieven worden te allen tijde eigendom van de redactie. Zendt Uw zieleroerselen aan redactie Penthouse, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam, onder vermelding van 'Forum'. De hier geplaatste meningen hoeven niet noodzakelijk overeen te stemmen met die van de redactie. Geplaatste inzendingen worden beloond met vijftig gulden. Gaarne bank- of gironummer vermelden.

PASSIE IN EEN FOTOHOKJE

Op een druilerige dinsdagmiddag loop ik door een groot winkelbedrijf zonder echt een plan om iets te kopen. Bijna doelloos volg ik een groepje mensen, tot mijn ogen plotseling een mooi, jong meisje op de roltrap zien afsteven.

Zonder een moment te aarzelen volg ik haar de roltrap op. Doordat ze een superklein rokje aan heeft, kan ik zien dat ze een slipje draagt. Mijn steelse blikken blijken het meisje niet te ontgaan. Ineens kijkt ze om en betrapt ze me. Ik krijg een strenge blik toegeworpen, terwijl ze afkeurend met haar hoofd schudt. Ik bloos als een klein kind en wend snel mijn hoofd af.

Quasi achteloos loop ik haar achterna, de volgende roltrap op. Ze heeft maar een kleine voorsprong. Ik bekijk haar nu van opzij en zie hoe ze vaag glimlacht. Haar blik verraadt zelfs dat ze van een binnenpretje geniet.

Ze mag er overigens best wezen en blijkt minder preuts dan haar eerste reactie deed verwachten. Als ik namelijk opnieuw op verkenning ga onder haar rokje, zet ze - naar ik hoop met opzet - haar ene been een tree hoger, waardoor de contouren van haar welgevormde billen duidelijk zichtbaar worden. Als ze boven is aangekomen, loopt ze regelrecht naar de telefoonafdeling. Als vanzelfsprekend loop ik haar achterna; haar lichaam en kleding bewonderend. Bij de telefoons staan we vlak naast elkaar. We weten duidelijk geen van beiden wat er komen gaat en hoe we de zaken moeten aanpakken. Een ding is zonneklaar: vanmiddag gaat er iets gebeuren.

Haar oog is inmiddels op een kleine telefoon gevallen. Ze neemt de hoorn van de haak en begint heel langzaam met haar vingertoppen over het

ILLUSTRATIE: NICO VRIELINK

gladde kunststof te wrijven. Vervolgens drukt ze op de '6' en de '9', een handeling die ze blijft herhalen en bij mij een reactie in mijn broek teweeg brengt.

Ik ben gespannen als ik voor haar langs de aan-knop van een telefoonbeantwoorder zoek. Wanneer ik haar met mijn lichaam 'per ongeluk' aanraak, kijk ik haar verward en tevens verwachtingsvol aan. Op mijn "sorry" zegt zij "geeft niet; zal ik je helpen?"

Nog subtieler dan bij de hoorn begint ze over de rug van mijn hand te wrijven op zoek naar de juiste knop. Haar zwoele stem resoneert daarbij nog na in mijn gedachten. Ik denk bij mezelf: het gaat gebeuren in deze winkel; maar waar? Dan vraag ik: "Zou de knop niet aan de achterkant zitten?" Terwijl ik excuses mompel, wring ik me tussen haar en de toestellen.

"Soms zitten de goede knopjes aan de voorkant," zegt ze, terwijl ze zij haar stevige borsten ferm tegen me aan drukt. Ik beaam het en pak met een doelgerichte beweging één van haar tepels beet, die ik dwars door het ragfijne shirtje begin te masseren. Nog voordat ze op mijn vraag "Heb je zin?" met een veelzeggend 'hmmm' kan reageren, verander ik mijn vraag: "Heb je zin in een foto?" Ik werp daarbij een blik naar het snap-shot foto-apparaat en zij zegt: "Ik zie je over een minuutje."

Zo snel als haar naaldhakken haar dragen kunnen, loopt ze naar het fotohokje, terwijl ik nog even langs de uitgestalde telefoontoestellen slenter. Als ik uiteindelijk ook bij het fotohokje ben aangekomen, gluur ik als een Jan Klaassen in een poppenkast tussen de gordijntjes. Ze zit er duidelijk heel anders bij dan Katrijn. Ze heeft haar rechterbeen tegen de muur gezet en zich in deze pose laten vereeuwigen. Het accent van de foto ligt op haar poesje. Ze heeft zelfs kans gezien haar naam op de foto te zetten: 'Nikky'.

Ik stap naar binnen, pak de foto en trek haar met mijn andere hand overeind. Zodra ze staat, beginnen we met een intense vrijpartij. Haar tong verstrengelt zich met de mijne en onze handen doen de rest. Met één hand wrijf ik tussen haar billen en met mijn vingerschaar bewerk ik haar hard geworden tepels. Zij maakt haar hand zo groot mogelijk en wrijft stevig over mijn kruis. Vooral mijn ballen worden goed gemasseerd. Dan pak ik haar flinke tieten door haar hemdje heen goed vast en breng ze met draaibewegingen op temperatuur. Zij legt haar handen op mijn billen om met draaiende bewegingen van haar heupen, mijn toch al oververhitte paal op kookpunt te brengen. Als ik haar tieten loslaat, begrijpt ze direct wat ik wil. Ze steekt haar handen in de lucht en geeft mij de gelegenheid haar shirt uit te trekken. Dan ontwaart zich voor mijn ogen een prachtig heuvellandschap. Flinke maar vooral stevige borsten met twee grote tepels die ik gewoon even moet zoenen. Op dat moment legt zij haar handen op mijn hoofd en begint ze zachtjes te spinnen.

Nu duikt ze op haar knieën en gespt mijn broek los. Snel ligt mijn broek aan mijn voeten met mijn boxershort er boven op. Een innige gloed omsluit inmiddels mijn eikel. Vakkundig cirkelt ze met haar tong over de bijna paars geworden aardbei. Met een vrije hand masseert ze afwisselend haar eigen borsten en mijn ballen. Nog nooit werd ik zo lekker gepijpt.

Om een eruptie te voorkomen, verander ik snel van positie: ik op mijn knieën en zij op haar krukje voor een sensationele befpartij. Ik trek haar rokje omhoog, maak haar gordeltje los en trek ik haar slipje uit. Gretig biedt ze me haar kutje aan. Een beetje vocht sijpelt al naar buiten. Als ik met mijn tong in haar gleuf omhoog ga, heb ik haar klit snel gevonden. Na een halve minuut slaat het spinnen om in zacht gekreun. Gelukkig dempen de gordijnen veel ge-

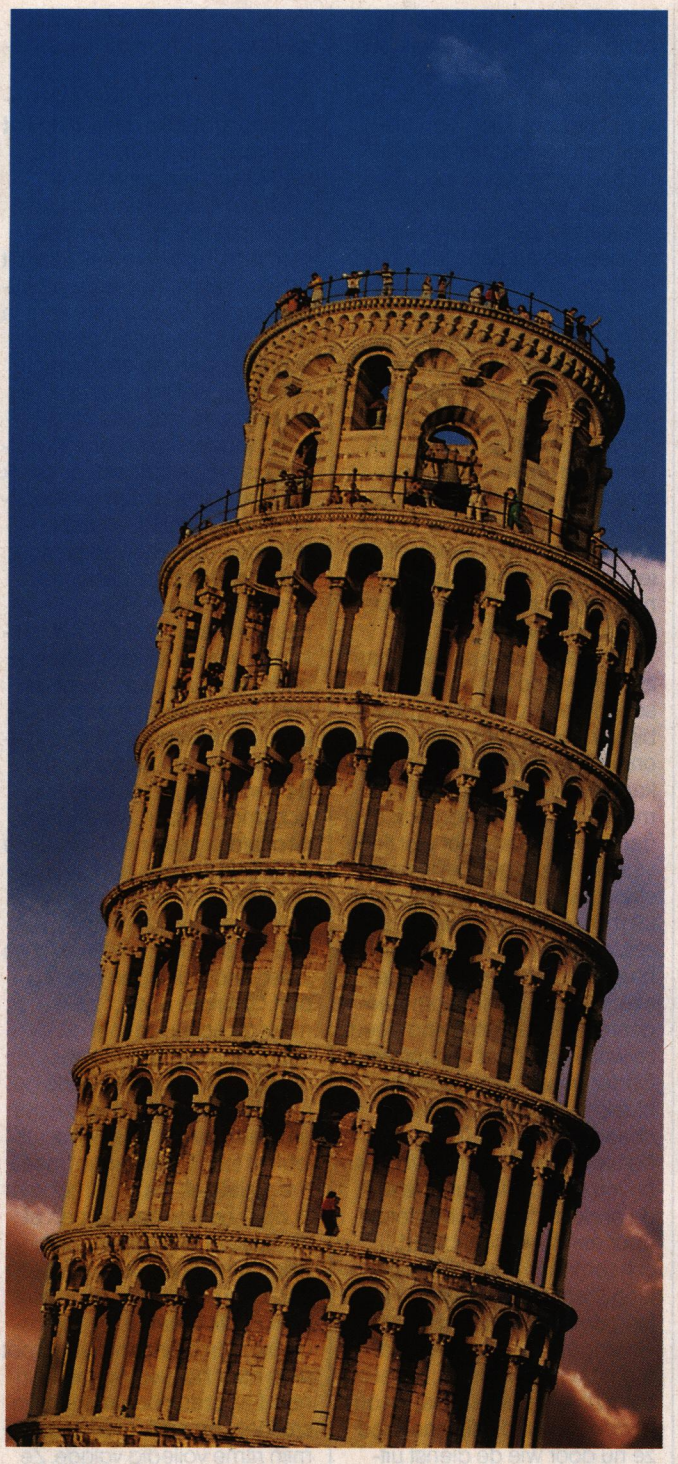

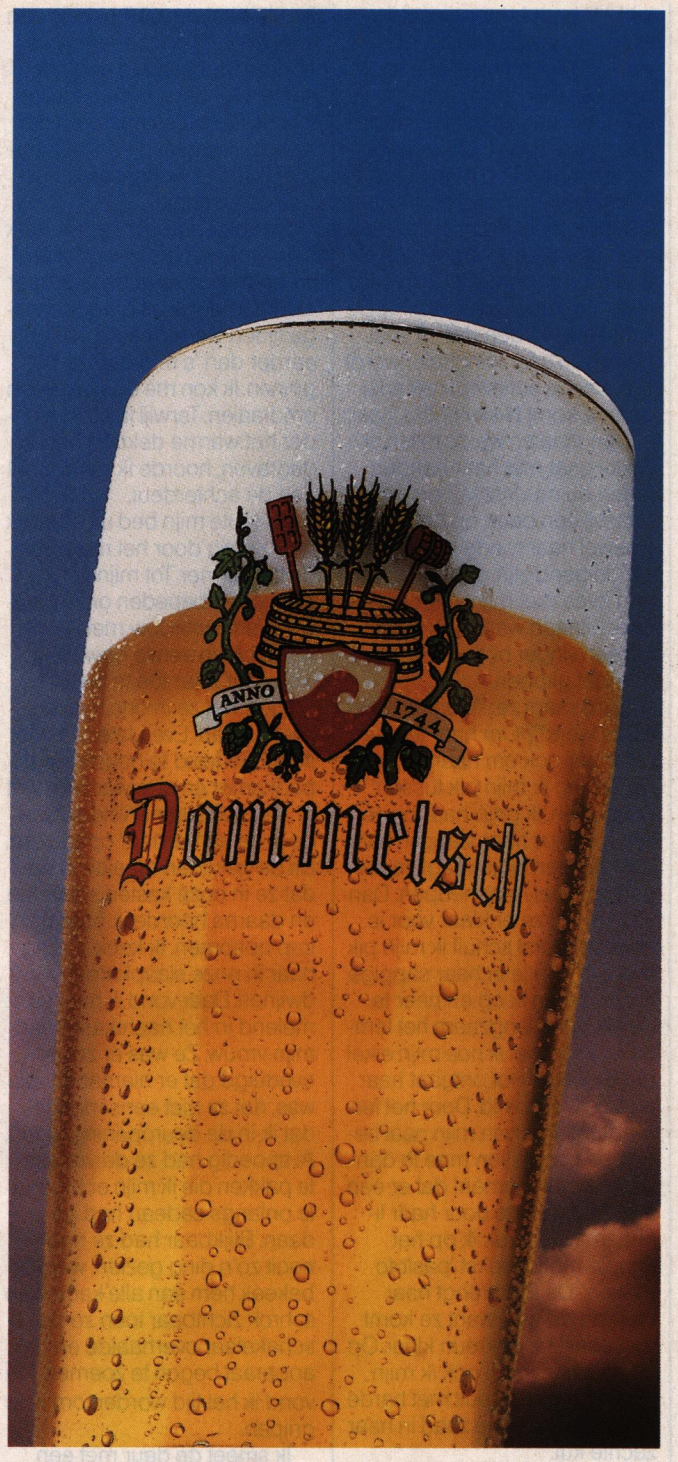

Maar wij hebben Dommelsch.

Dommelsch Bier

luid. Uit haar heupen voel ik kleine schokjes komen, dus verhoog ik geleidelijk de snelheid van mijn tong en neem ik af en toe een lange haal door haar natte spleet. Als ze wederom haar hand op mijn achterhoofd legt en stevig begint te kreunen, weet ik dat ik deze job mag afmaken. In rap tempo lik ik verder en schuif tegelijkertijd twee vingers in haar vagina. De schokjes worden dan al snel golven en haar kringspier wordt ook steeds actiever. Heel snel daarna komt Nikky heftig klaar.

Dan draaien we de rollen om. Nikky gaat met haar handen tegen de muur staan en zet daarbij één been op het krukje. Hoewel haar ronde billen zeer uitnodigend zijn, speel ik eerst nog even met mijn vinger in haar bilnaad waarbij ik af en toe een vinger bij haar naar binnen laat glippen.

Dan vraagt ze: "Waar blijft het echte werk"? Om haar te pesten maar ook om haar op te geilen, leg ik mijn pik tussen haar billen. Ik grijp haar bij de tieten en kus haar stevig in haar hals. Na een tijdje wiegt ze ongedurig met haar heupen. Dan weet ik dat ze er klaar voor is. Heel beheerst schuif ik mijn pik met zijn puntje in haar sappige kut en begin ik op en neer te rijden. Als ik langzaam het tempo opvoer, voel ik hoe mijn eikel groter wordt. Het ontgaat haar niet. Ze wordt wild. Door het ferme stootritme van mijn paal beginnen haar billen mee te dansen. Op het moment dat er een enorm orgasme door haar lichaam trekt, druk ik op het knopje met de tekst 'pasfoto maken'. De flits brengt haar niet van de wijs, want ze komt met een flink gekreun klaar. Op dat moment gooi ook ik mijn remmen los en spuit met harde stoten mijn warme zaad in haar zachte kut.

We nemen nog enkele minuten om bij te komen. Ondertussen pak ik de vier foto's. Ze zijn prachtig gelukt. Ik krabbel achterop de foto mijn telefoonnummer en verdwijn op de nog altijd rustige afdeling. *H. v.d. L.*

EEN INDRINGSTER

Vorig jaar zijn onze overburen verhuisd. Een paar dagen na de verhuizing kwamen de nieuwe bewoners zich voorstellen. Hij heette Jan en was vertegenwoordiger. Zij presenteerde zich als Ingrid. Ze was een tamelijk kleurloos huisvrouwtje, wier hobby's voornamelijk bleken te bestaan uit 'het huis aan kant maken' en roddelen over andere mensen. Na een nogal saaie avond waarin we tot vervelens toe moesten horen dat ze zo blij waren in een fatsoenlijke buurt te wonen, nam het tweetal afscheid.

De volgende ochtend vertrok mijn vrouw zoals gewoonlijk al vroeg met onze auto naar haar werk. Omdat ik op onregelmatige tijden werk, hoefde ik niet eerder dan 's middags te beginnen. Ik kon me dus nog even omdraaien. Terwijl ik me net onder het warme dekbed had ingegraven, hoorde ik gerommel aan de achterdeur.

Ik stapte mijn bed uit en keek voorzichtig door het raam van de badkamer. Tot mijn verbazing stond beneden onze nieuwe overbuurvrouw met een sleutel. Mijn eerste opwelling was naar haar toe te lopen en vragen wat ze in ons huis te zoeken had. Even later besloot ik me gedeisd te houden in de badkamer en af te wachten wat er zou gebeuren. Weldra hoorde ik de kamerdeur opengaan. Uit de geluiden maakte ik op dat ze in onze kasten snuffelde en daarna hoorde ik haar de trap opkomen. Ik keek en zag haar in onze slaapkamer verdwijnen. Daar vond ik haar rommelend in het nachtkastje van mijn vrouw. Ze was er zo van overtuigd dat er niemand thuis was, dat ze niet eens merkte dat ik in de deuropening stond. Al spoedig had ze de vibrator te pakken die ik mijn echtgenote onlangs cadeau had gedaan. Blijkbaar had ze nog nooit zo'n ding gezien, want ze bekeek hem aan alle kanten en schrok zichtbaar toen ze de schakelaar overhaalde en het apparaat begon te zoemen. Nu vond ik het tijd worden om in te grijpen.

Ik smeet de deur met een klap verder open en stormde de slaapkamer binnen. Verstijfd van schrik zat ze op de rand van ons bed met de trillende vibrator nog steeds in haar hand. "Betrapt!," brulde ik. "Onze nieuwe buurvrouw blijkt een doodgewone dievegge te zijn en deze trut heeft dan ook nog het lef te zeggen dat ze blij is in een keurig buurtje te wonen!"

Ze werd eerst bleek, toen rood en het leek alsof ze in huilen uit zou barsten. "Doe je bek open, trut, ik wil weten wat je in mijn huis komt doen!" beet ik haar toe en ik gaf haar met de vlakke hand een klap in het gezicht. De tranen sprongen in haar ogen en haar mascara begon door te lopen. "Ik, eh ik," stamelde ze. Weer sloeg ik haar in het gezicht. "Zeg op, vuile teef, hoe kom je hier binnen?" "Ik heb gisteravond toen we weggingen de sleutel van het haakje meegepikt, want ik was zo nieuwsgierig hoe jullie hier leefden," piepte ze.

"Ik zal je laten zien hoe wij hier leven; weet je wel wat je daar in je hand hebt, burgertrut?" zei ik en rukte de zoemende vibrator uit haar handen. Met vochtige ogen keek ze me aan, niet in staat ook maar één woord uit te brengen. "Nou," brulde ik in haar oor, terwijl ik met de zoemende dildo tegen haar mond tikte, "krijg ik nog antwoord?" "Nee," fluisterde ze, "dat weet ik niet."

Zonder pardon smeet ik haar achterover op het bed en schoof haar rok omhoog, waarbij ze hevig tegenspartelde. Eronder bleek ze een miniem kanten slipje te dragen, dat ik met één ruk in tweeën trok. Ondanks haar gespartel wist ik de vibrator in zijn geheel in haar strakke kut te drijven, waarbij ik tot mijn verbazing merkte, dat ze door en door nat was. Blijkbaar geilde dit typetje op geweld! "Kleed je uit!" commandeerde ik haar. Snikkend deed ze wat ik van haar verlangde. Onder haar truttige kleding bleek ze een fantastisch lichaam te hebben. Twee volle borsten priemden trots vooruit boven een platte buik die aan de onderzijde werd begrensd door een flinke toef blond schaamhaar. Ik zei haar zich langzaam om te draaien. Houterig deed ze wat ik van haar verlangde. Toen ze met haar rug naar me toestond, beval ik haar zich te bukken, wat ze onmiddellijk deed. Blijkbaar had ze nu door wie de dienst uitmaakte. Ik haalde uit en sloeg met kracht op de welgevormde witte billen, waarop de contouren van een bikinibroekje duidelijk te zien waren. Ik hield pas op toen mijn handen begonnen te tintelen en haar zitvlak vuurrood was.

Gedurende al die tijd had de vibrator in haar genotsgrotje zijn werk gedaan, iets dat duidelijk merkbaar was aan haar steeds sneller gaande ademhaling. Met een ruk trok ik het apparaat uit zijn natte holletje en schakelde het uit. Juist op dit moment begon ze tekenen van een orgasme te vertonen.

"Nee!" jammerde ze, "ga door, ga door, stop hem alsjeblieft terug!" Snel draaide ik haar op haar rug en bond haar met gespreide armen en benen op het bed vast. "Nog niet, teef, nog niet! Misschien zal ik je later toestaan klaar te komen, maar voorlopig heb je dat nog niet verdiend," gromde ik. Ik nam uit de linnenkast mijn leren broekriem en liet die een paar keer in de lucht knallen. Met grote verschrikte ogen lag ze ernaar te kijken. Plotseling haalde ik uit, en een rode striem tekende zich op haar linkerborst af. Hulpeloos moest ze toestaan dat ik eerst haar linker, toen haar rechterborst en tenslotte haar opbollende vulva bewerkte met het genadeloos zwiepende zwarte leer. Kleine kreetjes ontsnapten aan haar keel. Ik merkte aan haar hevig schokkende onderlijf en aan het zweet dat van haar lichaam droop dat ze weer bezig was tot een hoogtepunt te komen. Snel smeet ik de riem opzij, en gooide mijn ochtendjas open, waarin een bepaald orgaan reeds geruime tijd blijkgaf graag aan de actie te willen deelnemen.

Ik knielde wijdbeens boven haar gezicht en drukte met mijn zwiepende lul tegen haar lippen. "Mondje open," zei ik, maar ze schudde met op elkaar geperste lippen haar hoofd. Ik stond op en wilde net naar haar uithalen toen ze me aankeek en zei "maak me alsjeblieft los." Weer zei ze "maak me alsjeblieft los, ik zal lief voor je zijn." Ze likte haar lippen af en maakte een draaiende beweging met haar heupen. Ik aarzelde even en maakte haar toen los. Ik draaide mij bovenop haar en drong met een stoot diep haar hunkerende kut binnen. Langzaam voerde ik mijn snelheid op en ik merkte dat zij mijn ritme volledig volgde. Ze sloeg haar lange benen om me heen en probeerde mijn pik nog dieper in haar spleet te zuigen. We draaiden ons om, zodat ze bovenop me kwam te zitten. Onder het slaken van orgastische kreten bereed ze mij als een amazone terwijl ik haar borsten kneedde. Tenslotte kwamen we gelijktijdig klaar in een explosie van genot. Uitgeput bleven we naast elkaar liggen, maar toen ik naast me keek en haar op haar buik zag liggen, kon ik mij niet beheersen. Ik greep haar borsten van achteren beet en kneep er in. Op hetzelfde moment penetreerde

"Dit is al zo sinds de dag van de Duitse eenwording."

mijn nog trillende staaf haar neukhol van achterlangs. De hele verdere ochtend brachten wij zo door, het ene standje na het andere uitproberend. Ze gaf hierbij blijk een uitstekend leerlinge te zijn. Toen ze tenslotte afgemat naar huis ging, keek ze mij in de ogen. Ze nam de sleutel van de achterdeur weer mee... *Op verzoek anoniem gepubliceerd.*

VERONIQUE DE BUITENISSIGE

Veronique! Het was jaren geleden dat ik nog iets van haar had vernomen, maar onlangs belde ze me weer op. Haar stem klonk hees en ik probeerde me haar weer voor de geest te halen. Haar pruilmondje voor te stellen met het tongetje waarmee ze steeds peinzend haar lippen bevochtigde. 'Of ik mij niet eens wou laten verleiden tot een buitenissigheidje?' Haar opvattingen over 'buitenissigheidjes' kende ik maar al te goed en de adrenaline spoot door mijn lijf. "Morgenavond, ventje," zei ze zacht en vervolgens fluisterde ze nog een adres en hing op.

Ik wist gewoon niet wat er van te denken, maar zoetjesaan kwamen die heerlijke herinneringen aan haar terug. In mijn gedachten zag ik hoe ze tergend langzaam op mijn pik wist te glijden; hoe haar nauwe kut mijn paal omsloot en warm op mijn ballen drukte. Ik lag steevast onder en kreunde van genot, terwijl zij mij bloedgeil aankeek. Ik zag haar borsten die strak vooruit staken, haar slanke middel, ik snoof haar geur, haar sappen. Alleen al bij die herinneringen word ik weer stapelgek.

Op de bewuste avond stuurde ik na lang rijden mijn Golf. een verlaten landweggetje op om uiteindelijk voor een kast van een villa halt te houden. Nadat er bij het aanbellen een camera op me was ingezoemd, ging het smeedijzeren hek automatisch open. Een zeer mooie blondine, die zich voorstelde als Martine, deed open. Ze mixte een cocktail voor me en nam me ondertussen glimlachend op. Alles in het huis vond ik even mysterieus en sensueel. Na een kwartiertje kwam Veronique binnen. Ze was nog altijd enorm aantrekkelijk. Haar bleke teint stak mooi af tegen het zwarte lange haar. Haar tijgerogen straalden nog altijd diezelfde bijna ziekelijke sexhonger uit. We omhelsden elkaar en ik had alle moeite om mijn stijve voor haar te verbergen.

Zwijgend leidde ze me door het huis en bracht me naar een kleine sauna, geheel in traditioneel hout uitgevoerd. De hitte overviel me... letterlijk dan, want figuurlijk was ik reeds zo heet als Sean Penn toen Madonna voor het eerst haar benen voor hem opende. Veronique begon me uit te kleden, zich hierbij concentrerend op elk deel van mijn lichaam dat voor haar begerige mond tastbaar werd. Natuurlijk wist ik op dat moment al dat het niet alleen bij een saunabeurt zou blijven. Ik voelde hoe haar hand in mijn broek gleed en hoe ze met haar duim het pisgaatje beroerde. Ze keek me in de ogen en trok me met trage halen af. Vervolgens nam ze mijn gloeiende eikel in haar mond en beet er zachtjes op. Trillend van genot trok ik de rits van haar jurkje open en scheurde de lingerie van haar lichaam. Wild begon ik haar borsten te kneden. Ze waren nog altijd even mooi: niet te groot maar krachtig en de tepels wezen naar boven en voelden hard aan onder mijn duimen. Toen we geheel ontkleed waren, ging ze op de middelste bank liggen. Haar benen omklemden de spijlen van het bankje waardoor ze me een prachtig uitzicht bood op haar kutje. Op dat moment werd er langs smalle openingen hete eucalyptuslucht in de sauna geblazen. Het vormde een dicht mistgordijn. Na enkele ogenblikken zag ik nog amper wat ik deed, maar dat kon mijn lust niet temperen. Ik kuste haar dijen terwijl mijn vingers diep bij haar naar binnen gleden. Ze was kletsnat. Mijn kin duwde ik eventjes in haar grotje om er vervolgens mijn mond op te plaatsen. Ze hijgde en beefde.

Plots greep ze me weer tussen de benen en begon me opnieuw af te trekken. Toen we zo bijna klaarkwamen, rolde ze me op de rug en spieste zich op mijn paal. Nog maar amper gleed ze sensueel op en neer op mijn pik of een gestalte - die ons de hele tijd al moet hebben geobserveerd - maakte zich los uit het halfduister en ging pal achter mij staan. Met haar benen gespreid deed ze me denken aan die prent van James Bond 'Octopussy'. Haar glimmende kut had in het midden een spleetje, waarin het topje van de clitoris te zien was. Op haar knieën schoof ze zich op het bankje en als een bankschroef omklemde ze zachtjes mijn hoofd. Veronique dreef nu het tempo op terwijl die ander - bij nader inzien was het de mooie Martine - haar kut in mijn gezicht wreef. Ik befte haar vol overgave. Mijn tong likte langs haar schaamlippen het hete grotje binnen. Haar klit zwol onder al deze liefkozingen van mijn vurige tong. Ik nam het knopje tussen mijn lippen en voelde de sappen langs mijn gezicht druppelen. Martine en Veronique lieten zich inmiddels niet onbetuigd op het gebied van de lesbische liefde. Als twee volleerde lesbiennes streelden en kusten ze elkaar. Ik stond op springen door al deze geile en onverwachte taferelen.

Steeds nauwer omsloot Veronique ondertussen mijn paal, terwijl ik met mijn handen de wilde sidderingen voelde bij Martine. Ze slaakte onophoudelijk kreetjes, die ik tot de opwindendste reken die ik ooit in mijn 'carrière' gehoord heb. Uiteindelijk kwamen we gedrieën in elkaar klaar. Dat het (zaad)schot in de roos was, blijkt wel uit het feit dat we dit spelletje maandelijks herhalen. *Op verzoek gepubliceerd.*

HET ROCK-CONCERT

Ik ben een 20-jarige verpleegster en, al zeg ik het zelf, ik mag er best wezen. Ik ben niet iemand die zomaar met iemand in bed duikt. Alhoewel onderstaande gebeurtenis het tegendeel doet vermoeden.

Drie weken geleden klaagde een collega van me dat ze weer eens nachtdienst had op het moment dat ze met haar vriend naar een hardrockconcert zou gaan. Hij had al kaartjes gekocht en zat nu dus met een kaartje teveel. Ik bood aan om met hem mee te gaan. Ik wilde namelijk zelf ook graag het concert bezoeken, maar had niet op eigen gelegenheid kunnen gaan omdat ik met het openbaar vervoer 's nachts niet meer thuis zou kunnen komen.

Zo stond ik een week later om vijf uur 's middags voor het ziekenhuis om opgehaald te worden. Ik had een kort leren rokje aan en een strakke blouse waar mijn grote tieten bijna uitpuilden. Verleidelijk genoeg dacht ik zo. Dat bleek wel toen ik in de auto stapte en de vriend van mijn collega-verpleegster spontaan drie zoenen op de wang gaf. Hij wist niet wat hem overkwam en bleef me even met grote ogen aankijken.

Onderweg naar Arnhem kletsten we vooral over muziek en het veelbelovende concert. Tijdens het concert kon ik het niet nalaten steeds weer naar mijn aantrekkelijke reisgenoot te kijken. Zijn sexy uitstraling en de opzwepende muziek zorgden ervoor dat zich wilde fantasieën in mijn hoofd gingen afspelen. Brutaal als ik ben, besloot ik de stoute schoenen aan te trekken en deed ik in de aardedonkere zaal zijn broekriem los. Ik haalde zijn halfharde penis uit zijn onderbroek en begon hem te pijpen. Al gauw zat mijn mond vol met zijn pik. Wauw, wat een grote. Ondertussen had zijn hand mijn natte poesje gevonden en er verdwenen twee vingers in. Deze liefkozing beloonde ik door zijn penis nog verder in mijn mond te stoppen. Het lukte me echter niet om zijn gehele paal te verwerken. Zachtjes kneedde ik zijn ballen en na een paar minuten had dat tot gevolg dat zijn penis begon te schokken in mijn mond. Dat dreef mij over de rand en ik kwam klaar onder zijn vaardige vingers. Hij schoot tegelijkertijd mijn mond vol met een grote dosis kokend zaad. Hierna likte ik hem helemaal schoon en borg zijn penis weer op. Ik fluisterde in zijn oor dat we straks in de auto maar verder moesten gaan, omdat dat hier tussen al die mensen toch te riskant was.

Eenmaal terug op de snelweg legde ik mijn hand op zijn bovenbeen en vroeg hem hoe hij de pijpbeurt had gevonden. Antwoord kreeg ik niet op mijn vraag maar twee minuten later stonden we stil op een parkeerplaats langs de snelweg en lagen we verstrengeld in een innige tongzoen. Dit keer zat mijn mond vol met zijn tong en werden mijn tieten lekker verwend door zijn handen. Hij haalde ze uit het bloesje en begon de tepels hard te sabbelen. Ik lag te genieten van zijn liefkozingen toen mijn 'taxichauffeur' plots mijn stoel in de slaapstand zette.

Met enige moeite kreeg hij mijn blouse en bh uit. Ik moest hem helpen met mijn rokje en even later lag ik met enige trots naakt voor hem. Zijn ogen genoten van wat ze zagen. Ik maakte zijn broek weer open en zelf deed hij zijn shirt uit. Ik vroeg hem of ik hem nog even

VERVOLG OP PAGINA 112

TIME FOR ADVENTURE

Een Camel Trophy Watch is een horloge dat door en door getest is, ondermeer in de Camel trophy.
Het is waterdicht van 50 tot 200 meter diepte, afhankelijk van het model. Een Camel Trophy Watch heeft [illegible] garantie
en is verkrijgbaar bij juweliers en warenhuizen. Bel voor informatie of verkoopadressen: 01140-12370.

Multi Chrono

Super Chrono

Diving

BRANDY

Een sprookje dat werkelijkheid is geworden. Zo mag je de prestigieuze benoeming van Brandy in Amerika tot *Pet van het Jaar 1992* wel noemen. "Het is de vervulling van mijn grootste wens," aldus de 22-jarige beauty, die eerder al onder haar artiestenaam Jisél in de Nederlandse Penthouse verscheen (mei-nr. '91) en met haar overwinning een prijzenvracht ter waarde van meer dan 150.000 dollar in de wacht sleepte. "Voor mij is de rol van ambassadrice voor Penthouse een grotere eer dan een uitverkiezing tot Miss America... Mannen zullen mij zien als het symbool van kwaliteit, klasse en goede vormen. En hopelijk zullen vrouwen daarmee instemmen. Als je een schitterend figuur hebt, moet je daar toch trots op kunnen zijn!"

FOTOGRAFIE: BOB GUCCIONE

EEN SPROOKJE DAT UITKWAM

Optreden als ambassadrice voor Penthouse is zelfs een grotere eer dan te worden verkozen tot *Miss America*... Mannen zullen mij zien als het symbool van kwaliteit, klasse en goede vormen. Hopelijk zullen vrouwen daarmee instemmen

Een andere eer die Brandy ten deel viel, was de fotosessie voor de cover met de Amerikaanse komiek George Burns. "Dat heeft een grote indruk op mij gemaakt. Hij is een echte gentleman en uiteindelijk krijg je niet elke dag de kans een levende legende te ontmoeten."

Brandy is de laatste om te ontkennen dat zij de afgelopen maanden veranderd is. "Je zou kunnen zeggen dat ik ernstiger en doelgerichter ben geworden," verklaart ze. "Ik neem mijn carrière als actrice en fotomodel een stuk serieuzer."

Volgens de door de zon gebronsde schoonheid uit Californië heeft haar nieuwe levensopvatting tevens voor een aantal positieve lichamelijke veranderingen gezorgd. "Ik train nu veel regelmatiger," aldus Brandy, ten bewijze waarvan ze haar maten (91-58-89) aanvoert. "En het feit dat ik *Pet of the Year* ben geworden, heeft me doen opbloeien. Ik heb een speciale glans in mijn ogen gekregen...en dat *kun* je zien."

"Gefotografeerd worden door Penthouse-oprichter Bob Guccione zelf is een ervaring die ik nooit zal vergeten," zegt Brandy. "Hij heeft de gave een opnamesessie te veranderen in een unieke creatieve en artistieke gebeurtenis." Brandy hoopt haar eigen creatieve sappen ooit te kunnen gebruiken bij de exploitatie van een keten van exotische bloemenzaken: "Ik houd ervan mensen aan te moedigen hun omgeving te verrijken met de zeldzaamste en mooiste dingen uit de natuur."

Brandy gelooft sterk in astrologie. De welgevormde *Waterman* beschouwt zichzelf dan ook als een goed voorbeeld van haar eigen sterrenbeeld. "Ik ben excentriek en heel gevoelig," licht ze toe, "en heb een grote waardering voor schoonheid." En dat is toch wel heel passend voor iemand die ons al zoveel geeft om te waarderen.

De Latin Lover is voor de liefde wat de antieke koets is voor de automobielindustrie. Helemaal uit de tijd!

LIEVE XAVIERA

DE MYTHE VAN DE LATIN-LOVER

Het is met sex-appeal in feite net zo als met geld: je hebt het of je hebt het niet. Je kunt het noch van iemand stelen noch namaken, en het schommelt af en toe fors in waarde. Het is een onderwerp waarover maar al te veel sprookjes bestaan, door sommigen onderschat, door anderen overschat en door velen verkeerd bekeken. Sex-appeal is NIET het zoveelste mooie gezichtje, een goede techniek in bed, een grote penis of een ander tastbaar gegeven. Het is een combinatie van genoemde factoren èn een grote dosis persoonlijkheid en uitstraling. Wat vele mannen echter niet weten, is dat de meesten onder hen hun aandeel kunnen vergroten. En met rente!

Een van de hardnekkigste fabels over sex-appeal is het cliché van de Latin Lover. Heel vaak hebben mannen tegen me gezegd: "Ik denk dat jij vooral valt op van die zuidelijke types!" Niets is minder waar. Van alle soorten mannelijke sex-appeal is die van de goede oude Don Juan of Casanova de vervelendste en meest fantasieloze die ik ooit heb meegemaakt. Zo'n man met zijn smeulende blikken, zijn lyriek over de maan en de sterren, zijn onwezenlijke jaloezie, zijn dubbele moraal en zijn bezetenheid om een maagd te willen trouwen, is in deze tijd menig vrouw een doorn in het oog. Hij is voor de liefde wat een klassieke koets is voor de automobielindustrie. Helemaal uit de tijd. Hij is de 'tyrannosaurus sex'!

In onze vrijgevochten tijd is bezitterigheid een belachelijk karaktertrekje. Machogedrag wordt door veel vrouwen als dodelijk vervelend ervaren; er is tenslotte niemand die om een egotripper zit te springen. Of nog erger om een onvervalste crime passionel. De zuidelijke minnaar is sexueel veelal een geweldenaar, wat goed nieuws is voor vrouwen die met vakantie een ruw avontuurtje nodig hebben om er weer eens lekker bovenop te komen. Het Nederlandse schooljuffrouwtje dat in haar uppie naar de zuidelijke costa's op vakantie gaat, zal hem misschien een geweldige toeristische trekpleister vinden. Ze voelt zich gevleid door het kneepje in haar billen, het schelle fluitje of het compliment, de manier waarop hij haar hoffelijk de sigaret aansteekt of een deur voor haar openhoudt. Maar wat ze niet beseft, is dat ze gebruikt wordt als voetveeg en lustobject. Die kerels interesseert het geen barst wat het geheim is van haar vrouwelijkheid. Ze fluiten naar alles dat loopt, als het maar een vrouw, blond en lekker bruingebrand is.

De latin lover heeft nog een lange weg af te leggen wat zijn houding ten opzichte van vrouwen en zijn opvatting over moderne sexualiteit betreft. Hij verlangt van zijn vrouw dat ze thuis blijft en trouw is, terwijl hij met zijn vrienden gaat stappen. Op zulke avonden gaat hij niet alleen de kroeg in, maar brengt hij ook vaak een bezoekje aan het bordeel.

In zijn boek 'The Original Sin' heeft de mr. Machismo van het witte doek, Antony Quinn, het onder andere over de avond dat hij trouwde met een veel oudere vrouw, nadat hij een paar jaar had samengeleefd met een andere vrouw, die ook al wat ouder was dan hij. Hij vertelt dat hij tijdens zijn huwelijksnacht ontdekte, dat zijn vrouw geen maagd meer was. Dit gegeven was voor hem aanleiding haar in het gezicht te slaan en te vertrekken. Dat betekent voor mij dat er iets heel erg mis is met zijn benadering ten aanzien van vrouwen en sex. En hij is dan nog maar een *halve* Mexicaan. Dat belooft niet veel goeds voor de vrouwen die het slachtoffer worden van een 'volbloed' Latin Lover.

BRIEF VAN DE MAAND

Lieve Xaviera,

Ik wil je iets vertellen over een obsessie die mij al vele jaren achtervolgt. Toen ik mijn vrouw 15 jaar geleden leerde kennen (ik ben nu 41 zij is 39), was het wederzijds liefde op het eerste gezicht. Ze was en is nog steeds mooi, sexy, spontaan en humoristisch. Precies waar ik al zo lang naar had verlangd. Ikzelf maakte vroeger moeilijk contact met vrouwen, ook al werd er vaak iemand verliefd op mij. Ik was behoorlijk verlegen en stuntelig. Maar toen ik dan eindelijk de vrouw van mijn dromen had gevonden, verdwenen mijn eenzaamheid en frustraties al snel achter de horizon.

We waren allebei dol op sex en hadden een fantastische tijd in het begin. Maar op een keer flapte ze er per ongeluk uit dat ze, voordat ze mij leerde kennen, een wild sexleven had gehad en dat ze met ongeveer tachtig mannen naar bed was geweest. Dat was een klap in mijn gezicht die ik tot op de dag van vandaag nog steeds voel.

Mijn naïeve roze droom over de ideale liefde spatte op dat moment uiteen. Jaloezie en walging trokken door mijn lichaam. In de tijd dat ik me voornamelijk had beziggehouden met studie en werk, had zij zich gewenteld in de armen van zovele, voor mij anonieme kerels. Ik kon dat beeld niet goed verdragen. Ik had haar kunnen verlaten, maar ik deed het niet. Ik was nog steeds verliefd, ondanks die ene grote domper. We zijn nu toch al tien jaar getrouwd en hebben twee leuke dochters. Ook genieten we

Alle vragen worden vertrouwelijk behandeld. Zend uw problemen naar Xaviera Hollander/Penthouse, Saxen Weimarlaan 39A, 1075 BZ Amsterdam.
Tot haar spijt kan Xaviera problemen alleen in deze rubriek behandelen.

nog vaak van allerlei soorten ongeremde sex, dus wat wil je nog meer zou je zeggen. Maar soms, terwijl ze me pijpt, zie ik in gedachten al die andere lullen in diezelfde mond verdwijnen en zakt mijn erectie spontaan. Het heeft een afstand tussen ons gecreëerd die zelfs ons sexleven beïnvloedt.

Onlangs liet ze zich ontvallen dat ze het indertijd vooral had gemunt op getrouwde mannen, omdat die volgens haar zo goed en ongeremd zijn in bed. Afijn, niet iets waar mijn frustratie spontaan door verdween.

Ik weet dat ik als jonge dromer nooit hopeloos verliefd op haar was geworden, als ik haar had zien rondscharrelen met dozijnen getrouwde kerels.

Ik tel vaak de mannen op drukke bijeenkomsten om te zien hoe groot de menigte is die ze heeft geneukt en gepijpt. Het is een vorm van zelfkwelling waar ik alleen maar neerslachtig van word, maar ik kan het niet laten om over dit soort dingen na te denken.

Ik weet dat ik het van me af moet zetten. Mijn verstand zegt dat haar sexuele verleden geen enkele rol moet spelen in ons huwelijk, maar mijn gevoel spreekt dit tegen. Ik voel me als man nogal mislukt, en dat eigenlijk vooral door het grote contrast dat mijn verleden met dat van haar vormt.

Ze raadt me wel eens aan om een vriendin te zoeken om me van mijn obsessie te verlossen. Maar als ik met een half uur vertraging thuiskom, heeft ze al argwaan. Ik ben echter in al die jaren nog nooit vreemdgegaan. Toch wantrouwt ze me op zulke momenten, want ze kent getrouwde mannen tenslotte maar al te goed. Ik vraag me af of andere mannen ook zo gefrustreerd reageren op een wild sex-verleden van hun echtgenote, vooral als ze dat zelf hebben moeten ontberen. Of houden die vrouwen wijselijk hun mond? En hebben vrouwen dat soort complexen ook, of beschouwen die een echte veroveraar juist als een uitstekende vangst?

ANTWOORD

Ik vind dat jij wel erg hypocriet te werk gaat. Hoe haal je het in hemelsnaam in je hoofd op deze manier over je vrouw te denken en haar te verwijten dat ze een 'rijk geschakeerd' leven achter de rug heeft. En dat, terwijl juist zij jou uit je enorme isolement heeft gehaald en je al die jaren sexueel en emotioneel heeft weten te boeien. Misschien is ze juist door haar ooit zo losbandige sexuele gedrag op het idee gekomen een rustiger, integer type zoals jij te trouwen. Als ze net zo groen was geweest als jij zaten jullie nu nog maagdelijk handje in handje voor de televisie naar een of andere saaie soap te kijken, want een pornofilmpje zou er beslist niet in gaan. Lijkt zo'n preutse relatie jou dan ideaal? Is dat wat jij voor ogen hebt?

In bed zou het tussen jullie dan waarschijnlijk ook niet veel voorgesteld hebben. Stop je twee beginners op leeftijd samen in een bed, dan is de kans namelijk zeer groot dat ze er absoluut niets van terechtbrengen. Dat je me schrijft dat je zelfs overwogen hebt haar te verlaten, is echt het toppunt van dubbele moraal. Je schrijft dat je niet alleen van het idee walgde dat ze met zo veel mannen had geneukt, maar dat je ook jaloers op haar was. Volgens mij is het gewoon de kift dat jij zo'n saaie, onsuccesvolle lul bent geweest en misschien nog wel bent, want anders zou je niet zo puriteins reageren.

Je vraag of andere mannen net zo gefrustreerd zijn als jij, wanneer ze uitvinden dat hun vrouw sexueel zeer actief is geweest, is moeilijk te beantwoorden. Het zou de moeite waard zijn om onze lezers deze vraag te stellen en hun reacties te bekijken.

Wat ik wel uit ervaring weet is dat veel mannen zich er vreselijk over kunnen opwinden wanneer hun vrouw *tijdens* het huwelijk scharrelt met andere kerels. En die opwinding kan zowel in de goede als in de slechte betekenis van het woord uitgelegd worden. Sommige kerels krijgen er een enorme kick van als ze door hun vrouw besodemieterd worden; ze verstoppen zich in de klerenkast of kijken door het slaapkamerraam, komen onverwachts en heel stilletjes thuis om vrouwlief met hun beste vriend, een collega van de zaak of gewoon de loodgieter in bed te betrappen.

> Sommige kerels kicken erop door hun vrouw besodemieterd te worden; ze verstoppen zich in de kast of gluren stiekem door het slaapkamerraam

Aanvankelijk geldt voor al die mannen min of meer hetzelfde gevoel: een dolk in de hartstreek van gifgroene jaloezie. Maar vreemd genoeg kan overspel van het vrouwtje ook vaak tot hele geile gevoelens leiden; zozeer zelfs dat de bedrogen echtgenoot zich lustig staat af te rukken achter de gordijnen, op het balkon of in de tuin (al naar gelang de weerssituatie). Sommige mannen gaan zelfs zo ver dat ze het huis binnenstappen zodra de minnaar in kwestie nog maar nauwelijks de deur achter zich heeft dichtgetrokken. Ze kunnen niet wachten het vrouwtje - dat schijnheilig doet alsof haar neus bloedt - eens zalig te neuken. Al was het alleen maar om de warmte van haar vers beminde lijf te voelen, de geur van haar zweet te ruiken of zelfs het zaad van de voorganger te kunnen proeven. Een latente homofilie en naijver of een vorm van voyeurisme is doorgaans de basis van dit soortgevoelens.

Ik heb in de loop der jaren ettelijke brieven ontvangen van types zoals jij. Die draaiden echter aan het eind van hun verhaal zo sterk bij, dat ze al blij waren als ze al dan niet door henzelf georganiseerde orgieën voor hun hitsige vrouw op touw mochten zetten. Sommigen wilden er zelfs voor betalen om als toeschouwer - al dan niet verstopt - te kunnen kijken.

Of vrouwen dat soort complexen hebben? Ook daar is niet met zekerheid op te antwoorden. Ikzelf ben natuurlijk niet de gemiddelde Nederlandse om die vraag aan voor te leggen. Ik houd zowel van totaal onschuldige jonge minnaars als door de wol geverfde oudere mannen, die als dat mogelijk is MIJ nog een lesje of twee kunnen bijbrengen op het gebied van de liefde.

Ook jouw eigen vrouw schijnt er een dubbele moraal op na te houden. Aan de ene kant raadt ze je aan om eens een andere vriendin te proberen en aan de andere kant is ze al argwanend als je een half uurtje te laat thuis komt. Het wordt tijd dat jullie eens serieus praten over hoe de vork in de steel moet zitten. Misschien is partnerruil met een ander stel geen gekke oplossing. Op die manier kun je zien hoe jaloers je precies bent en hoezeer de nabijheid van een andere vrouw jou op kan winden.

Ik persoonlijk zou het trouwens een hele eer vinden als een man, die zo door de wol geverfd is en ettelijke vrouwen versleten heeft, mij als vrouw van zijn dromen zou beschouwen en met mij een gezin zou willen stichten. Als hij daarbij dan ook nog eens niet meer buiten het potje pist, moet dat je toch een gevoel van triomf geven. Ik zou er waarschijnlijk nog plezier aan beleven ook, als hij mij zo nu en dan eens iets over een van zijn wilde avontuurtjes uit zijn verleden zou vertellen.

VRAAG

Ik heb in mijn leven al met vele mannen het bed gedeeld. Ondanks al die ervaring, heb ik nog steeds moeite met de wijze waarop mannen tongzoenen. Voor mij is het gemakkelijker me voor een man te ontkleden en gemeenschap met hem te hebben dan zijn tong in mijn mond te voelen. Kunnen veel mannen gewoon slecht zoenen of is er iets met mij aan de hand?

ANTWOORD

Goed tongzoenen is inderdaad een kunst die niet iedereen beheerst. Een man die je aflebbert alsof je een ijslollie bent, heeft er natuurlijk weinig van begrepen. Een goede minnaar moet weten dat een kus meer is dan een inleiding tot de penetratie. Wanneer zijn tong echter op tedere en liefdevolle wijze jouw mond en lichaam verkent, zal er ook bij jou een gevoel van intimiteit naar boven komen drijven.

Prostitueés die vele sexuele contacten hebben, weigeren bijna altijd met hun klanten te tongzoenen - dat is voor hun het opperste gevoel van intimiteit dat ze voor hun geliefde bewaren.

Bij een optimale beleving van sexualiteit zijn alle zintuigen van belang. Je moet leren luisteren, kijken, proeven, ruiken en betasten. Een onervaren minnaar kun je dit soort zaken best uitleggen. Vertel hem tegelijkertijd hoe jij het liefst gezoend wordt. Een goede tongzoen kan tenslotte even lekker zijn als een goed orgasme.

"Vooropgesteld: ik maak geen programma voor nichten en ik speel geen nicht. Ik kan goed tegen kritiek doch slecht tegen vooroordelen. Die laatste twee dingen worden nogal eens verward."

PAUL HAENEN

FEIJE WIERINGA

Paul Haenen (41) is voor de één een vernieuwend televisiemaker, voor de ander een op de grens van de humor en irritatie balancerende presentator, vooral wanneer hij is getransformeerd in zijn alter ego, de uitbundige, weinig discrete, toch altijd alerte *Margreet Dolman*. Daarnaast geeft hij gestalte aan de meest uiteenlopende figuren zoals de speekselzalvende televisiedominee *Eppe Gremdaat*, de ruziënde *Bob Guttering* en zijn vriendin en ex-vrouw *Emmy Kapoek*, de enigszins wereldvreemde moralist *Buster Fonteijn* en doet hij ondermeer de stem voor de helft van het Sesamstraatpaar, Bert en Ernie. Haenen leent zijn stem aan de enigszins norse duivenmelker Bert.

Als toneelschrijver gewaardeerd om stukken als 'Een Bijzonder Prettig Vergezicht' (voor Mary Dressselhuys), 'Bemoeizucht', en het nieuwe 'Brutale Winterbekentenissen', dat wordt omschreven als een 'huiselijk komisch drama', het genre waarop Haenen het patent lijkt te hebben.

Gewone mensen blijken in 'Brutale Winterbekentenissen' net een tikje minder gewoon dan zo op het eerste gezicht lijkt. In dat opzicht zijn ze eigenlijk niet eens zo erg bedacht; alleen wordt de zaak bij Haenen nadrukkelijk van de humoristische kant belicht. Ton Lutz, Ingeborg Elzevier en Ann Hasekamp spelen de hoofdrollen.

Haenen zelf stond tot voor kort op het toneel met de cabaretproduktie 'Een Heldere Avond'. Een voorstelling die door de hoge mate van improvisatie en de voor Haenen bijna karakteristieke invloed van actualiteit altijd weer anders was.

Vrijwel iedereen kent wel één van zijn afsplitsingen, maar het gezicht van de *echte* Paul Haenen is een stuk minder bekend. Penthouse waagt een poging om te ontdekken wie er nu schuilgaat achter die vele gedaantes, en sprak met een gedreven programmamaker, die het begrip 'vingercamera' in Nederland gemeengoed maakte.

FOTOGRAFIE: MAARTEN CORBIJN

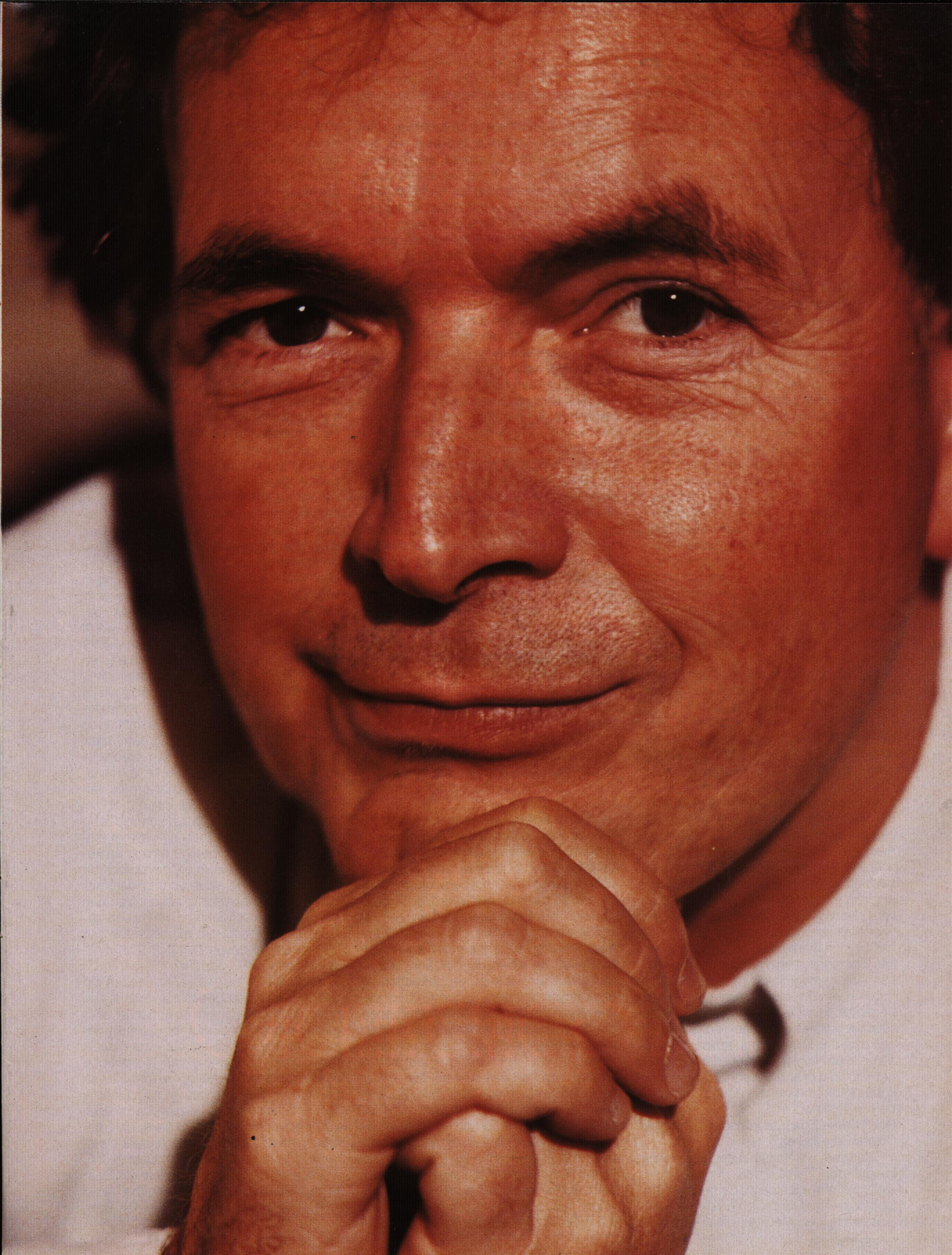

In de media ben je nogal nadrukkelijk aanwezig. Je hebt een eigen televisieprogramma, een eigen tijdschrift ('Mens & Gevoelens'), je stem is vrijwel elke avond in Sesamstraat te horen, daarnaast schrijf je toneel en maak je interviews, columns en boeken. Is er nog tijd voor een privéleven?

"Ik ben geen werkgek. Niets doen is niet iets waar ik snel een schuldgevoel aan overhoud. Dat wat je daar allemaal opsomde, lijkt zo bij elkaar meer dan het is. Veel daarvan neemt minder tijd in beslag dan misschien wordt gedacht. Ik produceer niet elk jaar een boek. Voor de stemmen in *Sesamstraat* zit ik niet elke week, maar één keer per jaar in de studio. Als Margreet Dolman ben ik emotioneel, en dan met een sterke nadruk op het woord emotioneel, hoofdredactrice van *Mens & Gevoelens,* maar ik bemoei me niet echt intensief met de inhoud van het blad. Daarvoor is Dammie (Dammie van Geest, Pauls' partner, red.) verantwoordelijk. Hij is de eigenlijke hoofdredacteur. Mijn aandeel beperkt zich tot het schrijven van een inleiding en het verzorgen van de brievenrubriek. Daarnaast maak ik zo nu en dan een verhaal voor het blad. Voor het dagblad *Het Parool* heb ik inderdaad columns geschreven, maar omdat het mij niet lukte om een goede vorm te vinden, ben ik daarmee opgehouden. Ik weet dat ik het best uit de voeten kan in de dialoog; daar leent zo'n stukje zich minder voor. Er blijft dus echt tijd genoeg over om de kroeg in te duiken, uit het raam te staren en om te genieten van het leven. Het is meer een kwestie van effectieve tijdsindeling, dan je rot werken. Misschien ben ik wel een lui mens."

Voor velen is een wekelijkse live tv-uitzending alleen al een dagtaak?

"Dat hoeft niet. Het programma 'Paul Haenen Vijf Over Zes' is trouwens niet meer live, maar wordt enkele uren voor uitzending opgenomen. Semi-live, dus. Ik denk er nooit over na of ik daar nu een dagtaak aan heb of niet. Ik plan niet zo erg. Meestal kijk ik niet verder dan een half jaar vooruit; dan blijft het leven overzichtelijk. En zo'n regelmatig terugkerende televisie-uitzending is voor mij een geïntegreerd deel van het bestaan geworden. Ik heb er wel enige ervaring in opgebouwd, uiteraard. Natuurlijk bereid ik elke uitzending zorgvuldig voor. Maar een teveel aan regulering past niet bij mijn manier van programma's maken. Spontaniteit en directheid zijn voor mij een stuk belangrijker dan de techniek. Ik hou niet van een starre presentatie en van bedachte televisie. Daarom maak ik het liefst live tv. Soms is het heel verfrissend om een gast pas twintig minuten voor een opname te ontmoeten. Je loopt dan natuurlijk het risico dat er iets fout gaat. Maar je voorkomt op die manier wel dat het voorspelbare televisie wordt."

Heeft Dame Edna de kunst van Margreet Dolman afgekeken?

"Margreet Dolman is al een tijdje bezig. Langer dan Dame Edna, denk ik. Ze is zeker niet wereldberoemd. Ze heeft die ambitie ook niet. Ik vind Dame Edna als programma niet echt leuk. Het is allemaal van tevoren doorgesproken, strak gemonteerd en helemaal uitgeschreven. Er is niks spontaans aan. Het is toch heel andere televisie dan Margreet maakt."

Juist bij live-televisie is de techniek altijd zo belangrijk. Jij lijdt er blijkbaar niet onder als die techniek het eens laat afweten?

"Natuurlijk vind ik het vervelend als ik iets moet laten omdat de techniek faalt. Vooral tijdens live uitzendingen is dat een ramp, want er kan niets over worden gedaan. We hebben één keer niet uit kunnen zenden omdat er een storing door het beeld liep. Ach, wie let daar nu op, zou je kunnen denken. Het deed niets af aan de inhoud. Maar voor veel kijkers wel. Die zouden kunnen denken dat hun toestel kapot zou zijn. Ik zou zelf ook moeite hebben om naar gestoorde televisie te kijken. De keer dat we niet konden uitzenden, heb ik dat gelukkig wel aan de kijkers uit kunnen leggen. Het aardige van technische snufjes is het feit dat wat vroeger heel erg ingewikkeld was, nu erg simpel is geworden. Het kost je tegenwoordig geen dagen meer om een filmpje te maken waarin je in je eentje meerdere mensen speelt. Het ingewikkeldst is in dat geval de timing van de dialoog. En ik laat regelmatig op de televisie zien dat mijn kleine vingercameraatje best zo nu en dan zo'n grote camera kan vervangen zonder dat het beeld vervaagt of gaat trillen. Voor dat camerawerk moet je wel over een redelijk vaste hand beschikken. Het verbaast mij overigens dat ik tot nu toe de enige ben die intensief gebruik van deze vorm van high-tech maak. Je kunt de gekste dingen met zo'n miniatuurcamera doen. Ik heb al eens in een vissekom gefilmd met dat dingetje."

Probeer je een 'ontregelend' programma te maken?

"Als ik ontregeling teweegbreng dan doe ik dat niet opzettelijk. Ik ben geen provocateur. Ik maak een programma zoals ik denk dat ik het moet maken. Valt er überhaupt nog wat te ontregelen?"

Je brengt kijkers wel eens in verwarring. Tijdens een rechtstreekse oudejaarsuitzending riep je iedereen in de huiskamer op om elkaar te zoenen, zonder onderscheid naar geslacht of persoon. Je voegde zelf de daad bij het woord, door in de persoon van Eppe Gremdaat als een razende vochtige kussen uit te delen. Sommige mannen begonnen toen wat ongemakkelijk te kijken. En in één van je toneelstukken liet je in een ziekenhuis de bijna onverstaanbare spoorwegmededelingen van het Centraal Station omroepen, om de geïsoleerde patiënten het contact met de werkelijkheid niet te laten verliezen.

"Dat eerste zegt meer over het betreffend gezelschap dan over mij. Het is voor veel mensen toch ook heel moeilijk? Hoe zoen je? Wie zoen je? Waarom zoen je? Hoe vaak zoen je? En hoe intens zoen je? Ga er maar aan staan! Zoengedrag is blijkbaar heel ingewikkeld. Het is dan toch het simpelst om zomaar te kussen. Daarvoor hoeft het niet oudejaar te zijn. Er moet gewoon meer oprecht worden gezoend, vind ik. En het laten omroepen van die berichten, dat is voor mij gewoon toneel. Dat heeft niks met ontregeling te maken. De essentie van toneel is nou eenmaal dat alles kan. Toneel is vrij."

Wat wil je eigenlijk met je programma bereiken? Het is een curieuze mengeling van journalistiek, amusement en cult.

"Het is vooral amusement. In alles wat ik doe staat het amuseren van mensen voorop. Of het nou om toneel, TV, of journalistiek gaat; ik wil voor alles amuseren. C'est tout."

Heeft de A-status van de VPRO nog consequenties voor je?

"Niet dat ik weet. Ik ben er wel blij mee. Het is volgens mij toch een vorm van polarisatie dat veel mensen zich aansluiten bij profilerende omroepen. In dit geval de VPRO en de E.O. Het zijn in feite proteststemmen, die bij de uitersten terecht komen. Het publiek slikt niet altijd alles. Kwaliteit wordt heus wel gewaardeerd, maar het duurt soms zo lang voordat ze daar bij sommige omroepen achter zijn. Niet alleen bij omroepen, trouwens. Kijk maar hoe lang het geduurd heeft voordat bij de PvdA de hand in eigen boezem werd gestoken. Ik bedoel daar overigens niet mee dat een zender als RTL4 geen bestaansrecht mag hebben. Integendeel, alles behoort te bestaan. Bovendien maken ze daar niet alleen maar rommel. En al zouden ze het wel doen, wat dan nog? Een tijdje heb ik met heel veel plezier een aantal afleveringen van *Goede Tijden, Slechte Tijden* gevolgd. Het verzadigingspunt werd bij mij wel bereikt, maar zo slecht als het vaak wordt afgeschilderd, vond ik het nou ook weer niet. En ach, slechte boeken, slechte t.v. en slechte kranten contrasteren toch prachtig bij kwaliteit? Het mooie kan toch alleen maar bestaan bij de gratie van het lelijke. Wat is nu schoonheid? Soms is dat begrip uiterst subjectief. Ik heb eens een vrouw gefilmd die haar man op zijn prachtigst vond, wanneer hij hevig zweette. Voor haar was dat één van de hoogste vormen van schoonheid. Ik voelde mij ontroerd op het moment dat ze oprecht, bijna aanbiddend zei: 'Daar komt hij!', toen hij kletsnat binnenkwam. Zo'n moment is ernstig en komisch tegelijk. Het is, in elk geval voor mij, uiterst fascinerend om zoiets te ondergaan. Wat is er nu moeilijker te beschrijven dan het fenomeen schoonheid. Het is een gevoel. Niet meer en niet minder, maar een heel belangrijk gevoel."

Je blijft een VPRO gezicht?

"Natuurlijk. Ik zie geen enkele reden om daar te vertrekken. Er bestaat voor mij een grote mate van vrijheid, en ik heb er altijd mezelf kunnen zijn. Er komen natuurlijk wel eens reacties van kijkers die vinden dat ik niet binnen de formule van die omroep pas. Ik zou soms teveel op de formule van de commerciële omroep leunen. Maar ik heb nooit iets anders gedaan dan mezelf trouw blijven. Ik zou niet zo gauw een omroep kunnen bedenken waar hetzelfde mogelijk is. Vanaf m'n eenentwintigste zit ik er al. Dat geeft toch een verbondenheid. Daar komt nog bij dat mijn programma, zeker voor VPRO begrippen, een hoge kijkdicht-

VERVOLG OP PAGINA 74

OP DE MAN AF

Ook Spanje levert zijn bijdrage aan onze erotische woordenschat. De 'Spaanse kraag', 'Spaanse pokken' en 'Spaanse wesp' zijn alle drie benamingen voor syfilis. We danken die namen - d.w.z. die ziekte - aan de zeelieden op Columbus' schepen die naar Spanje terugkeerden, nadat ze blijkbaar meer dan alleen Amerika ontdekt hadden.

Robert-Henk Zuidinga

Het Engels kent een heel lijstje uitdrukkingen met *Dutch*: een *Dutch treat* is een etentje waarbij ieder voor zichzelf afrekent, *Dutch gold* is klatergoud en een *Dutch widow* is een snol. Ze stammen vooral uit de 17de eeuw, toen Nederland en Engeland afwisselend handel dreven en oorlog voerden. De meeste van die uitdrukkingen zijn niet erg vleiend voor onze volksaard: Nederlanders zijn gierig, hebberig en in zaken niet zeer betrouwbaar. Zulke zegswijzen ontstaan meestal niet zonder aanleiding en ze geven dan ook vaak een goed beeld van hoe de ene natie tegen de andere aankijkt.

Zo hebben de Fransen blijkbaar de reputatie dat ze weinig anders aan hun hoofd hebben dan *l'amour*. Wie kent niet de uitdrukking 'op z'n Frans' voor wat officieel oraalgenitaal contact heet? Prostituées hanteren voor pijpen de term 'Franse massage'. Het woord 'Frans' op zich betekent homosexueel en een 'Franse ambassade' is een homobordeel. Dat is de letterlijke vertaling van het Amerikaanse *French embassy*, een bijnaam voor de *YMCA*, die Amerikaanse jeugdhotelketen waar menig mannencontact tot stand komt. En dat voor standje 69 ook 'de Franse toer' en 'soixante-neuf' gezegd wordt, zal wel geen toeval zijn.

De Engelsen (die met de Fransen nog aanzienlijk meer oorlog gevoerd hebben dan met de Hollanders) kennen er ook de nodige. Syfilis heet er o.m. de *French disease* (Franse ziekte), *pains* (pijnen), *fever* (koorts), *measles* (mazelen), *marbles* (knikkers, maar in dit verband teelballen), *pox* (pokken), *crown* en *gout* (jicht). En wie er als een *French pig* uitziet (letterlijk: als een Frans varken, maar minder letterlijk: met gezwollen lymfeklieren), is *Frenchified* (verfransd), d.w.z. met een geslachtsziekte opgezadeld. Dit plaatst het Britse verzet tegen de Channel-tunnel toch in een iets ander daglicht.

Een pornografische afbeelding is een *French postcard*. De *French trick* en het werkwoord *to french* ('Fransen') betreffen orale sex. *French kissing* is de internationale uitdrukking voor tongzoenen. Een *French letter* - en soms ook een *American*, *Italian* of *Spanish letter* - is een condoom, zo genoemd omdat het iets 'bevat' of 'omhult'. De Fransen zelf echter noemen zo'n preservatief een *redingote anglaise*, een Engelse regenjas. En een *Dutch cap*, een Hollands petje, is een pessarium. Zou het toeval zijn of stellen homosexuelen zich meer open (om maar een uitdrukking te gebruiken) voor internationale contacten?

Feit is in ieder geval dat er in die hoek een hoop van dit soort zegswijzen bestaan. Behalve 'Frans' en de 'Franse ambassade' is ook 'de Engelse zonde' een (inmiddels verouderde) benaming voor de herenliefde.

De Fransen daarentegen noemen het *l'amour allemand*, de Duitse liefde.

De opmerkelijkste in de homo-erotische hoek is 'boggerij' of 'buggerie' (ook verouderd), de vernederlandste versie van het Engelse *buggery*. Eén verklaring voor de herkomst van dat woord leidt naar Bulgarije. Het Latijnse *Bulgaris* betekent 'ketter', 'afvallige', en omdat Bulgarije zich tot de door Rome als ketters beschouwde Oosterse kerk bekeerd had, werd 'Bulgaars' een scheldwoord voor wat van de norm afweek. Het werkwoord *to bugger* speelt een hoofdrol in een van mijn favoriete Engelse limericks, over een jonge monnik die het in zijn kloostercel wat benauwd kreeg. Vooraf moet u ook nog weten dat *frigging* 'aftrekken' is en *weary* 'verveeld':

There once was a monk
in Siberia
Who of frigging grew
weary and wearier.
One day with a yell
He burst from his cell
And he buggered the
Father Superior.

Ook Spanje levert zijn bijdrage aan onze erotische woordenschat. De 'Spaanse kraag', 'Spaanse pokken' en Spaanse wesp' zijn alle drie benamingen voor syfilis. We danken die namen - d.w.z. die ziekte - aan de zeelieden op Columbus' schepen die naar Spanje terugkeerden, nadat ze blijkbaar meer dan alleen Amerika ontdekt hadden. En aan de 'Spaanse vlieg' wordt door de wanhopigen onder ons nog altijd een lustopwekkende werking toegedicht. De Italianen doen hun warmbloedige reputatie weinig eer aan, althans op taalkundig gebied, maar een ander Zuideuropees volk, de Grieken, laat zich niet kennen. 'Het op z'n Grieks doen' is een nette formulering voor anaal verkeer. Ook de term 'de Griekse beginselen aanhangen' voor homosexueel zijn, wijst daarop. Dat gaat terug op het gegeven dat in de klassieke oudheid veel mannen een vrouw hadden om kinderen bij te krijgen en een (bij voorkeur jonge) vriend voor de vleselijke geneugten.

Griekenland leverde ook de naam voor de liefde tussen vrouwen: 'lesbisch' komt van het Griekse eiland Lesbos, waar de dichteres Sappho woonde, werkte en de liefde bedreef met een groep meisjes. Een gangbaar woord voor de mannelijk ogende pot is 'dijk', een verbastering van het Amerikaanse *dyke*. Dat betekent ook gewoon 'dijk' en omdat Nederland, zoals alle Amerikanen weten, achter hoge dijken ligt, ontstond voor Amerikaanse lesbo's de naam *Dutch girl*.

Zouden ze in Amerika de Hondsbossche Zeewering niet kennen?

SUZE VGRONINGEN

DE LIEFDES DODERS

WAAR VROUWEN OP AFKNAPPEN

De lente lonkt, het jachtseizoen - zoals dat in macho-termen graag genoemd mag worden - is weer geopend. Helaas, jagers kunnen misschieten. Wij willen u hiervoor behoeden. Wat een man absoluut niet moet doen - en wat wel -, wil hij 'scoren' en de buit vasthouden, onderzocht Penthouse aan de hand van intieme gesprekken met openhartige vrouwen.

TEKST: ALEXANDRA DE JONG
ILLUSTRATIE: THE REPS/DIANA NOOTEN

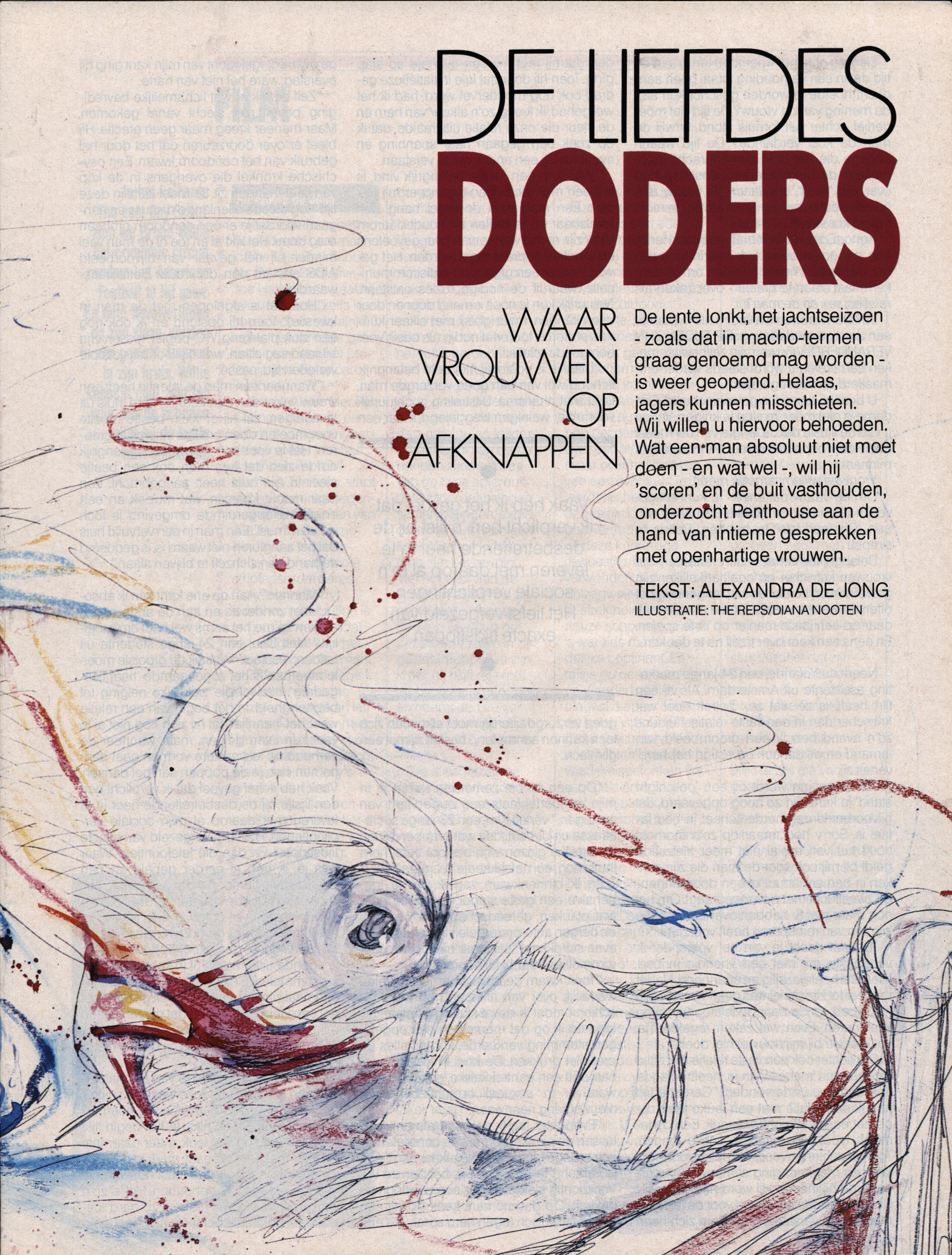

Denkt u ook met weemoed terug aan de tijd dat in een verhouding totaal geen aandacht hoefde te worden geschonken aan de mening van de vrouw? De tijd dat moederlief achter het fornuis stond, terwijl de man de kost verdiende? De tijd waarin degene die het geld binnenbracht, automatisch de autoritaire zeggenschap had over zijn 'bezit', en waarin de vrouw des huizes slechts het aanrecht als enige recht mocht koesteren?

Kortom, denkt u ook met weemoed terug aan die goeie ouwe tijd, waarin vrouwen het niet in hun hoofd haalden om te denken - laat staan te praten - over zaken als *relaties, sex en de man*?

Ja? Dan hebben we voor u als hypocriet een aardige mededeling: DE TIJDEN ZIJN VERANDERD! Vrouwen zijn zelfbewust, maken carrière en u wordt steeds verder ontmaskerd en uiteengerafeld.

U bent bij deze dus gewaarschuwd. Een dame is niet meer zo vlug te krijgen. Verlos u van de illusie dat de lengte van uw meest edele deel bepalend is voor uw kwaliteit als minnaar.

Vrouwen willen namelijk méér!

Om de vrouw dat 'meer' te kunnen geven, hoeft u niet de fysieke uitstraling van een 'Chippendale' te hebben. Dat is te simpel.

Belangrijker is dat u zich realiseert dat vrouwen kritischer en onafhankelijker zijn geworden en in relaties niet langer nog het offerlam wensen te zijn. Aan u dus de taak daar op een juiste manier op in te spelen. En eens een keer over uzelf na te denken...

Neem nu Yolande, een 24-jarige marketing-assistente uit Amsterdam. Als zij een flirt heeft, is ze wat sex betreft heel wat kritischer dan in een vaste relatie. "Tijdens zo'n avond heb ik een droombeeld van iemand en wil dat ook bevestigd hebben," vertelt zij.

"De spanning wordt bij een 'one night stand' in korte tijd zo hoog opgevoerd, dat bijvoorbeeld een harde scheet in bed fataal is. Sorry hoor, maar op zo'n moment hoeft het van mij al niet meer. Hetzelfde geldt bij mij ook voor de man die zijn sokken in bed aanhoudt of een doordringende zweetlucht met zich meedraagt. Om het nog maar niet te hebben over de man die zijn slip van remsporen heeft voorzien!

"En wat dacht je van het volgende: Ik vermaakte mij met een vriendje in bed, allemaal heel gezellig en spannend. Nadat meneer tot zijn gerief was gekomen, sprong hij uit bed, rende naar de telefoon en ging telefoneren. Even wat zaken regelen. Tja, dat moet je bij mij nou net niet doen."

Dat echter ook een vaste relatie niet altijd rozegeur en maneschijn is, heeft Yolande aan den lijve ondervonden. "Geruime tijd had ik een relatie met een leuke knul, die op het eerste gezicht oké leek. Een dynamisch type, zeg maar de snelle jongen. Toen ik echter onvoorwaardelijk voor hem koos en met hem ging samenwonen, veranderde hij ineens. Hij werd heel huiselijk. Hij zat liever de hele avond voor de televisie met bergen versnaperingen om zich heen dan dat hij met mij een avondje op stap ging. Toen hij door dat luie initiatiefloze gedrag ook nog moddervet werd, had ik het wel gehad. Ik kreeg zo'n afkeer van hem en de sleur die onze relatie uitstraalde, dat ik op zoek ben gegaan naar spanning en avontuur. Bij een ander wel te verstaan.

"Wat ik in een relatie belangrijk vind, is dat een man zich open tegenover mij opstelt. Een man is in de regel bang zich kwetsbaar op te stellen en houdt daarom vaak zijn mond wanneer er over gevoelens en emoties gepraat moet worden. Het gevolg is vaak een gigantische discommunicatie, waaruit de nodige ruzies ontstaan. Natuurlijk kun je nooit iemand door en door leren kennen, maar goed met elkaar kunnen praten is toch wel nodig als basis voor een goede relatie.

"Uiterlijk is voor mij niet echt belangrijk. Ik houd wel van een goed verzorgde man, liefst mèt charisma. Uitstraling is natuurlijk voor maar weinigen weggelegd, maar een goed verzorgd uiterlijk moet elke man zich toch kunnen aanmeten," besluit zij met een glimlach.

> Vaak heb ik het gevoel dat ik verplicht ben 'n lijst bij de desbetreffende heer in te leveren met daarop al m'n sociale verplichtingen. Het liefst vergezeld van exacte tijdstippen

"Op een mooie zomerdag kwam ik in mijn geboorteplaats een oude vlam van me tegen," vertelt Kim, een 23-jarige secretaresse uit Utrecht. "Na wat grappen, flirten en ettelijke glazen wijn besloot ik bij hem thuis nog een afzakkertje te gaan halen. Toen ik binnenkwam zag ik op de trap behalve een grote stapel vergeelde post, wat planken, gereedschap, een oude TV en bergen auto-onderdelen liggen. Dat was even schrikken! "Let maar niet op die paar rommeltjes," sprak hij nonchalant.

"Toen kwam de huiskamer. Ik struikelde werkelijk over van alles en nog wat. Misschien omdat ik ietwat klunzig ben aangelegd en ik op dat moment in een opgetogen stemming verkeerde, kon dit alles de pret niet drukken. De knul in kwestie was namelijk een aantrekkelijke, gezellige vent waar ik in sexueel opzicht behoorlijk nieuwsgierig naar was.

"Even later lag ik zo goed als ontkleed tussen de planken, punaises, computerdozen en lege bierflesjes. Na elkaar een beetje verkend te hebben, was het dan zo ver. Voorzichtig stelde ik voor een condoom te pakken. Op dat moment keek hij mij aan alsof ik Arabisch tegen hem sprak. Na enige overredingskracht van mijn kant ging hij overstag, ware het niet van harte.

"Zelf ben ik er wat lichamelijke bevrediging betreft niet slecht vanaf gekomen. Maar meneer kreeg maar geen erectie. Hij bleef er over doorzeuren dat het door het gebruik van het condoom kwam. Een psychische kronkel die overigens in de kop van veel mannen zit. Je moet zelfs in deze tijd nog steeds ellenlange discussies aangaan voordat je er een condoom omheen *mag* doen. Het lijkt af en toe of de man veel minder bij het gevaar van bijvoorbeeld AIDS stilstaat dan de vrouw. Betreurenswaardig.

"Hoe het is afgelopen met de man in kwestie? Toen hij opstond en ik ook nog een stuk plakkerig WC-papier tussen zijn bilnaad zag zitten, was hij voor mij voltooid verleden tijd, passé.

"Wanneer een man de intentie heeft een vrouw vaker dan één keer bij hem thuis uit te nodigen, zal hij er klein beetje moeite voor moeten doen om iets intiems te creëren. Het is voor een vrouw heel belangrijk om te zien dat een man ook een beetje sfeer in zijn huis heeft aangebracht. Een paar mooie kaarsen, wat muziek en een enigszins opgeruimde omgeving is toch wel een 'must'. Een man in een vervuild huis dat het aangluren niet waard is, is gedoemd de hand aan zichzelf te blijven slaan."

"Mannen? Aan de ene kant kan ik absoluut niet zonder ze en aan de andere kant maken ze me het soms wel heel erg moeilijk," stelt Lisa, een 24-jarige studente uit Leiden, resoluut. "Waar ik de grootste moeite mee heb is het zogenaamde 'haantjesgedrag', oftewel die ziekelijke neiging tot bezitterigheid. In het begin van een relatie weet het 'haantje' dat hij zich nog niet al te veel kan laten gelden, maar wanneer de verhouding iets vastere vormen gaat aannemen, heb je de poppen aan het dansen. Vaak heb ik het gevoel dat ik verplicht ben een lijstje bij de desbetreffende heer in te leveren met daarop al mijn sociale verplichtingen. Het liefst vergezeld van exacte tijdstippen. En dan die telefoontjes: 'Waar was je, ik heb al eerder gebeld en ben langs je huis gereden maar zag je auto niet staan.' Het is bij de beesten af. Snuffelen in je woning doen ze ook; wanneer je bijvoorbeeld even onder de douche staat, kun je dit soort figuren gerust betrappen terwijl ze je agenda uitkammen of in kastjes en laatjes rommelen. Geloof mij, als een 'haantje' eenmaal zijn zinnen op je heeft gezet, is het net een klein jaloers kind dat overal onraad ruikt. Dat dit soort gedrag sterk relatieondermijnend werkt, heeft hij helaas niet al te vaak door. Dom hoor!

"Het tegenovergestelde van zo'n jaloerse haan is het lulletje-rozewater, de sukkel, het watje of hoe je hem ook wilt noemen. Dat is natuurlijk ook niks. In het begin lijkt het allemaal nog wel leuk, maar naarmate je vaker met hem omgaat, merk je dat hij je als een soort afgod gaat beschouwen die hij kost wat kost wil behouden. Het is zo'n ventje bij wie de verliefdheid zó hard toeslaat, dat hij idolaat achter je aan gaat sjok-

Marlboro Classics
FITS THE MAN
A PRODUCT OF MARLBORO LEISURE WEAR

ken. Hij durft helemaal niets tegen je te zeggen, omdat hij bang is je te verliezen. Zo'n knul vraagt er natuurlijk om, om gigantisch in de zeik genomen te worden.

"Tja, en dan komen we bij 'de man in bed'. Regelmatig maak je het mee: er zijn nog steeds van die figuren die weinig kritiek kunnen verdragen. Fantasieloze zoutzakken die recht op en neer willen en direct na het moment suprème in slaap vallen. Daar mag je niets van zeggen, anders is het mis. Een man die in bed een verkeerde opmerking naar zijn hoofd krijgt, voelt zich vaak ernstig in zijn kruis getast. En daarmee in zijn mannelijkheid geraakt. Jammer dat de gemiddelde man op dit punt weinig kritiek kan verdragen. Veel problemen zouden opgelost kunnen worden wanneer een man wat meer open en minder trots zou zijn in bed.

"Pak, als je als man de stap neemt om samen over bepaalde bed-problemen te praten, de delicate onderwerpen wel tactisch aan. 'Je pijpt niet lekker', 'stel je niet aan' en 'je vindt het wel lekker', zijn gegarandeerd minpunten. Dat soort opmerkingen werken absoluut niet bij de gemiddelde vrouw. Gebruik je tact, humor en charmes en verplaats je in de wereld van een vrouw.

"En dan kom ik bij het traditionele rollenpatroon; een man moet stoer zijn, moet presteren en mag weinig emoties tonen. Krampachtig zal hij zijn best doen om zogenaamde 'wijventrekjes' te verbergen. Met 'botte' opmerkingen wel te verstaan.

"De man die mijn hart verovert, is ruimdenkend, gevoelig en straalt kracht uit. Hij laat mij zo vrij als een vogeltje, want hij weet wat hij van mij kan verwachten en beschikt over een grote dosis zelfvertrouwen. Wie mij de ruimte geeft, heeft mij. Wie mij betuttelt en jaloerse trekjes vertoont, maakt van mij een boosaardig duiveltje," grijnst Lisa tot slot.

Annemarie (26, onderwijzeres) kan putten uit een flinke dosis ervaring met de man in het algemeen en de liefdesdoders in het bijzonder. "Vijf jaar lang heb ik een relatie gehad met - naar ik dacht - de jongen van mijn dromen. Ik ging er zelfs vanuit dat wij voor altijd bij elkaar zouden blijven. Totdat hij ging studeren en lid van het corps werd. Wat een pubers lopen daar rond; de een nog kinderachtiger dan de ander. En maar zuipen en de boel op stelten zetten. Niet op een leuke manier, maar overal tot overlast zijn. 'We betalen er toch voor,' luidde steevast het commentaar als ik weer eens opmerkte, dat ik het asociaal vond om je zo te misdragen.

"Het was voor mij een vreemde gewaarwording mijn vriend te zien veranderen in een kuddedier als hij in het gezelschap van zijn 'vrienden' verkeerde. Zo onvolwassen en onverantwoordelijk als iemand kan worden, ongelooflijk. Dat gebral ging natuurlijk veelal over wijven, tieten en neuken. Woorden die ik van weinig emotionele diepgang vind getuigen. En al zeker niet voor heren die zichzelf toch wel enige 'standing' toedichten.

"Ik denk dat vrouwen veel minder beïnvloedbaar zijn in dit soort situaties. Mannen onder elkaar hebben veelal de drang zich te moeten bewijzen, vooral niet onder te mogen doen voor elkaar.

"Geef mij maar iemand die boven dit infantiele gedrag staat. Iemand die in de ogen van dit soort binkies misschien een iets minder flitsend figuur is, maar wel zichzelf is. Iemand die niet zo'n slap karakter heeft, dat hij zich verplicht voelt mee te doen aan allerhande flauwekul."

Jacqueline (29, stewardess): "Hypocrisie is iets dat heel vaak zo diep in een man verborgen zit, dat je er normaal gesproken nooit achter zou komen. Totdat het lot natuurlijk een situatie teweegbrengt die je wakker schudt.

"Ik heb zelf een tijdlang verkering gehad met een - zogezegd - 'keurige' jongen. Zo'n type dat op alles en iedereen wel iets had aan te merken. Wanneer wij samen op straat liepen, kreeg ik vaak van hem te horen: 'Ach kijk nou, wat is dat typje vréselijk ordinair gekleed!' Ik dacht nog: 'Man waar maak je je zo druk over, laat iedereen toch in zijn waarde.' Leven en laten leven, is meer mijn stijl.

> Een opzichtige dame, gehuld in niets aan de fantasie overlatende lingerie, was bezig mijn 'keurige' vriendje het hof te maken. Uit zijn mond kwamen de meest vunzige woorden

"Op een kwade dag viel zijn hele imago echter in één keer in duigen. Ik zat zelf voor mijn werk in het buitenland en kwam onverwachts een dag te vroeg terug naar Nederland. Ik had mijn vriendje niet ingelicht omdat ik dacht dat het een leuke verrassing voor hem zou zijn, als ik plotseling voor zijn neus zou staan. Toen ik ons huis binnenstapte en de woonkamer betrad, zag ik niemand. Wel hoorde ik enig rumoer in onze slaapkamer. Argwanend liep ik naar boven, en toen ik de deur van de slaapkamer zachtjes openduwde, viel mijn mond open van verbazing. Een opzichtige dame gehuld in niets aan de fantasie overlatende lingerie was bezig mijn 'keurige' vriendje het hof te maken. Uit zijn mond kwamen de meest vunzige woorden.

"Ik schraapte mijn keel en zei zo lieflijk mogelijk: 'Goedenavond, schat'. Ik heb nog nooit iemand zo vreselijk zien schrikken. Het dametje werd de deur uitgewerkt en daarna kwamen natuurlijk de excuses. Excuses die, zoals doorgaans alle excuses, slecht en doorzichtig waren.

"Ik heb hem nog één kans gegeven, maar toen ik deze hypocriete kant van mijn vriendje eenmaal had gesignaleerd en ik hem beter ging observeren, ontdekte ik zijn dubbele moraal. Naar de vulgaire typetjes die hij verbaal zo de grond intrapte, keek hij wel met een blik die vol was van geilheid en wellust. Hij is door mij enkele maanden later dan ook definitief de laan uitgestuurd.

"Uit verhalen van vriendinnen heb ik het ook al regelmatig mogen concluderen. Het hoer/madonna-complex zit er bij behoorlijk wat mannen ingebakken. En ook op straat signaleer je het regelmatig; die geile blikken die mannen bepaalde types vrouwen kunnen toewerpen. Thuis een vrouwtje dat beschaafd is en buiten de deur zo opzichtig mogelijk. Maar er voor uitkomen dat ze dat af en toe eigenlijk wel leuk vinden, ho maar! Waren ze wat dat betreft maar wat eerlijker tegen hun eigen vrouw. Wij zijn tenslotte in de regel heel wat fantasierijker dan het mannetjesdier en best in voor een experimentje."

Corine (29, sportlerares) uit Arnhem heeft ook ervaring op het blijkbaar o zo moeilijk begaanbare pad der relaties. "Voor mijn verjaardag kreeg ik van mijn toenmalige vriend een setje uitdagende lingerie. Op het moment dat hij mij het pakje overhandigde, sprak hij de legendarische woorden: 'We zullen het vanavond eens uitproberen.' Deze uitspraak schoot mij in het verkeerde keelgat. Begrijp mij niet verkeerd, ik ben geen koele kikker of een a-romantisch persoontje, integendeel. Wel heb ik er problemen mee als mij iets opgedrongen wordt. Ik wilde de associatie van zijn cadeau met sexualiteit zèlf leggen, en hem met mijn niemendalletje verrassen op het moment dat ìk daar ook in 'the mood' voor zou zijn.

"Natuurlijk trek ik op zo'n moment aan de bel, wat teleurstelling oproept. De meeste mannen hebben namelijk een vrij patriarchale opvoeding meegekregen en daaraan het gevoel gekoppeld de leiding te moeten nemen. De man moet zijn vrouw onderhouden en dus ook op het gebied van sexualiteit.

"Wanneer ik met een vriendje in bed beland, vind ik het heel smerig wanneer hij last van okselluchtjes heeft. Ik maak hem daar dan wel attent op, maar doe dat op een leuke manier. Zo van: 'Zullen we samen in bad gaan en die lekkere badschuim gebruiken?' Wanneer je kritiek hebt op iemand voor wie je wat voelt, vind ik namelijk dat je die op een positieve manier moet uitspreken.

Ook ben ik regelmatig tot de conclusie gekomen dat er bij de man weinig fasen in de liefde bestaan. Het cliché 'gelijk er bovenop' komt helaas nog vaak voor. De vrouw is wat dat betreft veel romantischer ingesteld dan de man, ze is creatiever en weet patronen te doorbreken. Vrouwen willen sexualiteit leuk aankleden. De man heeft vaak een zetje nodig. Omdat hij in de regel gericht is op de daad, moet hij in de belevingswereld van de vrouw opgevoed worden. Het gefixeerde machobeeld van 'hup erop en klaarkomen', daar krijgt volgens mij geen vrouw het warm of koud van. De

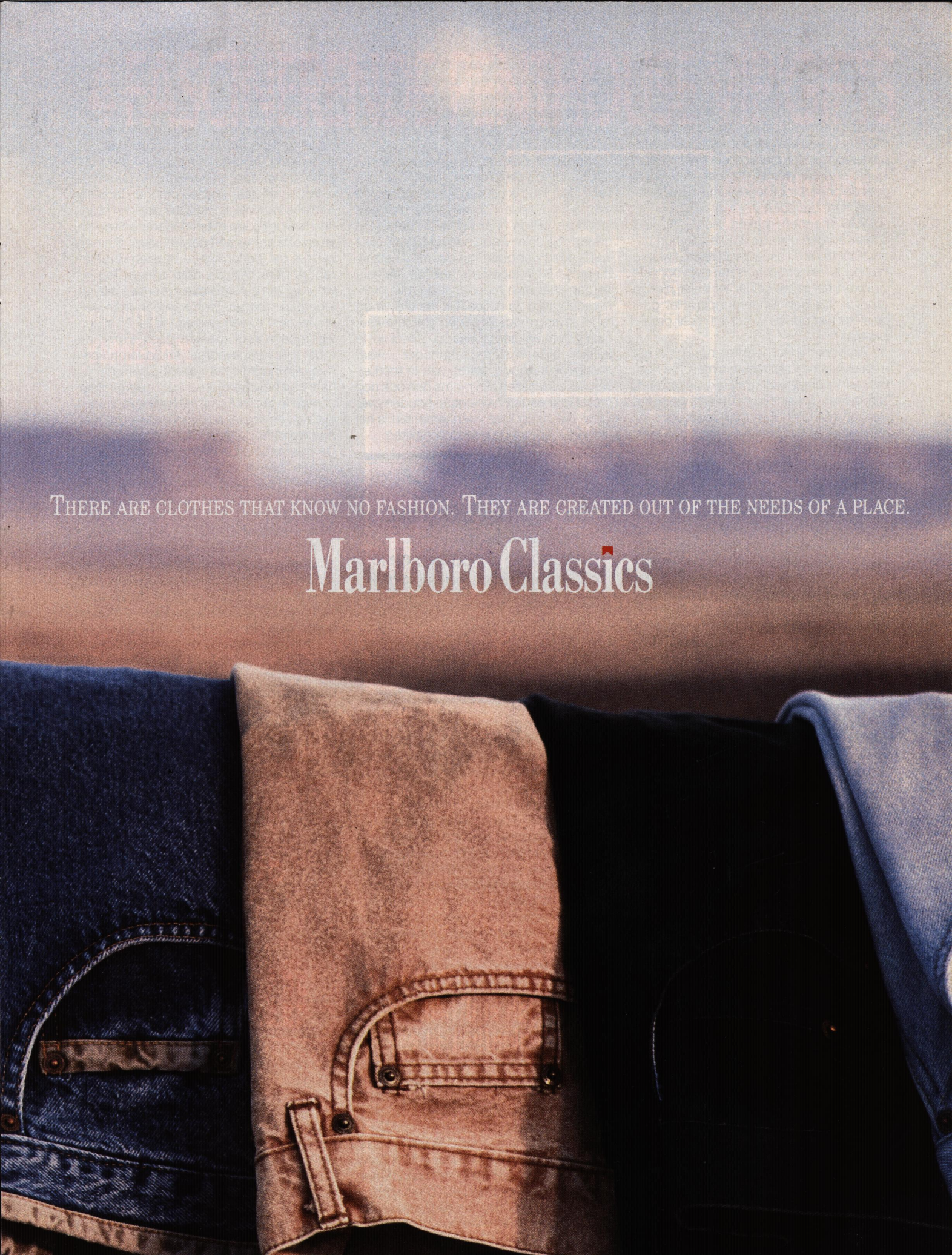
THERE ARE CLOTHES THAT KNOW NO FASHION. THEY ARE CREATED OUT OF THE NEEDS OF A PLACE.
Marlboro Classics

man denkt soms zelfs nog dat een vrouw alleen door de penetratie klaar kan komen.

"Als vrouw krijg je mee mooie lingerie te dragen, je wilt een verrassingselement aanbrengen, er mooi uitzien. Mannen doen in de regel heel weinig aan hun onderkleding. Mooi ondergoed, mooie boxershorts, je ziet er maar weinig mannen mee. Vaak gaat de onderbroek tegelijk met de spijkerbroek naar beneden.

"Veel mannen maken zich ook nog steeds zorgen over de lengte van hun penis. Voor mij is dit aspect van relatief weinig belang. Ik denk trouwens dat dat voor vele vrouwen het geval is. Als 'ie' maar niet zo groot is als een kinderarmpje. Het gaat tenslotte niet om de kwantiteit maar om de kwaliteit.

"Wat voor mij wel heel belangrijk is, is het maatjes kunnen zijn met een man. Het hebben van gemeenschappelijke interesses. Niet alleen maar het mannetje-vrouwtjepatroon vervullen. Een man moet voor mij een moeder kunnen zijn, maar ook mijn vader, mijn maatje en mijn minnaar. Ik ben zelf niet in een hokje te plaatsen en verwacht dat ook niet van een man.

Monique (30, office-manager): "De passie van een man duurt vaak kort. Het roofdierinstinct van mijn toenmalige vriend werd mij duidelijk toen ik al enige maanden bevriend met hem was. In het begin gaf hij mij het gevoel heel bijzonder te zijn. Ik kreeg veel complimentjes van hem, hij toonde geen buitengewone belangstelling voor andere vrouwen en hij deed echt moeite mij op alle mogelijke wijzen het hof te maken. We dansten de sterren van de hemel, waren vaak op stap, gingen lekker uit eten en beleefden avonden vol romantiek.

"Een paar maanden later, op het moment dat hij het gevoel kreeg dat 'de buit' binnen was, veranderde er een hoop. Ik ging als het ware bij het meubilair horen. Merkte dat hij zich de belangstelling van andere vrouwen bijzonder liet welgevallen en mij op zulke momenten totaal vergeten was. Terwijl andere vrouwen hem in uitgaansgelegenheden om de nek vlogen, liet hij mij daar in mijn sop gaarkoken. Stelde mij niet voor als zijn vriendin, maar liet mij gewoon wachten totdat hij zijn ego weer genoeg had laten opvijzelen door andere dametjes. Dierlijk primitief, zielig en egoïstisch. Ik kan het niet anders verwoorden.

"Nu zul je waarschijnlijk denken, zoiets zal vast een wisselwerking zijn. Toch is dat vaak niet zo. Uit ervaring mag ik concluderen dat vrouwen in het algemeen heel anders over een relatie denken. Een vrouw is veel onvoorwaardelijker trouw dan een man. Maar wanneer op een gegeven moment alles van één kant moet komen, dooft zelfs bij de meest toegenegen vrouw de vlam.

"Geef mij maar een man die wat constanter is en weet wat hij wil. Aan kerels met mooie woorden en beloften, die ze achteraf toch niet waar kunnen maken, heb ik geen boodschap meer. Voor mij hoeft het allemaal niet zo explosief. Ik verlang naar een man die een beetje rust in zijn achterste heeft en met wie ik een tumultloze, ongecompliceerde relatie kan hebben. Iemand moet in staat zijn behalve te nemen ook te kunnen geven."

"Ken je ze ook, van die mannen die tot aan hun dood altijd mama's papkindje blijven? Daar krijg ik het nou spaansbenauwd van," stelt Saskia (22, visagiste) met een fanatieke blik in haar ogen. "Ik ben eens gillend bij zo'n ventje weggelopen. Niks wat ik deed was goed, het was altijd hetzelfde liedje: 'Mijn moeder maakt dit veel lekkerder klaar, mijn moeder strijkt mijn overhemden altijd zo netjes.' Dit ras blijft in de regel zo lang mogelijk onder moeders vleugels zitten en hoopt daarna direct in te trekken bij een surrogaatmoeder - waar overigens altijd wel iets op aan te merken valt. Als zoonlief en zijn mams dan ook nog met elkaar onderonsjes gaan houden over jouw 'huishoudelijke' mankementen is het natuurlijk tijd om de biezen te pakken.

> De Hollandse gierigheid... 'Bijna' vriendjes die je voor een bioscoopje uitnodigen en je zelf je portemonnee laten trekken. Of knullen die je alleen op je verjaardag een cadeautje geven, omdat het moet

"Dan is er nog één soort man waar ik absoluut op uitgekeken ben: de trotse bezitter van de zogenaamde Hollandse gierigheid. 'Bijna' vriendjes die je uitnodigen voor een bioscoopje en je zelf je portemonnee laten trekken. Of knullen, die je alleen op je verjaardag een cadeautje geven omdat het *moet*. Minnaars waar je nooit een onverwachts presentje, een etentje of zelfs een bos bloemen van hoeft te verwachten. Wanneer je heel voorzichtig zegt dat je het zo leuk zou vinden eens een verrassing te krijgen, wordt als perfect excuus gebruikt: 'Echte liefde koop je niet.' Ja, zo kan 'ie wel weer.

"Ik ben trouwens alweer een hele tijd gelukkig met een zalige man. Van binnen en van buiten, ze bestaan dus wel degelijk!"

Is het nu echt zo moeilijk om een dame te verleiden en het vuur vervolgens ook brandende te houden? Gezien het aantal huwelijken in Nederland dat strandt (1 op de 3) en het aantal mensen dat nog steeds zoekende is naar de 'ideale' partner, blijkt dat inderdaad het geval te zijn.
Toch is er nog hoop voor u. In het binnenkort te verschijnen boek 'Waar Is Mijn Prins Op Het Witte Paard?', gaat de auteur Frans van der Beek uitgebreid in op het vinden van de perfecte partner en de barrières die daarbij overwonnen moeten worden.

Frans van der Beek: "Het is tegenwoordig niets meer of minder dan een jungle. Vroeger kwam Klaas Truusje tegen bij de dorpspomp en na een avondje in de hooiberg, luidden in de verte al de klokken van de kerk. Tegenwoordig is het niet meer zo eenvoudig. Vrouwen zijn aanmerkelijk kritischer geworden ten aanzien van de andere kunne en daar worden mannen tamelijk nerveus van. Wel is het waar dat veel mannen te slordig zijn in het benaderen van de vrouw. De vrouw pikt dat niet meer, de man zal dus zijn 'performance' moeten verbeteren. Anders blijft de man alleen. Tegenwoordig zijn ook veel meer mensen relatieloos dan vroeger. Toch kan een man een vrouw best blijven boeien, hij zal er alleen wel moeite voor moeten doen. Een man moet zijn verantwoordelijkheid leren kennen, zijn partner het gevoel geven dat hij haar kan beschermen zonder daarbij stoer of macho te zijn. En hij zal heel attent moeten zijn, en vooral blijven. Doet hij dat niet, dan wordt hij de deur uitgetrapt, en terecht. De man moet zich voortdurend blijven afvragen 'ben ik nog wel boeiend voor de vrouw?' Een vraag die hij geneigd is na verloop van tijd te vergeten. Vrouwen zijn gevoelig voor kleine blijken van het feit dat je aan haar denkt.

"Wanneer je aan een relatie begint, moet je èn je hart èn je hoofd raadplegen. Dit geldt natuurlijk zowel voor de man als voor de vrouw. Een goede tip is het interviewen van elkaar. Op deze wijze kom je veel te weten over het verleden van je partner, en dat is kenmerkend voor het gedrag van een persoon. Zo zijn heel veel mannen zich niet bewust van hun opvoeding, daar is vaak wat mis gegaan.

"Het gedrag van de man is in de regel te voorspellen wanneer hij over zijn jeugd begint te vertellen. Wanneer je er als vrouw bijvoorbeeld achter komt dat je partner een koele moeder had, weet je waarom manlief diep in zijn hart een vrouwenhater is. Dit kan zich uiten door: slaan, jaloers gedrag of het continu blijven breken van vrouwenharten. Wanneer je dit soort signalen door middel van je interview in een vroegtijdig stadium signaleert, weet je voldoende.

"De man denkt nog niet genoeg na over de vrouw en haar gevoelens. Hij is van nature sneller geneigd met iemand naar bed te gaan en laat daarbij alle ratio varen. Later moet een vrouw dan door diezelfde man weer gekrenkt worden, en zo kan hij na verloop van tijd een compleet slagveld achterlaten. Natuurlijk is het voor elke man leuk als een vrouw tijdens een eerste afspraakje al 'van bil' wil gaan, maar vertel haar dan wel waar zij aan toe is en dat het risico bestaat dat het avontuurtje éénmalig is.

"De man is overigens niet zo emotioneel omdat hij bang is voor zijn vrouwelijke achterkant die hij onmiskenbaar heeft, maar tegelijkertijd onderdrukt. Hij vreest dat het zijn mannelijkheid zou kunnen aantasten. Iets dat niet waar is, want hij wordt er alleen maar een meer volkomen mens door.

"Rimpels uit het verleden gladstrijken is

VERVOLG OP PAGINA 106

RENE SALLE

THEY CALL IT THE FAR WEST, BUT IT'S AS NEAR TO YOU AS OUR CLOSEST STORE

HOLLAND

ALKMAAR HOUTTIL 54 AMSTERDAM ARROW STORE AMSTERDAM CLAN SHOP AMSTERDAM HOBBIT AMSTERDAM NERO FASHION
AMSTERDAM VAN BAERLESTRAAT 80 ARNHEM THE HIGHLANDS GRONINGEN OLD VIC DEN HAAG NASHVILLE HAAKSBERGEN PATHONI
HILVERSUM CLAN SHOP NIEUWEGEIN CLAN SHOP ROTTERDAM CLAN SHOP
ROTTERDAM (CENTRUM) COUNTRY HOUSE CLOTHING ROTTERDAM (HILLEGERSBERG) COUNTRY HOUSE CLOTHING
SNEEK JAN ERINGA UTRECHT FAMILY STORE ZOETERMEER CLAN SHOP
FOR MORE INFORMATION : TRUMPS FASHION - P/A KORENSCHOOF 8, 1251 SK LAREN - TEL. 020/6382844-02153/16355

BELGIUM / LUXEMBOURG

AALST PARALLAX **ANTWERPEN 39, VAN BREESTRAAT** BASTOGNE COLLARD SPORT BOOM VANDEN BRIL
BRUXELLES 69, RUE MARCHÉ-AUX-HERBES BRUXELLES SELLERIE CUVELIER **CHARLEROI 39, PLACE DE LA DIGUE** EEKLO HAPPY SPORT
EREMBODEGEM LEDERWAREN DE WIT FLEURUS ANTONY B GAND WALL STREET GEMBLOUX ÉQUIPAGE GENK STORE
KAPELLEN SANDY MEN KNOKKE LUC HENNION KNOKKE HEIST GENERAL BOOTS STORE KNOKKE ZOUTE GENERAL BOOTS STORE KORTRIJK LUC HENNION
LA LOUVIÈRE TAILLEUR SERGE LIÈGE ÉQUATION LUMMEN BURTON HALL **LUXEMBOURG 4, RUE BEAUMONT**
LUXEMBOURG AÉROPORT LUXAIR BOUTIQUE TAX FREE MECHELEN VEDEA - MEN SHOPS MERKSEM A.S. MERKSEM OLIVIER MOL JOSEPH'S
MOUSCRON PULSION NIEUWPOORT STORM'S OUDENAARDE SPIERS ROESELARE DELEYE
ST NIKLAAS LEDERWAREN DE WIT ST TRUIDEN CARDIGAN MODE SCHOTEN NYSTEN TONGRES CONNECTION TOURNAI RAPHAËL TURNHOUT FIRST MEN
ZAVENTEM AÉROPORT DUTY AND TAX FREE SKY SHOPS ZAVENTEM CHACALLI ZEDELGEM DE KNOKKE ZEEBRUGGE LUC HENNION
FOR MORE INFORMATION : ANNA GARELLO S.A. - 102, CHAUSSÉE D'ANVERS, 1210 BRUXELLES - TEL. 02/2175571

Marlboro Classics

FITS THE MAN

A PRODUCT OF MARLBORO LEISURE WEAR

DIE KNOTSGEKKE KERELS IN HUN VLIEGENDE KRATTEN...

Na vier jaar voorbereiding kon tv-regisseur Leo van der Goot eindelijk aan zijn levenswerk beginnen. Een 13-delige documentaire over vliegen in al zijn verschijningsvormen. 2500 mandagen en 50 kilometer film verder, 3 miljoen gulden armer, 180 draaidagen in 18 landen, plus 11 maanden in de montagestudio leverde 'Skybound' op. De serie wordt vanaf 1 oktober door Veronica uitgezonden. Voor Penthouse noteerde Bert van Zuilekom nu reeds fragmentarische impressies van Leo en zijn camerateam op hun kaleidoscopische vliegtrip rond de wereld.

BERT VAN ZUILEKOM
FOTOGRAFIE: MAX DERETA, THIJS HOGERVORST en LEO VAN DER GOOT

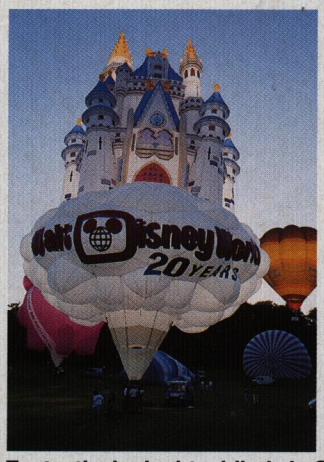

Fantastische luchtvehikels in Skybound.

Blustankers op weg naar een bombardement.

De rommelmarkt in Oshkosh.

Welkom in Oshkosh, Wisconsin, de grootste vliegshow ter wereld, ontstaan in het brein van Paul Poberezny. In de kelder van zijn huis in Milwaukee werd de Experimental Aircraft Association opgericht, een smeltkroes van vlieggekken en uitgegroeid tot een happening van jaarlijks meer dan 14.000 vliegtuigen in 5 dagen. Oshkosh is enorm en je vindt er alles. Van Ultralights tot B52's. Alles is te koop. Van complete gevechtsvliegtuigen tot half vergane onderdelen, motoren, stukken vleugel, schroeven, moeren, radio's en instrumenten. Inclusief alles voor de thuisbouwer. Hier vind je misschien net dat ene staartwiel, instrument of deurknop voor je kist. Prachtige stickers 'NO PUSH, NO STEP, NO FUCK' die je nodig hebt om een restauratie af te maken. Snuffelaars zwerven spiedend en keurend door de stands. In hun hand briefjes met nummers van onderdelen.

Oskosh: 14.000 kisten op een veld, rij na rij, gewone en zeer ongewone. Reguliere Cessna's, Pipers en Beechcrafts worden op een enorme camping geparkeerd. De vliegers slaan hun tentje op onder de vleugel en gaan rondstruinen, want dit is de plek waar alle vliegtuiggekken van deze aardkloot zich een week per jaar verzamelen. In de Warbird-hoek staan, keurig op een rij, meer dan tien kostbare P51 Mustangs opgesteld. Een Mustang kost heden ten dage altijd nog meer dan een miljoen dollar. Aan de overkant 20 T6 Texans, allemaal even mooi en minstens een ton of 2 per stuk waard. Dan volgt een enorme rij T34 Mentors, ook populair dus duur. En ga zo maar door. 3 vliegende forten, 2 B24's en een zootje B25's. Bakerpraat en stoere verhalen. Vliegtuigmannen praten over hun kisten als vrouwen. Oshkosh is enorm. Hier adem je luchtvaart en ik ga er terug, met een boel tijd en geld om te kunnen genieten...

COLE PALEN

Op naar Rhinebeck Aerodrome, een prachtig stekje in de Hudson-vallei. Hier legde Cole Palen 30 jaar geleden zijn eigen vliegveld aan. Hij wilde kisten vliegen die elders alleen in musea zouden staan. Elke zaterdag en zondag geeft hij een airshow die uniek is op de wereld. In de jaren 50 kocht Cole 6 oude vliegtuigen 'for a song'. Een Jenny, een Sopwith Snipe, een Avro 504K, een Spad en een Airwing 39B. De zesde kist is hij vergeten. Die vliegtuigen moesten ergens onderdak krijgen en Cole wist een flink stuk land met daarop een mooi huis voor een prikje op de kop te tikken, omdat er iemand was vermoord. Niemand wilde er meer wonen. Hij ritselde een knaap met een Caterpillar die voor $1000 dollar, 1000 voet startbaan zou maken. De caterpillar veegde heen en weer over de aarde, maar liet geen model startbaan achter. Nog steeds trekt Cole regelmatig flagstones en boomwortels uit de grond. De strip is hobbelig, met bergen en dalen, maar voor Palen en zijn mensen is het ruim voldoende. Cole is omringd door jonge piloten, die allemaal verliefd zijn op de oude kisten waarin ze mogen vliegen. Maar ze moeten ook greppels graven, hangars schilderen en de kisten onderhouden. Het lijkt een kleine privé verzameling, maar dat is het niet. Je moet niet alleen een Bleriot XI uit 1911 kunnen vliegen maar ook de rol van 'The Black Baron' kunnen spelen, of bereid zijn als een idioot rond te racen in een oude Rolls Royce, schreeuwend dat je geliefde door de Zwarte Baron is ontvoerd. Even later moet je als een speer in een Spad XIII springen en een bombardement uitvoeren. Met echte bommen van vuurwerk, colablikjes en tennisballen gevuld met houtskoolstof zodat iedereen roetzwart wordt. De rest van de middag geef je 'rides' in een 1928 D25 New Standard aan de honderden mensen die dat ook wel eens willen meemaken. Je moet dus verdomd veel van vliegen en van Cole houden. De show van Old Rhinebeck is simpel entertainment. Toen Cole zijn vliegveld in gebruik nam, nam hij regelmatig liefhebbers mee de lucht in. Hij wilde iedereen gevoel bijbrengen voor die mooie oude toestellen. De belangstelling in de weekends nam steeds meer toe. Cole besloot dat er meer bij

Stunters trekken sporen in de lucht.

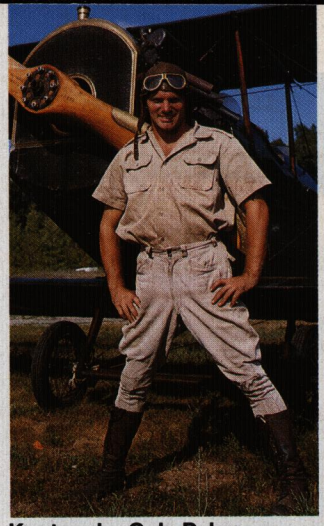

Knotsgek: Cole Palen.

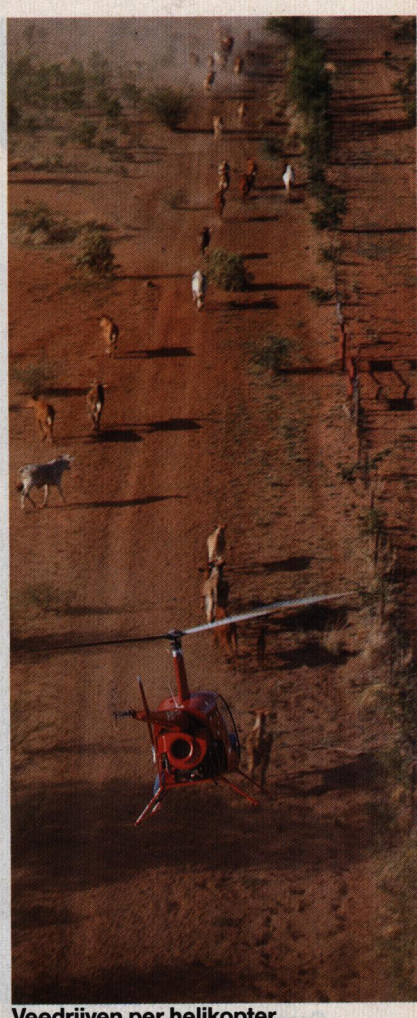

Veedrijven per helikopter

Op de muziek van Mozart: inverted ribbon cut.

moest. Dus ontstonden de Zwarte Baron, Trudy Truelove and sir Percy Goodfellow. De Baron wil Truelove verschalken. Hij ontvoert haar, bindt haar aan de vleugels van zijn vliegtuig, verliest haar onderweg (ze dondert languit in een hooiberg), bombardeert het huwelijk enzovoorts. Maar hij krijgt geen sjoege. In de finale maakt Trudy alles goed met een bom die hem helemaal zwart maakt. Dolle gein en een af- en aanvliegen van zeldzame vliegtuigen. Allemaal actief, allemaal vechtend en bombarderend.

Cole Palen is een outlaw. De puristen willen dat zijn vliegtuigen op de glimmende vloeren van musea komen te staan en nooit meer zullen vliegen. Maar Palen vindt dat onzin. Vliegtuigen zijn dood als ze niet vliegen en vliegtuigen die alleen rondjes trekken voor een airshow zijn niet aantrekkelijk voor het publiek. Dus vliegt hij zijn toestellen zoals de Barnstormers en de gevechtsvliegers uit de eerste wereldoorlog: als machines. De kisten verkeren in een perfecte staat van onderhoud, maar overal zit Castor olie, vuil en modder.

NIEUW LEVEN VOOR DAKOTA

Als mens kun je er alleen maar van dromen. 50 jaar oud en dan, na een tijdje in het ziekenhuis, als herboren tevoorschijn komen. Met een lichaam dat - technisch gesproken - geheel nieuw is. Zonder rimpels en met een paspoort dat zegt dat je zojuist geboren bent. Dat is wat Basler Conversions doet met de koningin van de luchtvaart: de Douglas DC3, beter bekend als de Dakota. Basler begreep heel goed dat de kwaliteiten van de DC3 nooit waren geëvenaard, voor een redelijke prijs. Natuurlijk kun je allerlei fraaie toestellen kopen, maar die kosten al gauw enkele tientallen miljoenen. Vooral in de jaren 50 probeerden velen de kwaliteiten van de DC3 te imiteren. De Engelsen met de Viscount en de Nederlanders met de Fokker Friendship. Een oude en betrouwbare Dakota kost 'slechts' een paar ton. Nu is de Dakota een toestel dat vooral op marginale routes, in economisch zwakke gebieden, wordt ingezet. Dakota's vind je nog in het westen van Canada en in Noord Amerika op ad hoc charterwerk langs de Mexicaanse grens. Honderden Dakota's zijn nog wereldwijd actief. De motoren worden slecht onderhouden. In de jungle van Afrika is de 100LL brandstof die ze gebruiken bijna niet te krijgen en de toestellen zelf beginnen 'structureel' moe te worden. Basler had dus alle reden om het toestel nieuw leven in te blazen. Hij bouwde er Pratt & Whitney Canada PT6-67 motoren in van elk1280PK. Omdat die veel lichter waren, werd de balans verstoord en dus plakte hij 3 voet extra tussen de romp. Hierdoor nam de hoeveelheid te vervoeren lading weer toe en was de balans weer in orde. Het toestel werd maar liefst 40 knopen sneller omdat de nieuwe 5-bladige propellers veel efficiënter zijn en de motorkappen veel smaller dan die van de grote ronde 9 cilinder double wasps. Ook hoogte-, richting- en rolroeren, oorspronkelijk van aluminium ribben met een linnen (ceconite) bespanning, zijn nu geheel van metaal. Hierdoor manoeuvreert het toestel makkelijker. De cockpit werd gemoderniseerd en de geluidsisolatie verbeterd. Zo ontstond een nieuwe Dakota, die de helft van de baan gebruikt van de oude.

PROFEET IN MANITOBA

Bob Diemert is een vreemde man. Eigenaar van een veldje ergens in Manitoba. Bob is profeet. Zijn gouden handen maken wat zijn ogen zien, maar erg praktisch is hij niet. Hij is een ruwe ontwerper met volop ideeën en een hoop problemen. Gescheiden, altijd in de slag met het Ministerie van Transport MoT. "Misery of Twits", zegt Diemert, die sporen van paranoia vertoont, lichtelijk schizo en een heel klein beetje geniaal is. Hij ergert zich kapot aan de dure F18's van de Canadese luchtmacht. Is als de dood voor het rode gevaar en vindt dat in elk achtertuintje een gevechtsvliegtuig startklaar moet staan. Daarom bouwde Bob de Defender. Een zeer ruw toestel dat (zegt hij) door gebrek aan motorvermogen niet kon vliegen. Hij spreekt zichzelf vaak tegen

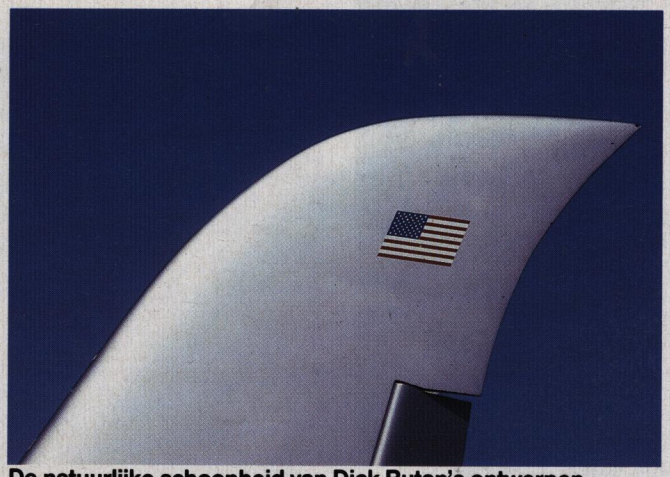

De natuurlijke schoonheid van Dick Rutan's ontwerpen.

Creaties van de geniale Rutan.

DJ-pilots boven de Amerikaanse verkeerschaos.

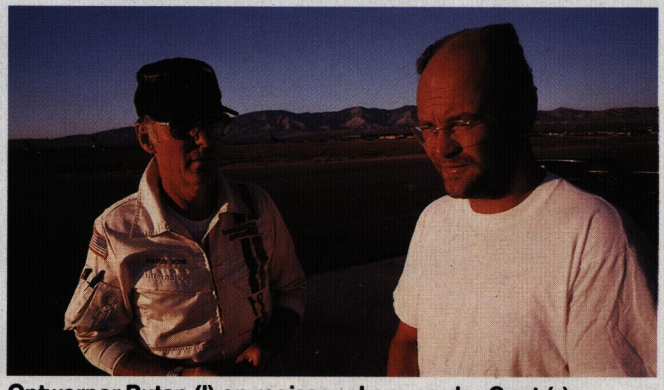

Ontwerper Rutan (l) en regisseur Leo van der Goot (r).

omdat hij ook beweert dat het toestel een proefvlucht heeft gemaakt. Zonder getuigen. Diemert wordt bijgestaan door Chris Ball: "I wonder what they're having for dinner in the spaceshuttle tonight". Een soort Batman en Robin, die twee. Ball verzamelt videocassettes met rampen en is het hulpje van professor Bob. Voor de Confederate Air Force bouwde Bob een Japanse Zero, maar kreeg natuurlijk massa's problemen met die club. Nu heeft hij een P40 in de aanbieding die er keurig uitziet. Bob wil de wereld duidelijk maken dat de wereld op het verkeerde spoor zit. Hij snuffelt aan de oude ontwerpen voor de Channel Wing, ontwikkeld door Custer (een achterkleinzoon van de beroemde generaal). De Channel Wing werd in de jaren 50 gevlogen en bleek aerodynamisch juist te zijn. Het is een halfronde vorm die, als er lucht door wordt aangezogen, lift genereert. Maar er zijn 2 vleugels nodig om de grap te laten opgaan en als er een motor uitvalt, is het toestel volledig verloren. Daarom kwam het concept nooit verder dan enige proefmodellen. Diemert denkt dit probleem op te lossen door een nieuw motorconcept dat de wereld versteld zal doen staan: de vrije cilinder. Een soort heimachine, (ook een vrije cilinder) die door beweging van lucht en compressie gaande wordt gehouden. Diemert wil 12 cilinderpalen gebruiken om lucht te comprimeren en die naar beide propellers te leiden. Deze lucht wordt dan via uitgangen (volgens het principe van Bernouilli: compressie verhoogt snelheid) uit de tips van de fanbladen geperst en zo draaien de propellers rond. Motoruitval is dan onmogelijk, zodat het vliegtuig niet spinnend ter aarde...

Hij kletst als Brugman en is vooral een goed bouwer. Helaas zal een zichzelf respecterende luchtmacht nooit zaken doen met een freak als Diemert en zijn wonderlijke assistent. Hij zegt contact te hebben met enkele Arabische en Zuidamerikaanse luchtmachten en dat zou natuurlijk kunnen. Volgens Bob is de 75 jaar oude luchtvaart nog steeds in zijn 'infancy'. En met profeten weet je 't nooit...

TRAFFIC MONITORING

Om 10 over vier precies vertrekken ze. Mike Kennedy, on-air disc-jockey en Tom Wagner, piloot. Ze vliegen de Bell Jetranger voor Metro Traffic, een organisatie die voor radio en tv de verkeerssituatie in 42 steden van Amerika observeert. Verkeer en weer scoren hoog in de US. Goed voor de ratings en een klantenbinder. Atlanta wordt doorsneden door een groot aantal Highways en Interstates. Rond de spitsuren is het hier verschrikkelijk. De radio en tv-markt is voor de grote stations zeer lucratief, maar de kleinere bestaan vaak in de marge. Het geven van verkeersinfo is duur. Het zelf onderhouden van een helikopter die in staat is onder vele weersomstandigheden te vliegen in een uiterst druk luchtruim, kost al gauw 2000 dollar per dag. In grotere luistergebieden red je het vaak niet eens met een machine. Dus ontstond Metro Traffic.

The name of the game is: get the advertising dollar. De verkeersuitzendingen worden de stations gratis of voor heel weinig aangeboden, maar dan moeten er wel eigen commercials in. Zo heeft Maxwell House Coffee 6.5 miljoen dollar per jaar aan advertenties lopen bij MT. Elk station kan kiezen uit een aantal diensten: live vanuit de helikopter, live vanuit de centrale post, of op tape vanuit de heli of centrale post. In de heli en op de centrale zit een presentator. De centrale krijgt alle informatie binnen van de chopper, van het vliegtuig (een C172) en van een auto die rondrijdt tegen het verkeer in. Die informatie wordt door de on-air personalities weergegeven in de vorm die het station wenst. De chopper-jockey krijgt de verzamelde informatie van de centrale post, want hij kan niet overal tegelijk zijn. In een random patroon wordt over de belangrijke punten van de stad gevlogen en de piloot weet natuurlijk precies waar ongelukken en files ontstaan. Hij zal ook luidkeels laten merken boven wel bepaald punt hij zit. De vliegers

Een skygod krijgt een airgasme...

De cameraploeg aan het werk.

Het neusje van de zalm: The Right Stuff.

Een C46 van Air Manitoba.

volgen het profiel van de weg nauwkeurig. Ze hebben een drukke baan, want rond Atlanta liggen 4 vliegvelden. Met alle verkeerstorens moet contact gehouden worden en steeds weer moet er toestemming worden gevraagd voor het passeren van een luchtcorridor. Omdat de vliegers zeer exact vliegen en de controllers ze kennen, worden de separaties soms heel klein gehouden. De kisten zitten meestal op 500 a 800 voet boven de weg. Wij vlogen live voor WKLS (96 ROCK). Elke dag is de helikopter 3.5 uur in de lucht. Op drukke dagen wordt soms wel 6 uur gehangen. In de studio filmden we Bill Billings, coördinator en presentator. Hij ontvangt alle info, voert die in de computer en hij presenteert live de uitzending. Toen iedereen ging lunchen, nam Bill ook nog tussendoor de telefoon aan.

DE VLIEGENDE MEUBELMAKER

Manfred Radius is een Canadees van Duitse afkomst met een prachtig accent. Manfred is beroemd in Amerika. Als enige ter wereld kan hij een 'inverted ribbon cut' uitvoeren: het zweefvliegtuig scheert ondersteboven laag over de baan en snijdt dan met de staart van de kist een lint door. Zijn act is uniek en dat adverteert hij luidkeels, altijd via quote's van anderen. "Men zegt dat ik de beste ben. Men zegt dat mijn show uniek is", en zo verder. Om nou te zeggen dat hij bescheiden is...

Radius is een eenvoudig man, die blij is dat hij airshows kan geven. In de lange Canadese winter verdient hij de kost als meubelmaker. Een vak dat hij op een gezonde manier haat als de pest. Manfred heeft het geld van de airshows hard nodig. Daarom adverteert hij zoveel voor zichzelf. Hij is een lieve, onzekere man en een prima vlieger. Manfred's zweefvliegtuig is een lichte fiberglas Start & Flug H101 Salto. De glijhoek is 33:1 en hij heeft er 600 kilometer mee gevlogen in 8.45 uur. De kist is fully aerobatic en kan +7 en -5G trekken. Op de muziek van Mozart draait hij, met rookbommen aan de vleugeltips, op 5800 voet hoogte zijn aanlooprondjes met een snelheid van 70 mijl. Hij eindigt op 0 voet met een snelheid van tussen de 100 en 120 mijl. The name of the game is 'energy-management'. Bij een zweefkist moet het allemaal uit de daalsnelheid komen. Ook de loops, snaprolls en tailslides. De Salto is lastig te vliegen, maar voor dit werk is er geen betere. Met het toestel op een trailer achter zijn VW Golf rijdt Manfred van show naar show. In dit onvoorstelbaar grote land is dat een dagtaak. Amerikanen houden veel van rauw, snel en hard. Nauwkeurig hoeft niet, als het maar veel is. Net als de keuken dus: smakeloos maar veel. Desondanks geniet het publiek van zijn softe en exact gevlogen show. Radius (47) heeft het niet breed maar hij vliegt omdat hij nu eenmaal niet anders kan.

EREDOCTOR IN DELFT

In een kleine hangar met uitzicht op het enorme platform van Mojave staat een vliegtuig waarvan er eentje is en dat historische heldendaden zal plegen in de sportvliegerij. De Pond Racer is een ontwerp van Burt Rutan dat werd betaald door Bob Pond. Het toestel moet het wereldsnelheidsrecord voor propeller aangedreven vliegtuigen breken, dat momenteel in handen is van de Rare Bear met 528,329 zeemijlen per uur. Bovendien moet de Pond Racer de airraces in Reno winnen. De recordpoging doet Dick Rutan, de man die samen met Jeanna Yaeger in de Voyager non-stop rond de wereld vloog.

Rare Bear is een zeldzame Grumman F8F Bearcat uit de tweede wereldoorlog, omgebouwd voor het racen. Pond vindt dat je die oude kisten niet aan de ongelooflijke risico's van airraces mag blootstellen. Bovendien haat hij de grove 'verminkingen' aan de toestellen. Daarom heeft hij een deel van zijn vermogen (bedrijfsvloerschoonmaakappraten en onroerend goed) aan Rutan gegeven om een splinternieuwe ultime racer te bouwen. Iets wat je aan Rutan kunt overlaten. Hij bouwde een airframe dat maar voor een doel geschikt is: speed! Nissan levert nieuwe racemotoren. Machtige 3.2 liter 6 cilinders met dubbele

Voor die ene minuut adrenaline...

turbo's die een vermogen leveren van 1000 pk als ze methanol (alcohol dus) als brandstof gebruiken. Maar de Nissans geven nog problemen.

Tijdens onze air-to-air shoot ging de Pond Racer voor het eerst ver van zijn veld. Het was in elk opzicht uniek want nog nooit had de racer voor een film gevlogen. Dit was de 19e vlucht. Dick Rutan had niet veel vertrouwen in ons. Maar na de vlucht zei hij: "Great going guys, very smooth, very professional, I'll fly with you guys anytime"!

De Pond Racer landt met de snelheid van een F15, zo'n 143 knopen. Dat komt door het grote gewicht ten opzichte van de kleine vleugels, die pas lift leveren als de snelheid hoog is.

Na de shoot met de Pond Racer hebben we nog lang gepraat met Burt Rutan. Hij is een genie met op zijn naam de Pond Racer, de Voyager, de Vari-EZ en Long EZ, de Ares, de Starship en ga zo maar door. Een vernieuwer van groot kaliber. Ook bouwt hij de vleugel voor het ruimtevaartuig Pegasus en werkt Rutan aan zijn eigen ideeën zoals de Ares lichte jager. Die hebben we uitgebreid gefilmd. Vooraf werden we gewaarschuwd voor Rutan. Hij wil nog wel een onbeschoft worden als het hem verveelt, maar het gesprek verliep bijzonder geanimeerd. Rutan had er zin in. Zijn vliegtuigen zijn kunstwerken. "Gewoon omdat ik natuurprincipes toepas op mijn ontwerpen," zegt hij. "Dan ontstaat vanzelf schoonheid."

Vorig jaar kreeg de aerodynamicus een ere-doctoraat van de Technische Universiteit in Delft. Hij herinnert zich vooral de Nederlandse vrouwen en gelijk heeft ie, als je die slagschepen hier ziet.

THE RIGHT STUFF

Op het miltaire testcentrum spraken we met testvlieger Karl Lang over de X31. Het gaat allemaal om iets heel ingewikkelds: vliegen met een maximale invalshoek van 70 graden ten opzichte van de gevlogen lijn. Nu weten jullie dus alles. We filmden dit in Palmdale, Plant 42 van de USAF. Bij Rockwell die samen met NASA, DARPA en MBB het project runt. Dit is een bijzonder vliegveld, want hier zijn ook de geheime 'skunkworks' van Lockheed (Stealth) en Northrop (B2-A11). Niks van te zien natuurlijk, maar toch... De F117A Stealth was al in dienst voor iemand er ooit van had gehoord. Gebouwd in de 'skunks' waar alle medewerkers onder uiterste geheimhouding werken.

De X31 technologie zal het leven van de jachtvlieger ingrijpend veranderen. Het kan ongeveer elke kant opschieten die het wil. Het toestel is 'onstabiel' en wordt dus door een computer gevlogen. De vlieger geeft slechts richting-inputs. Om te kunnen schieten uit elk denkbare hoek, wil de jachtvlieger zijn toestel eigenlijk in onmogelijke koersen door de lucht laten vliegen. Als we ervan uitgaan dat de schietlijn altijd in de lengterichting van een kist ligt, dan moet het toestel dus wonderlijke capriolen kunnen uithalen. Vandaar die hoge invalshoek. Die kan niet bereikt worden zonder het toestel te 'stallen'. Dat is dus niet vliegen, maar meer 'op het punt van neerstorten' staan. Dat heet hier het post-stall-region. Door in de straalstroom van de motor een 4-tal kleppen te plaatsen wordt die kritieke fase doorbroken. De vliegers kunnen dit moeilijk vatten. Het vliegtuig kijkt naar de ene kant, maar het vliegt de andere kant op. Door de computers maken de besturingsorganen (rudder, ailerons, canard/elevator en de thrust vectoring petals) uiterst kleine bewegingen, maar dan wel een hele boel! Daardoor lijkt het toestel stabiel maar dat is het dus volstrekt niet. Overigens gaf de chef testpiloot van Rockwell, Bill Huddleston, nog een aardige definitie over testvliegers: "Wij zijn vliegers die het onverwachte verwachten en er mee om weten te gaan".

SKYGODS & AIRGASMS

Het weer op Deland (Florida) werkt niet mee en de camera van Max Dereta nog minder. Mogelijk moeten wij dat ding zelf een vrije val bezorgen, zonder parachute. Over de hele wereld zijn er zo'n 20.000 skydivers. Noem ze niet parachutisten, want dat zijn stumpers die aan een Static Line springen. Ze bepalen dus niet zelf het moment supreme, want dat doet de lijn aan het vliegtuig. Waar doen de skydivers het allemaal voor? Voor een minuut in hun leven en het steeds weer reproduceren van die ene minuut. Die 60 seconden bezorgt hen zoveel vreugde, zo'n stuwing van adrenaline, zo'n enorme voldoening dat ze er alles voor over hebben. Het is de telkens terugkerende sequentie van angst, opwinding en voldoening. Ze vergelijken het springen en vliegen door de lucht moeiteloos met sex. Dat is voor hen een airgasm... En orgasties is het. Op 13.000 voet hoogte de deur openschuiven, naar buiten kijken, je overtuigen van de juiste positie, een marker laten vallen om te zien hoe de wind waait en dan de beslissing nemen. Dan aan de vleugelstrut hangen, je voeten op de drempel zetten, tellen en springen. Vanaf dat moment ben je alleen om te leven of te sterven. Men zegt dat skydivers die niet meer kunnen trekken al voordat ze de grond raken, zijn overleden. Pure hartstilstand, het lichaam begrijpt de indicaties en bespaart zich de pijn. Maar er is nog nooit iemand teruggekomen om dat te bevestigen. Toch is het gevaar gering. Men zegt nu: "remember when sex was safe and skydiving was dangerous...".

Tussen skydivers en skydivers bestaat verschil. Je bent een skygod als je altijd mooi, goed, sterk en zelfverzekerd springt. Je kunt ook gewoon skydiver zijn. Dan wil de skygod misschien niet met jou in formatie springen, want dan ben je niet zeker genoeg. De orde is ongeschreven maar wordt gerespecteerd. Hoe meer sprongen, hoe duidelijker over de opwinding, hoe meer skygod je bent. Een positie die je niet zelf bepaalt, maar die je gelijken je zullen wijzen.

Het aantal fatale sprongen ligt momenteel ronde de 1:60.000. Aardige skydivers zeggen graag dat "there is no direct relationship between the height of the fall and the extent of the injuries". Skydivers hebben een eigen taaltje met onbegrijpelijke afkortingen. SNAFU wil zeggen: Situation Normal All Fucked Up. FUBAR betekent: Fucked Up Beyond Repair. Een kale kop betekent: "I'm not bald, these are solar cells for a sex-machine...

CRAZY JAMES...

We hadden afgesproken met een vent die een zeldzaam oud Catalina watervliegtuig aan het restaureren was. Het leek ons mooi om de man bezig te zien met deze lamme vogel. Uit voorzorg gingen we even kijken op Lauderdale Intl. Daar stond de Catalina, glimmend in de zon, als nieuw geschilderd. Dat moest haar dus zijn. Maar enkele hangars verder stond er nog een! In de steigers en eveneens nieuw geschilderd. Verwarring alom. Thijs trok zijn stoute schoenen aan en liep binnen bij het kantoor van Executive Jet Centre. Toen hij terug kwam had hij een duivelse grijns op het gezicht. "We gaan straks vliegen met die kist, kost niks".

De eigenaar, James Boyd, wilde in ruil voor de vlucht alleen maar een paar mooie foto's. De kist was namelijk te koop. Door het bedrijf van Boyd gerestaureerd en zonder sentiment op de markt gezet. Handel dus. Er moest snel een advertentie in Trade-A-Plane en daar had ie als de donder een foto voor nodig. James Boyd is een wonderlijke man. Bijna 2 meter groot, ruim over de honderd kilo, kaal en met een enorm grote bek. Hij heeft de energie van 3 mensen. Hij rent, schreeuwt, telefoneert, organiseert, koopt en verkoopt terwijl je met hem praat. Brult plotseling door de telefoon: "Why the fuck do you think I can't sell you this if you don't tell me what you want" en smijt de hoorn op de haak, lacht beminnelijk, maakt een geintje over zijn aanstaande huwelijksverjaardag, kwakt een blik Cola naar binnen, belt met Trade-A-Plane, verhuurt een Learjet en vertelt smerige grapjes. En dat waren pas de eerste minuten in zijn kantoor. James is verrukkelijk. Hij dondert door roeien en ruiten en is als een ware Amerikaan zeer direkt: "You get me the pictures, I'll get you the ride". Duidelijk dus. Maar het weer boven lake Okeechobee betrekt. We moeten cancellen. Razendsnel maakt hij een nieuwe afspraak, terwijl hij ondertussen natuurlijk nog tien andere dingen heeft gedaan. Enige dagen later is het weer perfect. Staalblauwe hemel. In Fort Lauderdale pikken we de helikopter op. Tom is onze vlieger, een speer, een ace en een authist. Er komt geen woord uit. We vliegen naar Lake Okeechobee, 70 mijl noordelijker. We maken landingen, starts, landen op een nabij gelegen vliegveld, wisselen van crew, maken een volgende fotovlucht en vliegen terug. Crazy James Boyd vliegt 2 uur voor ons met de Catalina. Hoop geld. Zeurt niet. Vraagt steeds: nog meer en vergeet op een be-

VERVOLG OP PAGINA 54

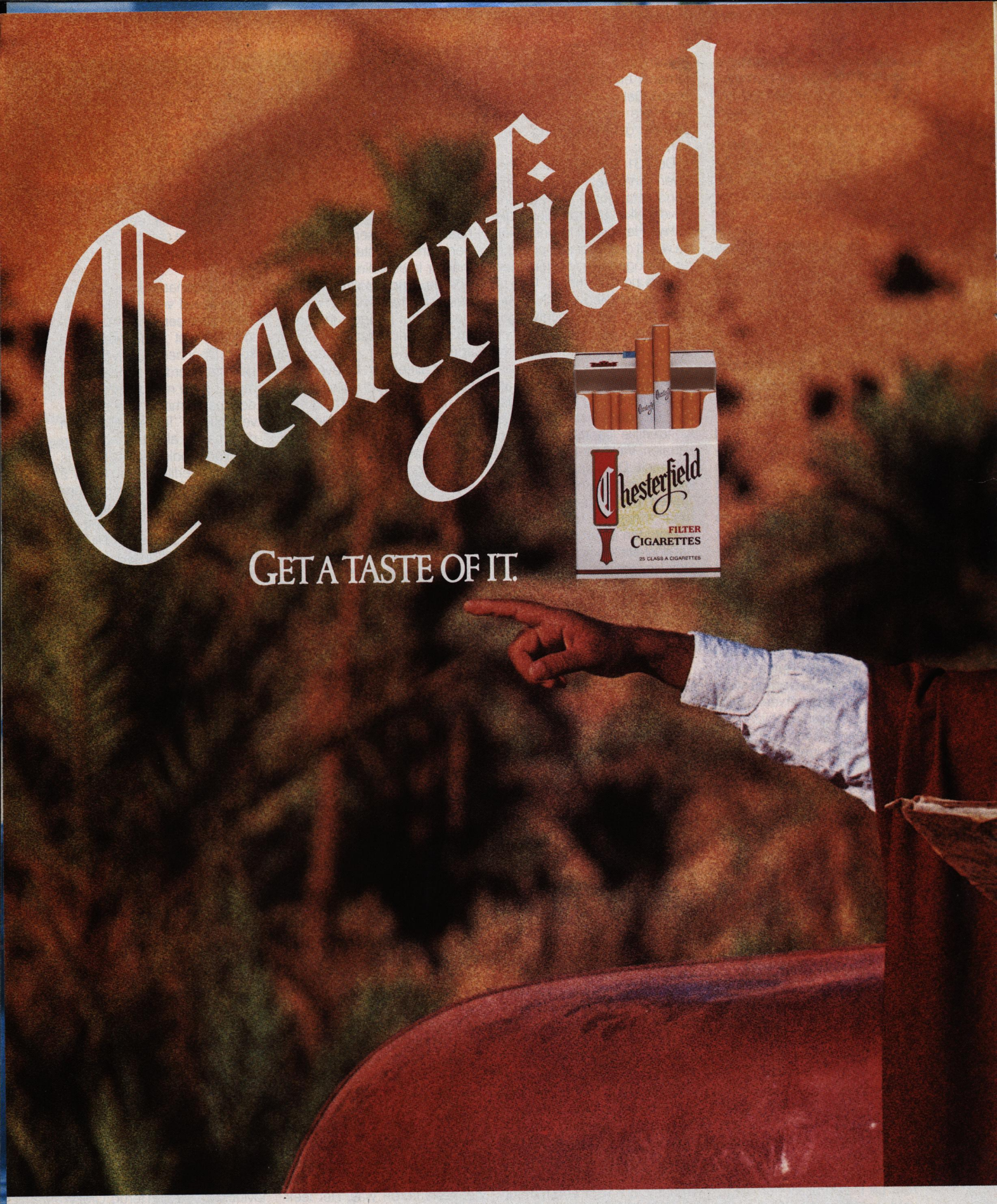

ROKEN SCHAADT DE GEZONDHEID. HET KAN LONGKANKER OF HA

KLACHTEN VEROORZAKEN. KON. BESLUIT VAN 29.4.1981, STB. 329.

KNOTSGEKKE KERELS

VERVOLG VAN PAGINA 51

paald moment in zijn enthousiasme zijn floats uit te doen tijdens een landing, waardoor zijn handel bijna crasht. Hij uit een paar zeer luide krachttermen en vliegt vrolijk verder. James Boyd is onverslaanbaar, tot hij voor de camera zit. Hij wil eigenlijk helemaal niet. Nu is de spraakwaterval gedempt. Hij is verlegen, bescheiden. De Catalina is alleen maar handel. Hij wil zo snel mogelijk terug naar de telefoon, want hij kan een DC6 vlucht verkopen aan een Caraibische maatschappij. Hij gniffelt dat hij verschillende anderen voor is. Boyd af. Brullend en rennend, zodra de camera zijn aandacht voor hem verliest. James sloopt zijn omgeving en iedereen geniet ervan. My kind of guy, als ik maar weg mag...

SMOKEJUMPERS

Brandbestrijding in Alaska gaat niet rücksichtlos. Het vuur is belangrijk voor het bos. De meeste vuren laat men gewoon branden omdat de Black Spruce, die het grootste gedeelte van het bos uitmaakt, zich alleen kan voortplanten met vuur. Pas dan laat de boom zijn appels vallen. De Black Spruce wordt zo'n 120 jaar oud. Vanaf het 80ste jaar neemt de brandneiging (!) toe. Tussen de 100 en 120 jaar wil een Black Spruce fikken. Daar doe je niets tegen. De boom brandt heel kort als een fakkel. Whooosh en weg. Alleen een staak blijft over, die dan wel zijn voortplanting heeft verzekerd. Dus laat men van de 100 vuren er 70 tot 80 branden. Natuurlijk is de pijpleiding belangrijk. Als een brand maar even in de buurt komt, begint iedereen te gillen. Door de olie betalen de inwoners van Alaska geen belasting over hun inkomen en ontvangen ze zelfs jaarlijks een deel van de winst van de pipeline: zo'n 1000 dollar de man. Er zijn vier brandvormen. 'Monitor': laat maar fikken en kijk waar het heen gaat. 'Modified': een initial attack team gaat wat doen. 'Full Protection': hier komen economische doelen in gevaar en 'Critical': directe bedreiging van property en leven.

Eerst worden de smokejumpers, tot parachutisten opgeleide brandweermannen en vrouwen, gedropt in de buurt van de brand. Zij moeten de Initial Attack uitvoeren. Binnen 6 minuten na alarm zijn de smokejumpers in de lucht. Ze hebben van alles bij zich, want het kan dagen duren eer ze weer terug kunnen naar de basis. Als ze springen worden voorraden water, brandstof, eten, motorzagen, slaapgerei, aan parachutes achter ze aan gegooid. Smokejumpers zijn 'sexy'. Het vak is riskant, opvallend en zwaar. Natuurlijk is er de kick van de drop, maar daarna is het keihard werken in de zinderende hitte van de brand. Zodra ze geland zijn, hakken de smokejumpers een heli-spot in de jungle, waar ze door een helikopter kunnen worden opgepikt. Dan wordt de omvang van de brand ingeschat en vastgesteld met welke middelen deze het beste kan worden bestreden. Via de radio of de altijd rondcirkelende 'Forward Air Controllers' bestellen de smokejumpers wat ze nodig hebben. Materiaal of een heli omdat de brand kan worden gelaten voor wat hij is, of retardant (bluspoeder wat tevens kunstmest is) voor een bombardement. Dan komen de blustankers die hun lading afwerpen volgens een patroon dat door de smokejumpers is bedacht en door de Forward Controller wordt 'voorgevlogen' omdat de zware en enorme tankers moeilijk kunnen manoeuvreren. Ze hebben ruimte nodig en het landschap is heuvelachtig, dus de risico's zijn groot.

LA PAZ

Door naar Bolivia. La Paz is een enorme deuk in de Alti Plano. Een gat gevuld met huizen. Neergeplant in een ordeloze woede. Op de randen van afgronden, tegen stukken berg zo stijl dat wij er niet eens over zouden dromen. Altijd toeterende minibusjes, de conducteurs de route uit het raam schreeuwend. Vrachtwagens vol mensen banen zich een weg door de immense drukte. Iedereen toetert, voor rechtsaf, voor linksaf. Hier is de auto nog oppermachtig.

We gaan kijken bij de C46 CP746 die bij Servicios Aereos de Oriente geheel herbouwd wordt. Na een ongelukje klapte het onderstel er onderuit en werd de bodem van de romp, de rechtervleugel, beide motorgondels en nog wat gesorteerd aluminium beschadigd. Maar de C46 is zeer populair (Avion de Corral) en kan niet gemist worden. Mario Urquidi, de leider van de tent legt ons uit dat (met goekeuring van de Convairfabriek en de Boliviaanse RLD) het toestel van een nieuwe rompbuik is voorzien en de vleugel is gerepareerd. Een nieuwe, of goede gebruikte vleugel uit Miami is te begrotelijk en dus worden alle delen ter plekke vervaardigd. Verder werden de originele vierbladige elektrische props (die heel sexy stonden) vervangen door 3 bladige props die veel beter trekken en daardoor het plafond van met moeite 16.000 naar 21.000 voet brengen. De laagste bergpas naar is zo'n 14.500 voet hoog, dus veel tolerantie is er niet. Wie niet sterk is...

De verzekeringscondities zijn moeilijk. Geen verzekeraar die dit soort risico's accepteert en dus vliegen de meeste kisten zonder verzekering rond.

Er is geen oplossing voor de aanvoer van de eerste levensbehoeften. De maatschappijen kunnen maar net overleven. Het aantal carnicieros (vleesvliegers) is de laatste jaren sterk teruggelopen door de invloed van de militairen. De dagen van de Carnicieros lijken geteld. Vanuit luchtvaarttechnisch standpunt hebben ze gedaan wat ze konden. Maar op deze maatschappij kun je geen Westerse normen loslaten. Nog wat details: de koppen van de beesten zijn voor de laders en lossers. In de vliegtuigen hangen stukken vlees aan de kant als fooi voor de vliegers. De huiden worden op schimmige wijze afgevoerd door indianen op het vliegveld.

We maken een vlucht met 18 koeien. Ze moeten helaas snel naar Cochabamba en daar zorgt een Dakota van 'Compagnia Boliviana de Aviacien' voor. De DC3 wordt gevlogen door Rinaldo Vidales en Miquel Dueri. Zij vliegen deze kist al 8 jaar. Ze komen de avond tevoren aan en slapen in speciale pilotenhuizen op de ranches of in een hostel in het dorp. De crew had overigens een behoorlijke hoeveelheid koud bier bij zich, die onmiddellijk werd aangesproken en onbaatzuchtig met ons gedeeld. Oudere piloten, altijd bijgestaan door een jonge leerling, schijnen 's nachts als een ketter te zuipen en gaan door tot een uur of 5 's ochtends. Dan slapen ze een uurtje, stappen in de kist, halen 'm van de grond en geven hem over aan de co-piloot. Bij de landing in La Paz neemt de captain, inmiddels wat bijgeslapen, het roer weer in handen en landt de kist.

Rinaldo en Miquel helpen bij het laden van de 18 geslachte koeien. In oude olievaten worden de losse onderdelen opgeslagen (ingewanden, tongen, huiden). Met touwen worden de stukken vlees aan de vloer geketend. De kist is praktisch vol. Maar, niet getreurd. Tijd voor de boarding-call. Buiten wacht in alle rust een familie, vader, moeder, zoon en dochtertje. Gekleed in hun zondagse pak op weg naar de grote stad: Cochabamba. De passagiers stappen in en drukken zich tegen de muur van de cockpit aan. Niks niet 'Fasten Your Seatbelts' en even uitleggen hoe de zwemvesten werken. Gewoon staan, leunen of hurken. Maar je komt waar je zijn wilt.

DOGFIGHTERS

Alleen de luchtmacht van Luxemburg is nog kleiner. De Skywarrior Air Force in Atlanta bestaat uit 3 vliegtuigen. Klassieke trainers van Beechcraft: de T34 Mentor, een Earl en een Mike. Hier leer je in een paar dagen hoe je een luchtgevecht moet voeren. De toestellen zijn uitgerust met 3 camera's en een laserkanon. Op de romp, vleugels en staart zitten laserontvangers. Op de stick een trekker en in mijn koptelefoon hoor ik het geluid van kanonnen als ik schiet. We gaan gekleed in een echte (foute) vliegersoveral en ik mag kiezen uit de helmen van de Top Gun vliegers: Iceman, Maverick etc. De kunst wordt bijgebracht door ervaren ex-Vietnampiloten die nu voor Delta Air vliegen, of jonge mannen van het squadron op Dobbins.

Skywarriors voldoen aan de Amerikaanse wensen. Macho, snel, de adrenaline pompt en: eer aan de vechters! Zeker na Desert Storm is de belangstelling voor deze moderne hobby toegenomen. Wijgebruiken Skywarriors om aan te geven hoe het luchtgevecht wordt uitgevoerd en die 'ik kan het ook' hoek vast te stellen. Sinds Topgun en het nooit gekomen luchtgevecht van Desert Storm heet het: 'Tac pilots make history, fighterpilots make movies'. Tenslotte beslisten de tactische

VERVOLG OP PAGINA 90

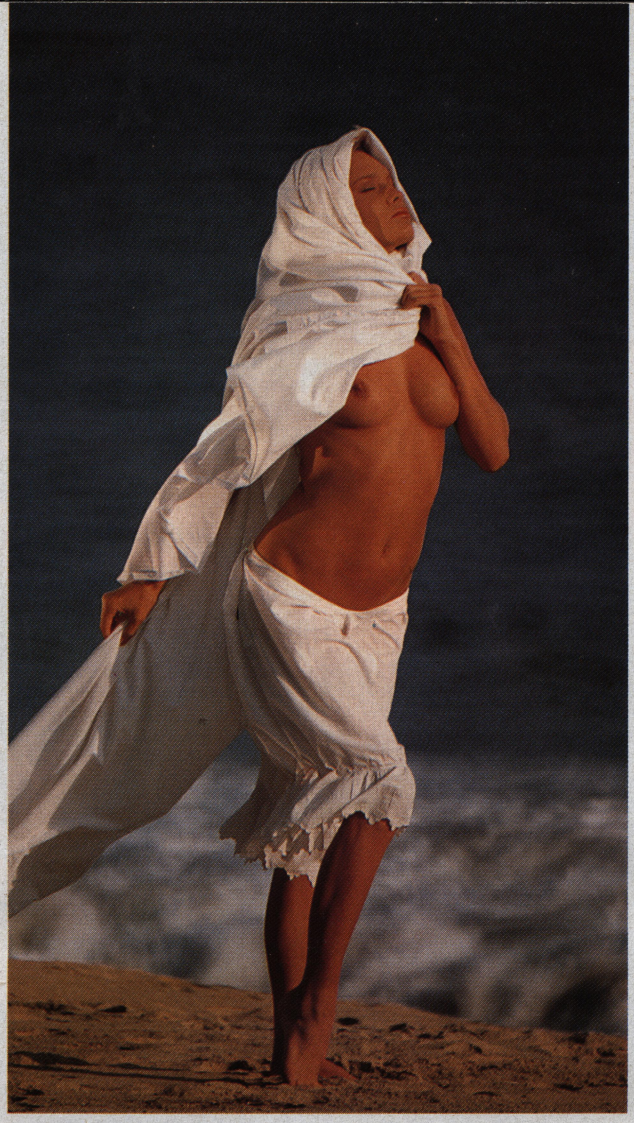

Lady Godiva

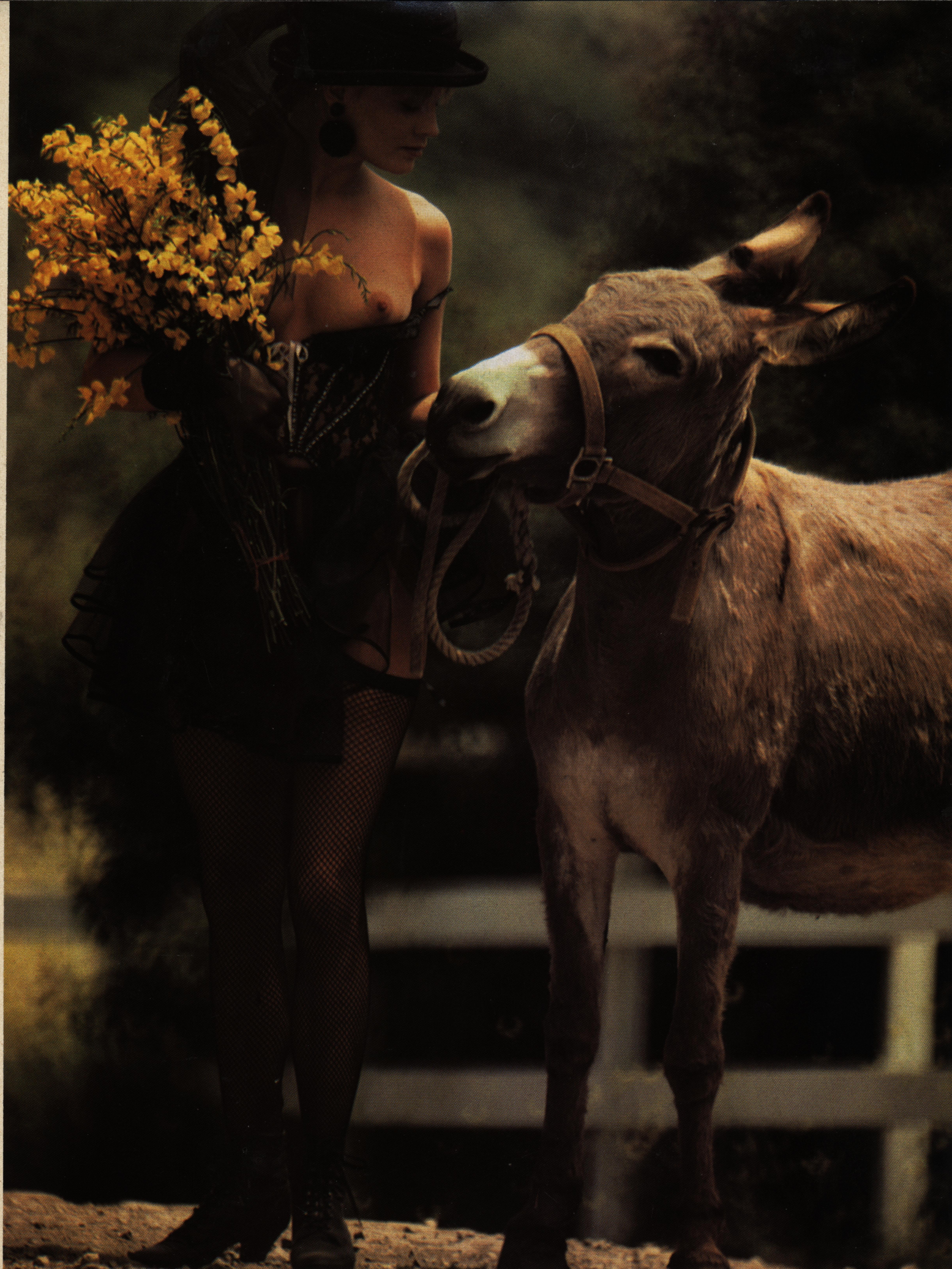

Terug naar de natuur

Onze *Pet van de Maand* komt deze keer uit Canada. Een 23-jarige dierenliefhebster die deze kans graag aangrijpt om behalve haar fraaie maten (89-58-89) ook haar specifieke opvattingen te uiten. "Want," aldus Jean Carew, "het is één ding om je foto's gepubliceerd te krijgen, maar niet veel bladen geven je tevens de kans om je denkbeelden voor het voetlicht te brengen. En dat is juist waarom ik graag poseer. Ik wil iets teruggeven aan de natuur."

FOTOGRAFIE: HANK LONDONER

Jean is een fervent voorvechtster voor de rechten van de dieren. Eens hoopt ze zich dan ook geheel aan die zaak te kunnen wijden. "Dieren moeten worden beschermd," aldus de vlasblonde Pet. "Ze zijn zo kwetsbaar voor een heleboel zaken die alleen wij mensen in de hand hebben."

Poseren met haar paardachtige gezellen vond ze schitterend ("zelfs ondanks het feit dat die ezel op mijn tenen ging staan!"). Maar Jean houdt er dan ook een heel bijzondere verjaardagstraditie op na: "Om middernacht maak ik dan altijd een ritje door de bergen. Naakt!"

Het is niet zo verbazingwekkend dat het op de rug van een paard was dat onze Frans-Ierse Lady Godiva een wel heel ongewoonlijke romantische ontmoeting had. "Ik raakte verzeild in een stortbui. Toen ik in een hutje wilde gaan schuilen, trof ik daar een jonge bergbewoner aan die mij uit mijn natte kleren hielp. Gelukkig voor mij, bleef het twee dagen lang regenen..."

Paaseieren zoeken voor blinden

MANNEN OVER VROUWEN

Hij wuifde zijn populaire rol in 'Zeg 'ns AAA' vaarwel, omdat hij het na al die jaren wel gezien had. Thans schittert de acteur in een hoofdrol in de Nederlandse speelfilm 'De Johnsons'. Een man, die al vroeg besefte dat vrouwen het zout in de pap betekenen en zich op dat gebied bepaald niet onbetuigd heeft gelaten. Dames en heren, uw applaus: hier is Kenneth Herdigein!

Kenneth Herdigein

Je mag mij een ware liefhebber noemen, want mijn eerste sexuele herinnering gaat terug tot mijn achtste levensjaar. Tegenwoordig valt dat meteen in de categorie 'Bolderkar', maar ik was me toen nog van geen kwaad bewust. Op mijn achtste speelde de juf Sinterklaas en ik was een van de Pieten. Op die leeftijd kwam mijn hoofd precies ter hoogte van haar doos. Ik wist ook dat die zich daar bevond. Dat feit heb ik altijd als heel indrukwekkend ervaren.

Het staat als het ware in mijn geheugen geprent. Ach, de juf heeft wel geweten dat ik geobsedeerd was door haar doos, maar wat kan een jongetje van acht nou klaarspelen? Toen was dat nog geen punt, want de maatschappij hield zich nog niet bezig met de sexuele driften van jongetjes van acht. Nu zou de pers er meteen zijn opgedoken en was een schandaal ontstaan. Hoewel, de juf kon het echt niet helpen dat ik zo in de ban raakte van haar kruis. Het was haar schuld echt niet. Ik heb het gelukkig nooit aan welke commissie dan ook hoeven uitleggen.

Met praktizeren moest ik wachten tot de MAVO. Het gebeurde voor de eerste keer toen ik in de eerste klas zat, met een meisje uit de derde. Wij wilden samen wel eens serieus uitproberen waar we in het park zo hard op hadden geoefend. Daar gaven de jongens - en ik was een van hen - zoenles. De meisjes stonden op een rijtje en wij ervoor. Wij leerden hen tongzoenen. Dat bleef beperkt tot tongetjes die elkaar aanraakten, maar echt genieten was er nog niet bij. Dat volgde daar wel snel op met het meisje uit de derde.

Die eerste keer was het gebeurd, voordat ik het in de gaten had. De spanning was te groot. Daarna heb ik flink geoefend met datzelfde meisje. Het werd zelfs onze favoriete bezigheid. Daarna volgde de onvermijdelijke periode van vriendin naar vriendin naar vriendin naar vriendin. Je denkt iedere keer weer dat je het hebt begrepen, maar dat blijkt nooit het geval en dat is maar goed ook. Een vrouw moet enigszins een mysterie blijven. Dat boeit. Het mag nooit routine worden, want dan is het voorbij. Die spanning moet je er zelf in houden. Een ander zal dat nooit voor je doen. In een relatie moet je goed blijven opletten en alert blijven op signalen die duiden op gewenning en verveling. Dat is het begin van het einde.

Er zijn mannen die dat denken te kunnen oplossen door vreemd te gaan. "Zo hou ik het thuis spannend," zeggen ze. Dat is *bullshitterie*, want ze sluiten hun ogen voor de werkelijke oorzaak van hun gedrag. Al doe je het met tachtig vrouwen, het zal je bij je probleem niet helpen. Dat is een vlucht voor één of ander probleem waar je je niet mee durft te confronteren. Als je dat niet doet, zul je nooit inzicht krijgen in jezelf. Dan blijf je vreemdgaan en daar krampachtige excuses voor vinden. Je loopt als het ware in een cirkeltje om je eigen probleem heen. Het probleem is dat je je probleem niet wilt kennen.

Een vrouw moet voor mij spannend zijn en blijven. Hoe leg ik dat nou uit? Ik vind bijvoorbeeld de dochter van de bakker heel spannend, maar die kent u niet. Vooruit dan maar: iets van Astrid Joosten en dan een mespuntje Monique Sluyter erbij. Zoiets. Onzin natuurlijk, want de aantrekking gebeurt gewoon. De ene keer kan haar verschijning op die van Brigitte Bardot lijken, terwijl de volgende misschien iets van Michelle Pfeiffer heeft. Daar is niets van te zeggen. Mijn vriendin heeft iets van Sophia Loren met het kleurtje van Whitney Houston. Voor mij is dat de perfecte en meest spannende combinatie. Ik ken mijn vriendin al heel lang, maar opeens gingen mijn ogen voor haar open en zag ik hoe ze werkelijk was. Nu zijn we samen. Zij studeert aan de toneelschool en dat schept ook een band.

De meest aantrekkelijke eigenschap in een vrouw is onafhankelijkheid. Ik vind het verschrikkelijk als ze altijd maar aan je handje willen bungelen. Het is een cliché dat ze ook in bed lekker moeten zijn, maar onafhankelijke vrouwen zijn dat sowieso al. Onafhankelijkheid heeft plezierige gevolgen in bed, in de huiskamer, op straat en in gezelschap. Dan is het leven niet altijd gesneden koek en 'ja en amen'. Voor alle duidelijkheid: ik heb het niet over opgefokte en tegendraadse wijven, maar over vrouwen die zichzelf zijn. Je herkent ze, want ze stralen het uit. Onafhankelijke vrouwen zijn mooi, omdat ze onafhankelijk zijn.

Zij kunnen je gelukkig maken. Maar wat is geluk? Is succes geluk? Niet helemaal, want eigenlijk wil je altijd groter, beter en meer, ook al weet je dat je daar uiteindelijk mee op je bek gaat. Je vindt altijd wel een reden om te zeuren, wat je ook hebt bereikt en hoe beroemd je ook bent geworden. Er blijft altijd honger naar meer. Dat noem ik geen geluk.

Geluk is simpel. Het zit 'm in kleine dingen en ik denk dat je daar een scherp oog voor moet ontwikkelen. Pas dan ben je tevreden met wie je bent en wat je doet.

Vrouwen kunnen je heel gelukkig maken. Niet als je steeds naar andere vrouwen kijkt, die misschien mooier en opwindender zijn, omdat je ze nog niet hebt gehad. Vrouwen maken gelukkig door het minieme detail, het moment. Ik zal je een voorbeeld geven van zo'n detail. Ik lig in bed en denk aan succes en roem. Het maakt me niet gelukkig. Dan voel ik opeens hoe fijn ik tegen die lekkere billen van mijn vriendin aanlig. Dan ben ik gelukkig. Alleen maar die billen. Dat kan een man gelukkig maken!

De moraal? Nooit meer zeuren over het gras dat aan de andere kant van de heuvel zoveel groener lijkt. *Zoals de billen thuis bollen, bollen ze 't best.*

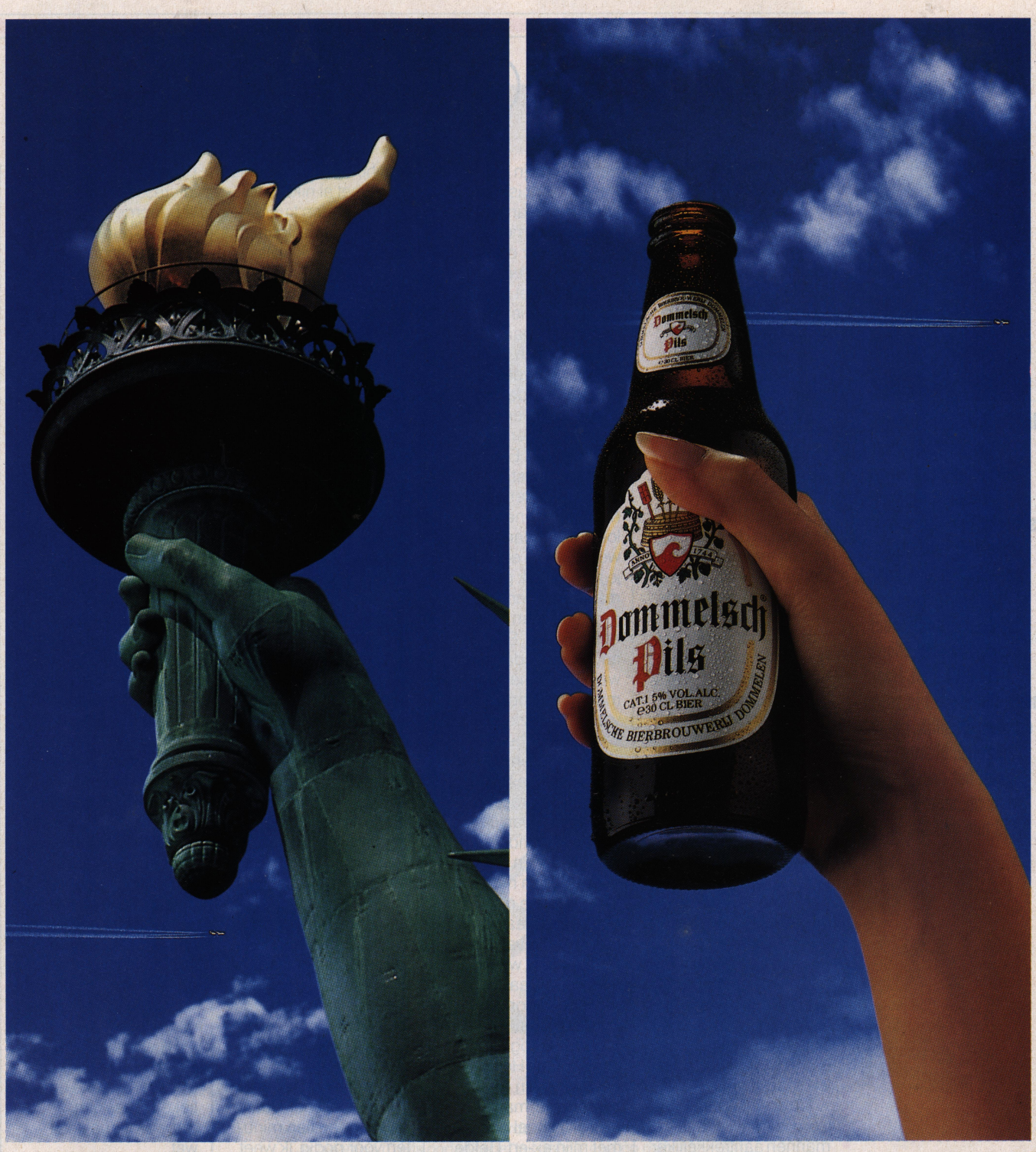

Maar wij hebben Dommelsch.

Dommelsch Bier

VROUWEN OVER MANNEN

In 'Spijkerhoek' smeert ze als Karin haar huiselijke problemen breeduit over het scherm. In 'Heyermans' acteert ze niet alleen, maar laat ze ook haar vocalen klinken, en bij de STER is ze het gezicht van de 'Mona Toetjes'-spot. Haar hese stemgeluid is sexy en aantrekkelijk, gelijk zij zelve. Maeve (42) heeft het druk, maar voor mannen blijft er altijd nog wel tijd over.

Maeve van der Steen

Wat ik vervelend vind aan het op z'n uiterlijk beoordelen van een man is, dat het een eerste indruk is. Je hebt hem nog niet geroken, of z'n stem gehoord. Toch val ik in eerste instantie op uiterlijk: *tall, dark & handsome*. Het uiterlijk is natuurlijk slechts één aspect van het complexe geheel van de man, al kan het veel verraden over het innerlijk. Ik kan soms iemand in de ogen kijken en iets zien wat de doorslag geeft.

Wat is nu een knappe man? Daar zijn vrouwen het zelden tot nooit over eens. Mannen hebben een veel duidelijker beeld van hoe een *mooie vrouw* eruit moet zien. De smaak van vrouwen is meer divers. Voor ons is het uiterlijk van de man uiteindelijk minder belangrijk dan de binnenkant. Het contact tussen man en vrouw hangt aan elkaar van onbewuste processen. Geur is daar één van. Iemand kan de juiste geur hebben. Soms word je die bewust en dan denk je: ja, deze man ruikt prettig; daar zou ik wel iets mee willen of kunnen hebben.

Nu ik wat ouder word, begin ik jonge mannen aantrekkelijker te vinden. Ik bedoel: het is leuk om naar ze te kijken, maar ik hoef ze niet meteen vast te pakken. Het genot om naar mooie dingen te kijken neemt überhaupt toe met het stijgen der jaren.

De huwelijkse status is mij onbekend (geweest), maar ik heb jarenlang samengewoond, en dat is toch ongeveer hetzelfde. Als ik eerlijk ben moet ik toegeven dat het alleen-zijn niet zo aangenaam is. Ik heb liever een man in huis, maar vraag me niet waarom ik er op dit moment niet eentje heb, want dat weet ik niet. In mijn situatie is het misschien maar beter, want mannen vinden het niet zo prettig als je 's avonds de deur uitgaat om te werken. De avond is er voor de gezelligheid. En dat begrijp ik best.

Ik denk overigens niet dat mannen jaloerser zijn dan vrouwen. Als ik in een bandje zing, ben ik gevoelsmatig intiemer met de musici dan met mijn eigen vriend. Sterker nog, ik denk dat vrouwen het winnen van mannen op het gebied van de jaloezie. Dat komt ook uit het oer van de geslachten. Vrouwen willen beschermd worden en vrezen die aantasting. Dan kun je wel heel ruimdenkend zijn, maar zo'n angst neem je toch niet weg.

Mijn eerste man is overleden. Daarna brak een periode van gerommel aan, waarin ik nog wel vijf jaar heb samengewoond met een schat van een jongen, met wie ik nog steeds contact heb. Het was gewoon geen goede combinatie, maar ik ben altijd heel goed met mijn ex-en. Liefde gaat nooit echt over. Als het iets heeft betekend - en dat heeft het altijd, want ik ben geen fladderaar -, dan wordt het een soort broer. Ik heb nu een aantal heel leuke 'broers'.

Ik stel geen speciale eisen aan mannen. Dat verschilt van persoon tot persoon. Hij moet niet al te druk zijn, want dat ben ik al. Voorwaarde is wel dat hij van lekker eten en drinken houdt, want anders wordt het al niks. Ook zal hij moeten kunnen luisteren, want ik praat de hele dag. Ik klets liever niet tegen een muur. En: hoe intelligenter, hoe leuker. Daar ben ik heel snobistisch in. Liefst slimmer dan ik, en dat zal nog niet meevallen!

Jaja, intelligentie prikkelt mij.

De kwaliteiten van mannen als minnaar hebben mij nog nooit reden tot klagen gegeven. Een echte liefhebber doet het vanzelf wel goed. Als een man van vrouwen houdt, heeft hij daar geen problemen mee. Er zijn mannen die niet van vrouwen houden en die kunnen het waarschijnlijk ook niet. Die categorie ben ik gelukkig nooit tegengekomen. Hij moet niet al te groen zijn, want ik heb geen zin om alles te gaan uitleggen. Je hoort vrouwen wel eens mopperen over die dingen, maar ik hoef daar niet aan mee te doen.
Wat je als vrouw alleen wel hebt, is dat mensen je willen koppelen. Dat heeft geen zin, want je valt op iemand of niet. Zo simpel is dat. Dat is zoiets persoonlijks en dat weet ik altijd ook al heel snel. Daar heb ik geen tien minuten voor nodig. Ik weet vrijwel meteen of iemand een kandidaat is. Dan doet het er op dat moment niet toe of dat nu voor één nacht is of voor de rest van mijn leven. Dat weet je immers nooit?

Hoewel, nu ik iets ouder word, ben ik eerder geneigd om te denken: Kunnen we zaken doen? Daarbij gaat het me niet om geld, want dat heb ik als hardwerkende actrice zelf wel op de bank. Geld vind ik geen interessant onderwerp. Ik beoordeel mannen nooit op hun banksaldo. Maar misschien zink ik ooit nog eens zo laag.

Wel is het belangrijk dat de machtsverhouding deugt. De een moet niet in bepaalde opzichten de ander overtroeven of overheersen. Ik hoorde daarover een mooie uitspraak in de film *The Accidental Tourist*. Daarin zegt William Hurt tegen zijn ex-vrouw: "It's not *who* you want, it's *what* you want." Dat is niet romantisch, maar wel waar.
Als je graag wilt trouwen en kinderen krijgen, moet je ervoor zorgen dat je iemand vindt die hetzelfde wil. Wil je een vrijblijvende verhouding? Dan moet de ander dat ook willen. Wil je op het platteland wonen? Doe dat niet met iemand die de stad niet uit wil. Je kunt wel zeggen: "Liefde overwint alles", maar dat is helaas niet waar. Je moet bij elkaar passen en dezelfde belangstelling hebben. Waar praat je over als de een veel leest en de ander niet?

Hij wil alleen maar James Bond en ik wil graag een leuke artistieke Franse film.
Dat wordt dus nooit wat.

Samen dingen doen. Dat is de enige manier om een relatie vitaal te houden.

Uiteindelijk draait het allemaal om het onbewuste vader- en moeder-verlangen. Hoeveel mannen er niet op mij verliefd zijn omdat hun moeder hetzelfde haar had als ik? Voldoende om deze bewering te staven: iedere man zoekt de moeder en iedere vrouw de vader. Klaar!

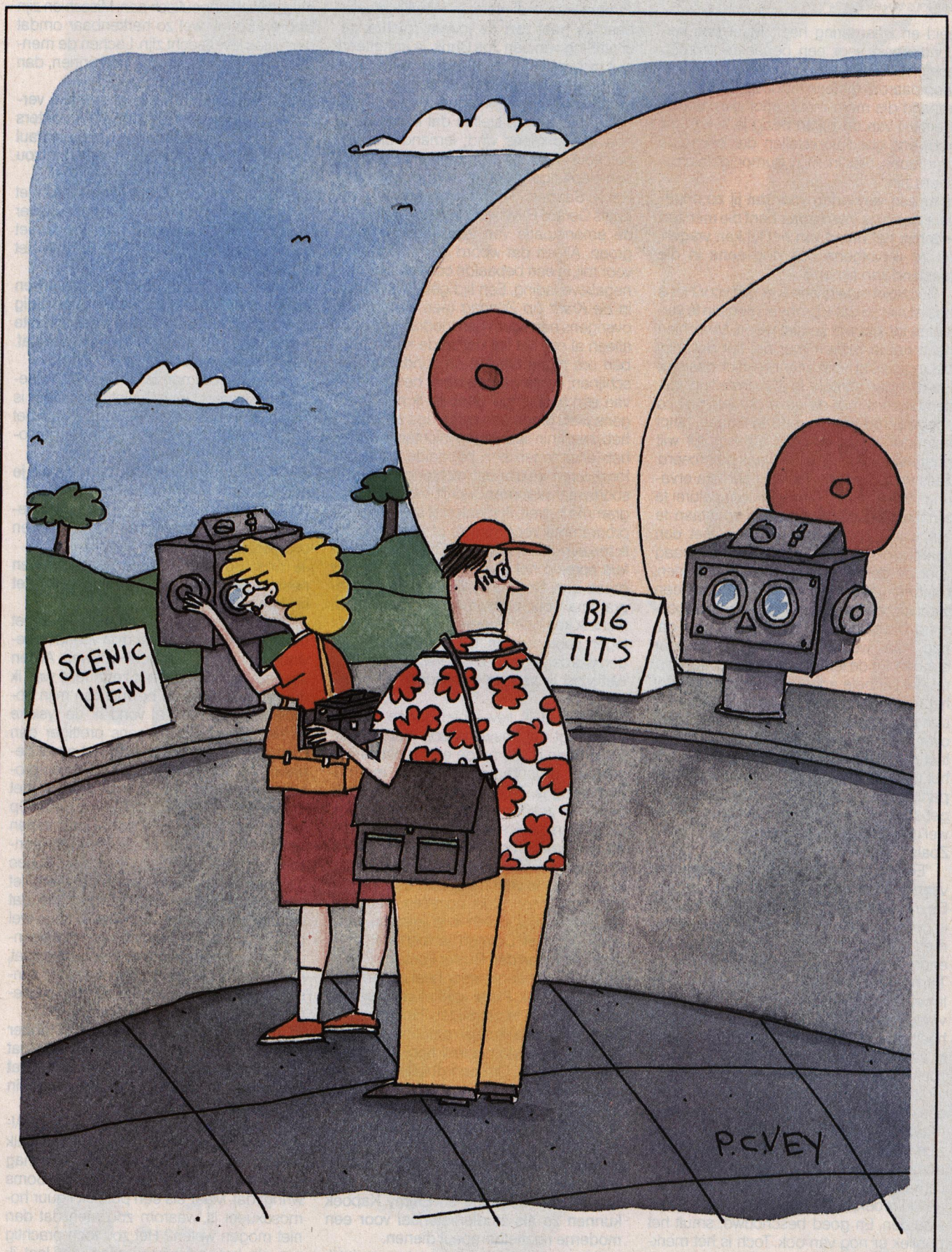
SCENIC VIEW
BIG TITS
P.C.VEY

PAUL HAENEN

VERVOLG VAN PAGINA 34

heid en waardering heeft. Maar een verbondenheid voor een bepaalde omroep hoeft niet betekenen dat elke andere omroep daarom meteen taboe is. Toch ben ik iemand die meer met humor dan met de identiteit van de zuilen bezig is. Ik kan mij trouwens goed voorstellen dat bepaalde omroepen niet in mijn humor geïnteresseerd zijn."

Is er een verklaring voor dat jij zo ongeveer de enige interviewer bent die mensen letterlijk het hemd van het lijf kan vragen, en ze vervolgens ook nog eens in die toestand kan filmen?

"Expliciet moeite doe ik er niet voor. Het is beslist niet zo dat ik probeer mensen te verleiden tot iets wat ze niet willen. Misschien heeft het te maken met het feit dat mijn belangstelling voor mensen niet gesimuleerd, maar oprecht is. Die instelling, gecombineerd met de gave om iets niet zo snel vreemd of afwijkend te vinden, helpt natuurlijk als je mensen als zichzelf wilt portretteren. Televisie is te vaak geforceerd. Zelfs voor mensen met veel camera ervaring is het vaak nog moeilijk om naturel te zijn. Probeer zelf maar eens spontaan te zijn als je onder hete lampen, met een tiental technici in de buurt dezelfde vraag voor de derde keer moet beantwoorden. Daarom ga ik vaak op pad zonder een technische staf. Alleen maar een videocamera. Die dingen zijn al zo ingeburgerd dat nog maar weinig mensen er angst voor hebben. En de technische kwaliteit van die, relatief simpele apparatuur is zo goed dat het materiaal zonder problemen kan worden uitgezonden. In de zaal is het voor mij overigens ook niet echt moeilijk om contact met het publiek te krijgen. Voor mij is het publiek zeker geen klapvee, maar het participeert mee in de voorstelling. Overigens bestaan er veel dingen waar ik me wel over verbaas en die ik heel gek vind.'

Zoals?

"Een voorbeeld. Welbekend, maar zeker veelzeggend: *De affaire Pee Wee Herman.* De man die in Amerika ongekend populair is geworden met het inspreken van stemmen in kinderfilms. Hij was daar, gezien zijn enorme succes, bijzonder verdienstelijk in. Tot hij werd 'betrapt' door een FBI-agent, terwijl hij zich aftrok in een sexbioscoop. Ik vraag mij wel eens af of iemand zich ooit heeft afgevraagd wat die agent daar deed? In een hetero-voorstelling denk ik, anders zou de consternatie wellicht nog veel groter zijn geweest. Dat is toch iets raars, dat een carrière zomaar kapot kan worden gemaakt op grond van het feit dat een mens zich bezighoudt met een heel normale menselijke activiteit. Opspraak, openbare vernedering en veroordeling, processen aan je broek, het is allemaal te dwaas voor woorden. En goed beschouwd, smult het publiek er nog van ook. Toch is het merkwaardig dat er op dat terrein zoveel angst heerst. Je zou kunnen zeggen dat het hier om een typisch Amerikaanse situatie gaat. Maar dan is het toch griezelig dat mensen die zo denken zich nog steeds beschaafd noemen. Masturbatie als misdaad!"

Je bent voor veel mensen moeilijk plaatsbaar. Je hebt niet de joviale, 'nichterige' uitstraling van een Jos Brink, je koketteert niet met je homosexualiteit, en je laat in je programma de grenzen tussen hetero en homo nogal eens vervagen.

"Laat ik voorop stellen dat ik Jos Brink een aardig mens vind; iemand die veel betekent voor de homo-emancipatie bij een bepaalde groep. In feite doet hij met Frank Sanders keurig een huwelijk na. Zoals Gerard Reve weer van belang is voor de emancipatie van een andere homogroep. Alleen dat woord 'nicht'. Dat heeft voor mij, in een bepaalde context, een heel negatieve lading. Een tijd geleden werd ik in *de Krant op Zondag* (een krant die ik overigens een warm hart toedraag, al is het alleen al om het feit dat ze de moed hebben om tegen alles in op zondag te verschijnen; echte waaghalzerij) beschuldigd van een 'nichterige' aanpak. Ik heb overigens niets tegen een nichterige aanpak. Ik heb evenmin iets tegen nichten. Maar ik heb alles tegen een bepaalde wijze van formuleren waarbij dat 'nichterige' dan een soort waardeoordeel wordt. Wat mijn programma betreft: ik maak niet specifiek een programma voor homo's of voor hetero's. Ik maak publiekstelevisie. En gezien de cijfers spreekt het dan toch een pluriforme groep aan. Nogmaals, ik maak geen programma voor nichten en ik speel geen nicht. Ik kan goed tegen kritiek doch slecht tegen vooroordelen. Die laatste twee dingen worden nogal eens verward."

Wat vind je van de kwalificatie typetjesmaker?

"Zo word ik liever niet genoemd. Dat woord ligt mij trouwens ook niet zo. Misschien ben ik wel op de eerste plaats een schrijver of journalist, die vooral met humor bezig is. Typetjes maken is niet mijn eerste en zeker niet mijn grootste ambitie. De figuren die ik speel, zijn weliswaar vaak als een typetje begonnen, maar ze moesten daarna toch worden ontwikkeld tot karakters. Het is veel meer dan een kwestie van simpel een pruik opzetten, stem verdraaien en wat watten in je wangen proppen. Margreet Dolman is toch een heel ander persoon dan Buster Fonteyn. En Eppe Gremdaat denkt weer heel anders dan Emmy Kapoek. Platte karikaturen neerzetten probeer ik te vermijden. Het is zelfs zo dat ik soms hou van een persoon die ik zelf heb bedacht. Momenteel heb ik iets met Emmy Kapoek. Om een duistere reden is ze mij dierbaar aan het worden. Buster Fonteyn vind ik ook een bijzonder mens. Een beetje een filosoof die voortdurend in de verkeerde situaties terecht komt."

Soms lijkt het of je een psychotherapeutische sessie simuleert. Vooral de ruzies tussen Bob Guttering en Emmy Kapoek kunnen zo als studiemateriaal voor een moderne relatietherapeut dienen.

"Mijn ambitie reikt zeker niet zover dat ik de psychotherapeut van de Nederlandse televisie wil zijn. Er zijn al genoeg medische vraagbaken te zien. Dat soort ruzies kun je toch overal waarnemen. Iedereen maakt op die manier wel eens ruzie, daar is helemaal niks therapeutisch aan. Misschien zijn Bob en Emmy wel zo herkenbaar omdat die ruzies levensecht zijn. Lachen de mensen omdat ze de situatie herkennen, dan lachen ze in feite om zichzelf."

Je lijkt je soms achter je creaties te verschuilen. Is het soms zo dat je je karakters gebruikt om beweringen te doen die Paul Haenen zelf niet zo snel de wereld in zou slingeren?

"Nee, absoluut niet. Ik heb trouwens niet de minste behoefte om mij ergens achter te verschuilen. Daarnaast heb ik ook niet de neiging om iets te beweren waar ik niet achter sta."

Als Margreet Dolman ben je extravert en ad rem, terwijl je als Paul Haenen zorvuldig je woorden kiest en zelden het achterste van je tong laat zien. Op het verlegene af. Dat heeft iets tweeslachtigs.

"Margreet Dolman is een rol. Paul Haenen is Margreet Dolman niet. Een acteur is toch niet per definitie tweeslachtig? Je moet je alleen wel kunnen inleven in de personen die je speelt."

Zijn er overeenkomsten in de types die je neerzet?

"Ze zijn, hoop ik, humoristisch, ontroerend en menselijk. Verder hoort er geen overeenkomst te zijn."

Je weet op overtuigende wijze vrouwen neer te zetten. Hoe is je relatie met het andere geslacht?

"Met de vrouwen die ik ken, kan ik het uitstekend vinden. Onder mijn vrienden bevinden zich gelukkig veel vrouwen. Alleen sexueel heb ik niets met ze. In feite was ik mij op mijn zesde al bewust van mijn homosexualiteit. Toen al vond ik de fysieke aanwezigheid van jongens prettiger dan die van meisjes. Dat is altijd het geval gebleven en het is voor mijzelf nooit een probleem geweest. Niet in mijn relaties met mannen en niet in die met vrouwen. Op school heeft het evenmin tot problemen geleid. Het werd door de kinderen aanvaard. Tijdens mijn schooltijd hield ik een dagboek bij. Jongens deden dat toen niet zo vaak. Maar er was niemand die dat vreemd vond. Natuurlijk weet ik heus wel dat er naast echte tolerantie een niet geringe hoeveelheid schijntolerentie bestaat, maar hier in Nederland, en vooral in Amsterdam, kun je je als homosexueel medemens best op je gemak voelen."

Jij hebt je homosexualiteit nooit onder stoelen of banken gestoken. Vind je dat elk publiek figuur dat moet doen en als het niet wordt gedaan, het dan maar moet in de vorm van 'outing'?

"In principe ben ik niet tegen 'outing'. Alleen moet je wel zorgvuldig afwegen welk belang ermee gediend is. In elk geval mag er geen belang worden geschaad. Soms wringt dat. Maar als een publiek figuur homosexueel is, waarom zou men dat dan niet mogen weten? Het zou toch prachtig zijn als bekend zou worden, dat laat ik zeggen, Gert en Hermien al jaren practiserend homosexueel zouden blijken te zijn.

VERVOLG OP PAGINA 76

DE WAAL

Ik moet iets bekennen. Ik vind homo's een beetje raar. Of beter: ik vind homosexualiteit een raar verschijnsel. Het is ons allemaal flink ingepeperd dat het de normaalste zaak van de wereld is en je mag het eigenlijk niet zeggen, maar ik kijk er nog steeds een beetje raar tegen aan.

François de W.

Laat ik meteen één ding duidelijk maken: ik heb niks tegen homo's. Ze mogen van mij precies doen waar ze zin in hebben. Ze mogen in zwarte leren broeken (met uitgespaarde kont) op straat paraderen, ze mogen minutenlang tongkussen als er een tv-camera in de buurt is en van mijn part mogen ze ook nog trouwen. Hallelujah! Ik heb bovendien enige goeie homosexuele kennissen en ik moet zeggen: homo's zijn vaak de vriendelijkste en meest aangepaste mensen die ik ken. Ziedaar!

Vrouwelijke homo's, ook wel nichten genoemd (geloof ik), wiegen weliswaar ietsje te veel met hun kleine puntige kontje en zij vestigen wat mij betreft sowieso te veel aandacht op zichzelf, maar mijn enige reactie is een glimlachend hoofdschudden. Iedereen moet doen waar 'ie zin in heeft.

Maar dat betekent nog niet dat ik het niet raar blijf vinden. Laten we elkaar geen mietje noemen (sorry, flauw): Kijk, een vrouw heeft een ding en eh... een man heeft een ding, en... Ik bedoel dus: hetero's kunnen kinderen krijgen. Homo's kunnen geen kinderen krijgen. Dat vind ik raar. Niet afkeurenswaardig of verderfelijk. Raar. Het zegt niet alles, maar het zegt toch iets. Man en vrouw lijken zo mooi voor elkaar geschapen te zijn. Ik heb het gevoel dat er met homo's iets niet klopt, er is ergens iets fout gegaan. Dat is alles wat ik wil zeggen.

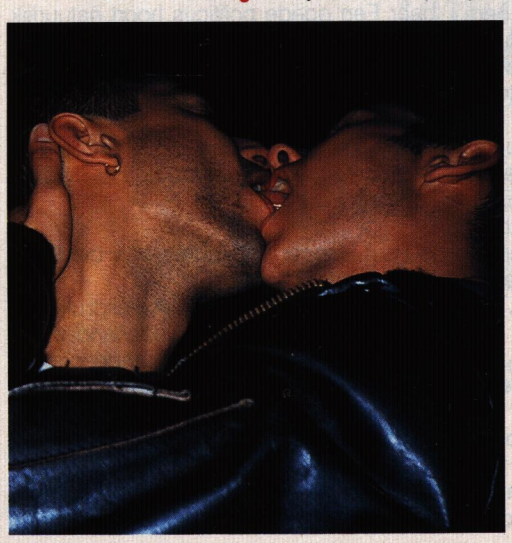

Nu moet ik nog iets bekennen. *Ik ben zelf een homo.* U had het kunnen raden. Penthouse had het bovenstaande nooit gepubliceerd als ik een hetero was geweest. Dan hadden ze me een enge ouderwetse homo-hater genoemd.

Ik wist al heel vroeg dat ik homo was. Ik vond het niet leuk, het gaf namelijk alleen maar stille ellende. Toch heb ik het feit nooit ontkend, ik wist het van mezelf en accepteerde het. Eenmaal als student in Amsterdam heb ik er erg van genoten. En nog steeds. Al jaren woon ik samen met dezelfde man en iedereen die mij een strobreed in de weg legt, krijgt een klap voor z'n kop.

Maar ik blijf het wel raar vinden. Ook schrik ik nog steeds even als ik op straat twee jongens hand in hand zie lopen. Of nog erger: twee mannen hand in hand. Of twee mannen die met elkaar dansen. Raar gezicht! Ik doe dan net alsof er niks aan de hand is, er zou ook niks aan de hand moeten zijn, maar dat is niet zo. Ik schrik even.

Bevriende hetero's zie ik wel eens denken (nooit zeggen!): ik begrijp het niet, maar François die is homo en die weet de oplossing van het geheim wel. Nee, ik begrijp het zelf ook niet. En zelfs de oplossing van het geheim weet ik niet.

Wanneer je dit soort dingen in homokringen zegt, maak je je niet erg geliefd. Als je aan een intelligente homo vraagt of hij niet liever hetero was geweest, kijkt hij je ongelovig aan. Hoe durf je hem zo'n domme vraag te stellen. Nee, natuurlijk niet, hij voelt zich als homo prima en hij zou voor geen geld zo'n duffe hetero willen zijn. Terwijl het toch duidelijk is dat het ook in onze tegenwoordige maatschappij nog steeds een nadeel is om homosexueel te zijn. Ik persoonlijk zou liever hetero zijn. Maar nee, dat mag je niet zeggen, je moet trots zijn, of zoiets.

Driemaal is scheepsrecht. Ik heb nóg een bekentenis. Ik schaam me vaak voor mijn eigen ras. Homo's hebben meestal iets irritants. Dat vreselijk gewonde en dat verongelijkte nuffige snoetje. Alsof je ze net diep hebt beledigd. Alsof iemand de gore moed heeft gehad hun kapotgeföhnde en steriel-keurige kapseltjes in de war te brengen. Getsie!

Nog niet zo lang geleden liepen ze parmantig rond in gebloemde bloesjes en ranke schoentjes en omhelsden ze elkaar iets te uitbundig op diep geheime feestjes. Hallo Ronnie Tober. Met grote ogen keken de etalagepoppen elkaar aan: hoe kwam het nou toch dat hun genitaliën per ongeluk naar buiten waren gegroeid?

Maar al snel veranderde het modeideaal van onze zachte vrienden. Het gebloemde bloesje werd ingeruild voor een hoop glimmend zwart leer, bijeengehouden door stevige klinknagels. Dameskappers vermomd als noeste houthakkers. Het kippeborstje werd binnen enige weken met hormonale krachtbrokken opgepompt tot een curieuze kruising tussen Tarzan en Jane. Maar met die beschadigde oogopslag bleven ze even herkenbaar als altijd. Dames met een snor.

Intussen werd er nauwlettend op toegekeken dat elke druppel sperma er werd uitgeknepen met het maximum aan genot. Geen mogelijkheid mocht onbeproefd worden gelaten en de medische encyclopedie werd er op nageslagen. Een verminking werd op de koop toe genomen. Dienstdoen als riool ineens opgewaardeerd als opperst sexueel genot.

Door AIDS stellen homo's zich de laatste jaren steeds minder aan. Doen ze een beetje normaal. Maar nu zijn het verdomme die ongelukkige potten die als kleine boze kinderen alle aandacht opeisen. Je komt ze steeds vaker tegen. Ik erger me kapot aan hun lelijke, depressieve koppen, liefst getooid met gestichtshaar en een nonnenbril. Bovendien kijken ze je altijd weer aan of jij hun *persoonlijke verkrachter* bent.

Nee, dank u. ○+

PAUL HAENEN

VERVOLG VAN PAGINA 74

Kunnen ze weer eens een voortrekkersrol gaan spelen: homo-emancipatie bij de Evangelische Omroep. Zou het niet genoeglijk zijn om eens te mogen vernemen dat een Margaret Thatcher het eigenlijk liever met vrouwen doet?"

Over de EO gesproken: AIDS wordt door het godsvrezend deel van de mensheid vaak bestempeld als de 'straffe Gods voor onnatuurlijk gedrag'. Is dat niet cynisch?

"Het woord cynisch past hier niet. Cynisme gaat voor mij altijd samen met een zeker mate van gevoel voor humor en relativering. Maar instanties en mensen die er Cristelijke denkbeelden op na houden, zijn meer demonisch. Het is ziek. Een vorm van rabiate homohaat, iets wat je vaak kunt waarnemen bij mensen met een beperkt gezichtsveld. Een mentale vorm van potenrammerij. Was het in godsnaam maar cynisch, dan zou het nog een beetje te relativeren zijn."

Even wat anders: Frank Sinatra. Na Dammie moet dat zo'n beetje je grootste liefde zijn.

"Ja, sinds mijn prilste jeugd is hij een heel grote liefde. Mensen staan er zelden bij stil, maar om in de bloeitijd van de Beatles en de Stones uit te komen voor het feit dat je homo bent, was nog wel te doen. Maar toen bekennen dat je een fan van Sinatra was, dat getuigde pas van echte moed. Tijdens de opkomst van de pop was Sinatra iemand die helemaal niet kon. Ik heb de moed opgebracht en ben hem altijd trouw gebleven. Hij is voor mij altijd dezelfde gebleven, nooit weggeweest. Ook de geruchten rond zijn mafia-connecties en zijn soms onbehouwen gedrag, hebben zijn beeld voor mij niet aangetast. Die connecties met dubieuze figuren horen nu eenmaal bij hem. Zijn stem, daar gaat het om. De rest is allemaal bijzaak. Ik heb hem trouwens nooit gezien, ben nooit bij een optreden geweest. Ik geloof dat ik hem niet eens zou willen ontmoeten, zelfs als ik er de kans voor zou krijgen. Ik ben doodsbang dat alles dan aan gruzelementen gaat. Als de mythe wordt aangetast, is alles weg. Soms is iets zo prachtig, dat je bang bent dat het ooit verandert".

Bestaat er meer moois naast The Voice?

"De TGV, de hoge snelheidstrein. Het absoluut volmaakte vervoermiddel. Veel mooier dan een vliegtuig of een gewone trein. Een combinatie van beide, maar dan een waarbij het geheel de som der delen nou eens goed overtreft. In dat rijtuig word je vervoerd zoals het er uit ziet; stijlvol en gracieus. Het wordt echt tijd dat hij hier gaat rijden. TGV, die lettervolgorde alleen al, vloeit gewoon uit je mond. Hier moet dat van een of andere malloot opeens worden veranderd in 'Flitstrein'. Holland op zijn allersmalst. Hoe komt iemand op het idee om zo'n stupide naam te bedenken, terwijl TGV gewoon voorhanden is. Het ontaardt dan in iets in de orde van de bromfiets of de snorfiets. Echte Hollandse woorden voor echte Hollandse produkten. Vroeger, en misschien nu nog wel, had je twee soorten modeltreinen. De Märklin en de Trix. Die Märklin was van typisch Duitse kwaliteit. Mooi en solide. De Trix was een goedkope Hollandse imitatie. De rails waren van karton en het treintje kon nauwelijks meer dan drie wagonnetjes trekken. Nou, die TGV lijkt dus een beetje op die Märklin; de flitstrein komt overeen met de Trix. Ik geloof dat hij hier ook minder hard mag rijden en dat er al wordt geruzied of er wel of niet in Den Haag moet worden gestopt. Echt de Trix."

Uit wat voor milieu kom je?

"Uit een heel gewoon gezin. Ik ben geboren in de Jan van Galenstraat, een doodgewone Amsterdamse straat. Mijn vader was eerst onderwijzer en later directeur van een LOM-school. Met mijn moeder en hem had ik een redelijke band. Toen ik klein was, hebben ze mij drie jaar lang naar een hele sombere school gestuurd. Een klas met meer dan vijftig kinderen. Stilzitten, armen over elkaar en opletten. En vooral niet naar buiten kijken. Kon ook niet, want de ramen zaten te hoog. Dat was een bijna traumatische periode. Achteraf bezien misschien wel de meest beroerde in mijn leven. Nog steeds denk ik met walging terug aan die tijd. Daarna ging ik naar een Montessorischool. Dat was, met excuses voor het cliché, een stap van de hel naar de hemel. Ik ben er heilig van overtuigd dat kinderen niet alleen in verkeerde gezinnen, maar ook op verkeerde scholen grondig kunnen worden verpest. Ik kom niet uit een groot gezin. Er zijn nog twee broers, de een werkt bij de KLM (niet in de lucht trouwens) en de ander zingt klassiek."

Zelf ben je bij ooit de radio begonnen?

"Klopt, al heel jong. Als kind had ik een eigen draadomroep. 'Radio Haenen', zelf in elkaar geknutseld met de eerste echte zelfbouwtransistorradio voor jongens: de Philips Pionier. In die tijd knutselden kleine jongetjes nog. Je hoefde niet eens te solderen, de draadjes konden zonder soldeerbout worden gemonteerd. Weerstandjes en condensators kon je zomaar aan lipjes schroeven. Heel slim bedacht dat systeem. Bij het beginnersmodel kwam het geluid uit een oortelefoontje. Tien of elf was ik en radio was magie. In die jaren heb ik een concert van Judy Garland, dat live op de 'echte' radio werd uitgezonden doorgegeven aan mijn weinige abonnees. Achteraf bleek ik zelf de enige luisteraar te zijn geweest. Maar de betovering was er natuurlijk niet minder om. Nog steeds vind ik de radio een prachtig medium. Via de kweekvijver van de AVRO, jeugdomroep MINJON, ben ik bij de echte omroep terechtgekomen. Ik wil altijd wel radio blijven doen. Het is zeker niet ondergeschikt aan televisie maken. Het is alleen anders."

Je bent redelijk veelzijdig. Geen zin om eens een rol in een van je eigen, of in een ander stuk te spelen?

"Voor één keer meedoen in een soap als *Goede Tijden, Slechte Tijden* lijkt mij wel leuk. Maar acteren in een toneelstuk is niets voor mij. Ik hou er niet van om elke avond dezelfde rol te spelen. Bovendien is het zo dat iemand die toneel schrijft, niet per definitie hoeft te acteren. Ik hou mij bezig met humor. Ik schrijf. Zo nu en dan maak ik cabaret. Maar een acteur, nee, dat ben ik niet. Je moet weten wat je grenzen zijn. Morele bezwaren om ergens aan mee te doen, heb ik niet zo. Er worden honderden quizzen uitgezonden. Geen enkel probleem. Als ik er maar niet aan mee hoef te doen, want vaak vind ik ze niet leuk. Met mijn voorstelling *Een Heldere Avond* stond ik regelmatig in de schouwburg. Maar omdat het een voorstelling was met veel improvisatie, werd het geen routine. Cabaret maken is iets anders dan acteren."

Als 'commentator' op het nieuws moet je je toch redelijk informeren. Consumeer je elke dag alle kranten?

"Ik lees snel. Dus in elk geval per dag *De Volkskrant, Het Parool* en *De NRC.* Daarnaast kijk ik altijd een paar andere in. Ook die dikke pakken op de zaterdag neem ik altijd door. Verder lees ik veel te weinig, vind ik zelf. Mijn binding met de moderne literatuur is vrijwel nihil. Ik heb mij laten vertellen dat ik daar veel mee gemist heb, dus dat moet nog een keer worden ingehaald. Ik behoor tot de grote groep mensen die wel eens een stuk overslaat in een boek. Vooral wanneer het saai is of niet goed geschreven. Ach, ik heb zoveel nog niet gelezen. Misschien een kwestie van luiheid. Alleen als er wat van Gerard Reve uitkomt, dan spel ik dat meteen. Reve is een maatstaf waar niemand omheen kan. W.F. Hermans natuurlijk ook."

In tegenstelling tot de meeste andere cabaretmakers lijk je nogal mild als het om politiek gaat.

"Er worden al zoveel grappen over politiek gemaakt. Ook wel door mij. Maar de meeste politici zijn te saai, te keurig. Alleen Hans van Mierlo heeft de uitstraling van een echt mens, en dat is de reden denk ik, dat hij de *Mens & Gevoelens* prijs heeft ontvangen. Hij is iemand die je je dronken in een kroeg, of zelfs in de Kamer zou kunnen voorstellen, zonder dat hij z'n waardigheid daarmee verliest. Maar neem nu Wim Kok. Ongetwijfeld een aardig mens en een goed huisvader. En daarmee te grauw voor politiek theater. Hij lijkt ook te betrouwbaar. Een goede politicus hoort natuurlijk niet helemaal betrouwbaar te lijken. Nog iemand? Relus ter Beek van Defensie. Het enige wat me te binnen wil schieten is het woord: 'goedzak'. Ook van die man hoef je evenmin een smakelijk schandaal te verwachten. Van niemand uit het huidige kabinet".

Is Paul Haenen inmiddels een bekende Nederlander?

"Een beetje, denk ik. Lelijke uitdrukking, trouwens, dat *bekende Nederlander.* Op het station werd ik laatst aangesproken door iemand die zei: 'U bent toch Buster Fonteyn, mag ik een handtekening?' Ik tekende met Paul Haenen. 'Daar staat geen Buster Fonteyn', zei hij, duidelijk teleurgesteld. Nee, ik ben Paul Haenen, lichtte ik toe. Buster is kennelijk bekender dan ik."

FASHION & PASSION IN

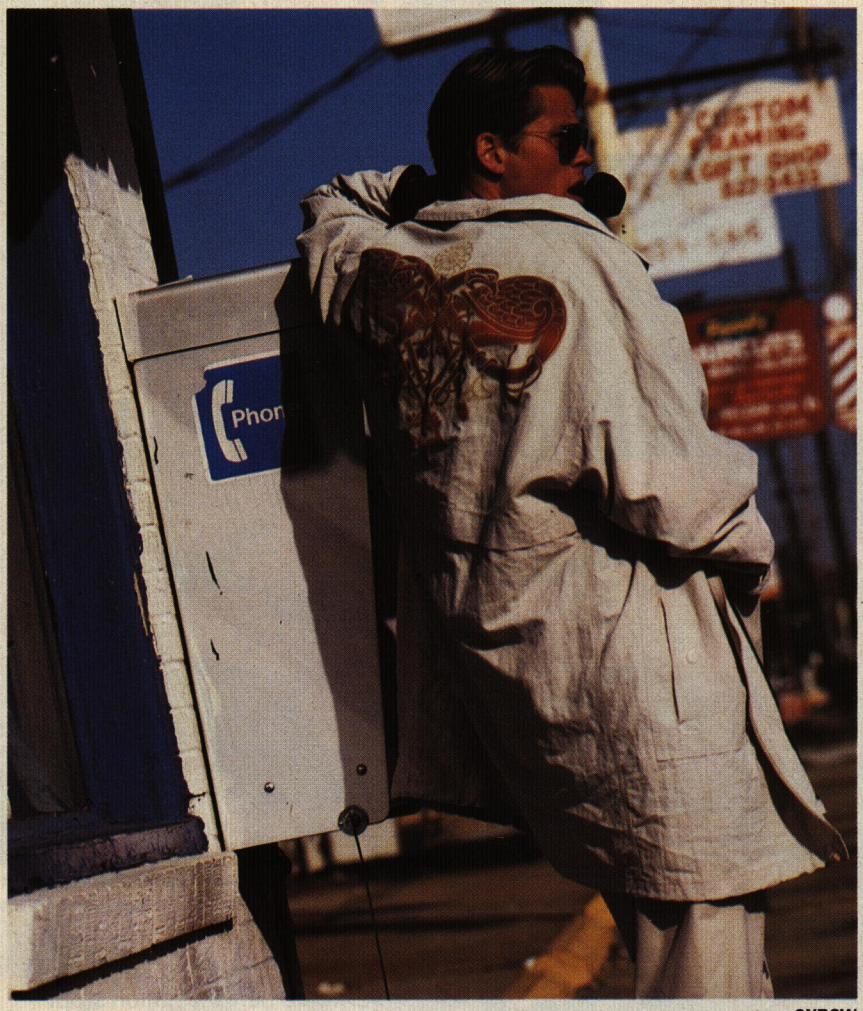

OXBOW.

★NEW★ ORLEANS

Louisiana. Een fel brandende zon. Een krokodil van ruim anderhalve meter die traag over het smeltende asfalt van een weg kruipt. Zie hier het land van de Bayou. Van de moerassen. Van het Cajunfood. En van de erfenis der slavernij. Het land ook van de Ol' Man River, de veel bezongen Mississippi. Amerika in geromantiseerde vorm. Een opmerkelijke melange van vrijheid en onderdrukking. Plezier en pijn.

FOTOGRAFIE: KEES TABAK

Zij: Badpak 'Gloria' met daaronder een beachpant imprimé; beiden van OXBOW.

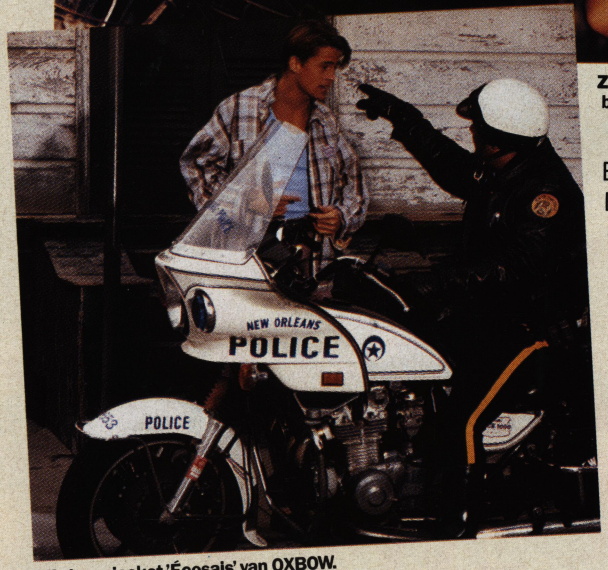

Hij: Jeansjacket 'Écosais' van OXBOW.

Ergens speelt een neger op zijn trompet. Bij een verweerd benzinestation stopt een convertible. Muskieten zoemen. Het beeld is compleet. In New Orleans, de meest fascinerende stad van Louisiana, hangt nog steeds die sfeer van lang vervlogen tijden. Zoet en zuur gaan hand in hand. Rijk en arm leven op gespannen voet. Glamour en zelfkant wisselen elkaar af.

Hij: Polo-shirt en short uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CLASSIC Sportsgear Collection.

Hij & zij: T-shirt en short uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CLASSIC Sportsgear Collection.

Zij: Sweater uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CLASSIC Sportsgear Collection. **Hij:** T-Shirt uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CASUALS Collection.

Zij: Trui en short uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CLASSIC Sportsgear Collection.
Hij: Shirt en jeans uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CASUALS Collection.

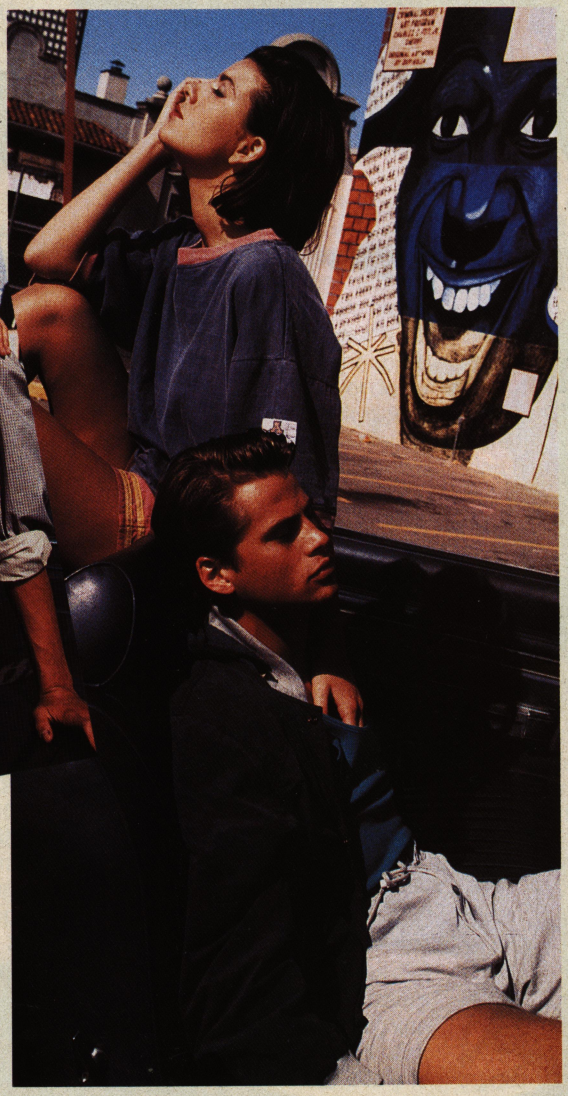

Zij: T-shirt en short uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CLASSIC Sportsgear Collection.
Hij: Jogging-jacket en short uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CLASSIC Sportsgear Collection.

Zij: Shirt en jeans uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CASUALS Collection.
Hij: Jeansshirt uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CASUALS Collection.

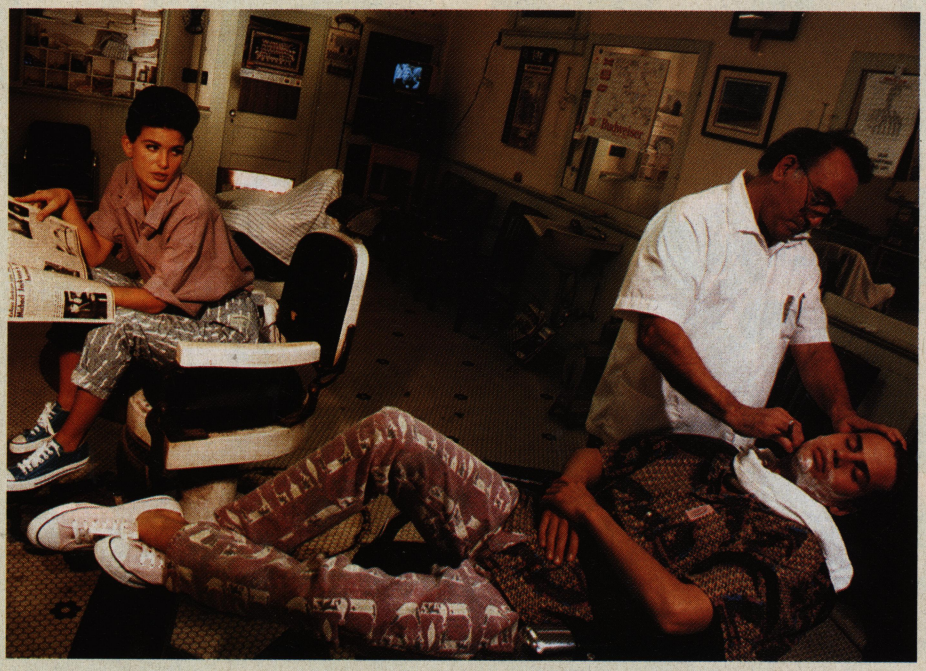

Zij: Shirt shortsleeves uni met beachpant imprimé; beiden van OXBOW. **Hij:** Shirt shortsleeves imprimé met jeans imprimé; beiden van OXBOW.

Zij: T-shirt uni met beachpant imprimé; beiden van OXBOW.

Zij: shirt uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CASUALS Collection. **Hij:** Jack uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CLASSIC Sportsgear Collection daaronder een shirt uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CASUALS Collection.

Vrijwel dagelijks spoelen wolkbreuken de straten van de havenstad schoon, om direct daarna weer plaats te maken voor die allesverzengende zon. Dit is New Orleans, de stad waar de jazz werd geboren. Louis Armstrong speelde er nog zijn 'Oh when the Saints', het lijflied van de stad.

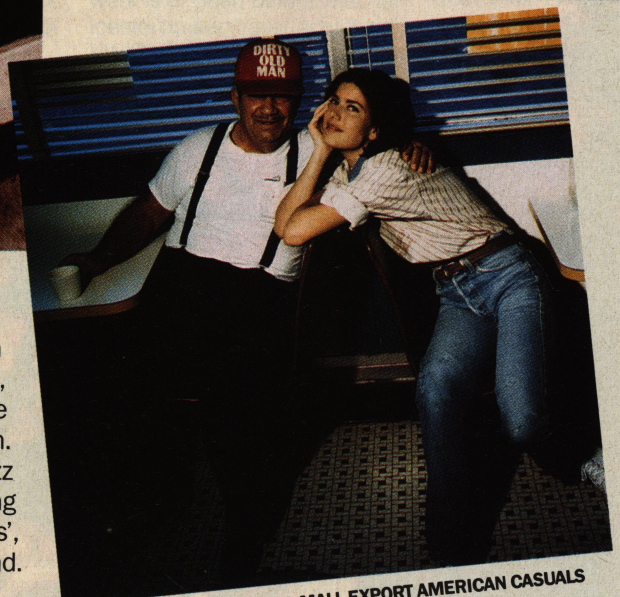

Zij: Shirt en jeans uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CASUALS Collection.

Zij: Parka 'Andes' met daaronder een trekkingsshirt: beiden van NOMAD.
Hij: 'Polartec' jack met pantalon 'Trekking'; beiden van NOMAD.

Zij: 'Polartec' pullover met 'Arollo' schoenen; beiden van NOMAD.

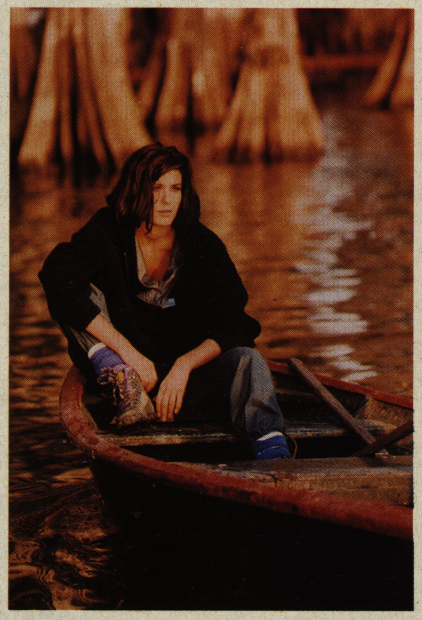

Wie New Orleans verlaat komt in het rijk der krokodillen, de 'swamps'. Uitgestrekte moerassen die worden afgewisseld door plantages waar armoedige huisjes herinneringen oproepen aan de periode van slavernij. De tijd staat hier stil.

Hij: Parka 'Andes' met daaronder pantalon 'Trekking' en schoenen 'Arollo'; van NOMAD.

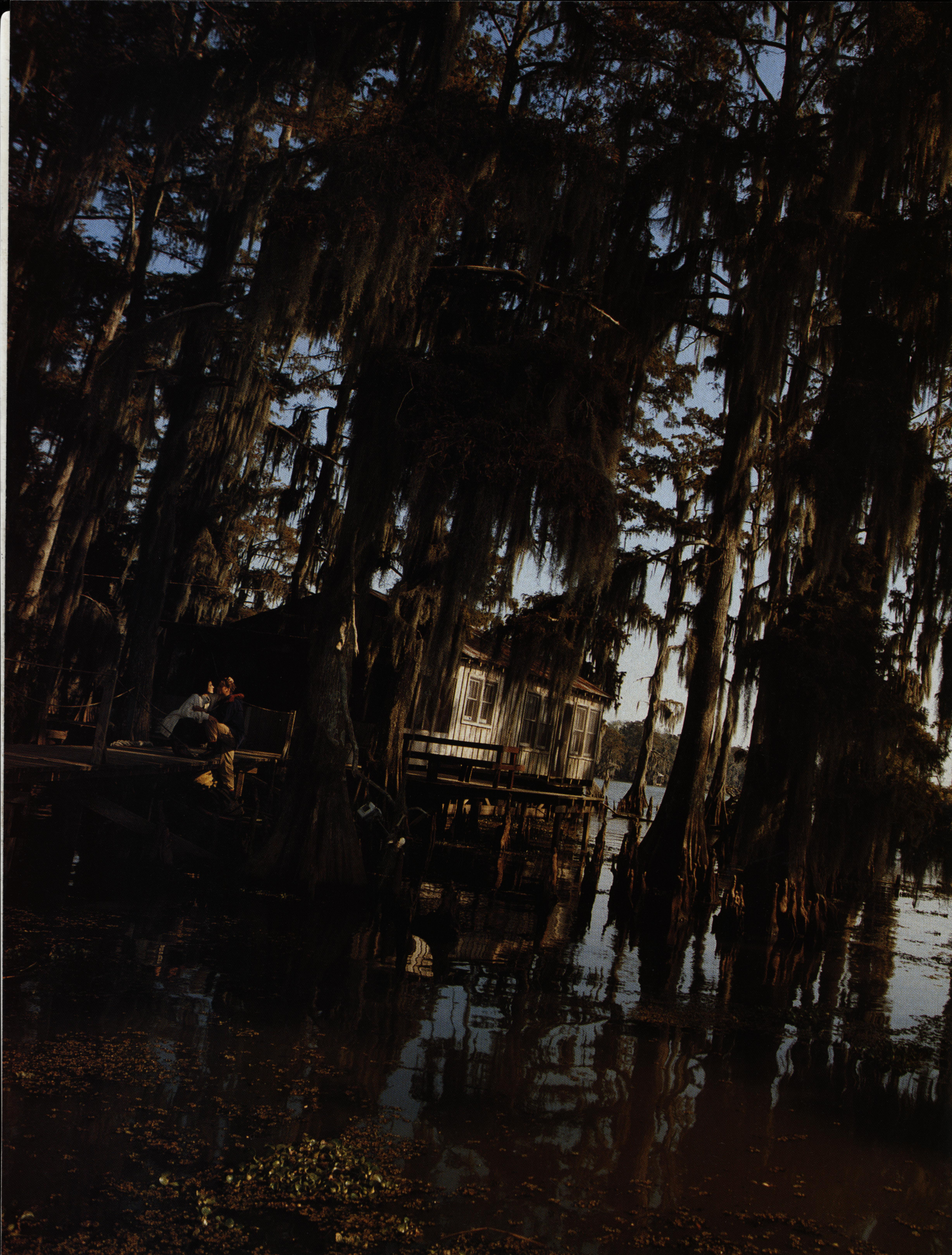

Hij: Jack 'Microtech' met daaronder pantalon '92'; beiden van NOMAD. **Zij:** Shirt 'Trekking' met daaronder pantalon '92'; beiden van NOMAD.

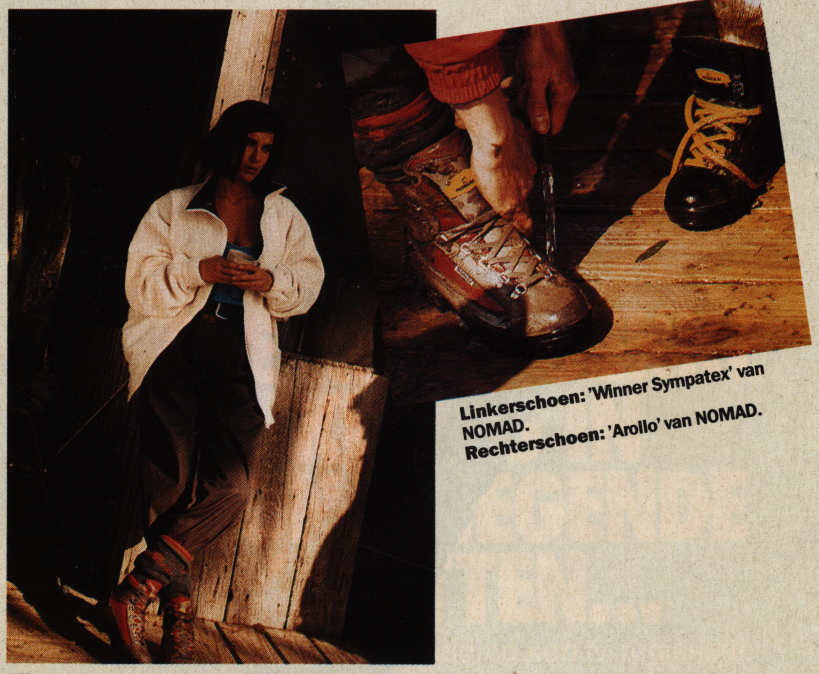

Linkerschoen: 'Winner Sympatex' van NOMAD.
Rechterschoen: 'Arollo' van NOMAD.

Zij: Jack 'Polartec', schoenen 'Winner Sympatex'; beiden van NOMAD.

Zij: Shirt uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CASUALS Collection.
Hij: Short uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CLASSIC Sportsgear Collection.

Muziek zit de voor het merendeel gekleurde bevolking in het bloed. In elke straat en op elke hoek bevindt zich wel een jazz- of bluescafé. Zoals in het karakteristieke French Quarter met zijn befaamde Bourbon Street, waar door het leven getekende mannen relaxed hun Jim Beam of Wild Turkey drinken. Met hun door rook en drank gevormde stemmen kunnen ze als uit het

Zij: Badpak 'Gloria' met mini-jupe 'Leslie'; beiden van OXBOW. Hij: T-shirt 'Uni' van OXBOW.

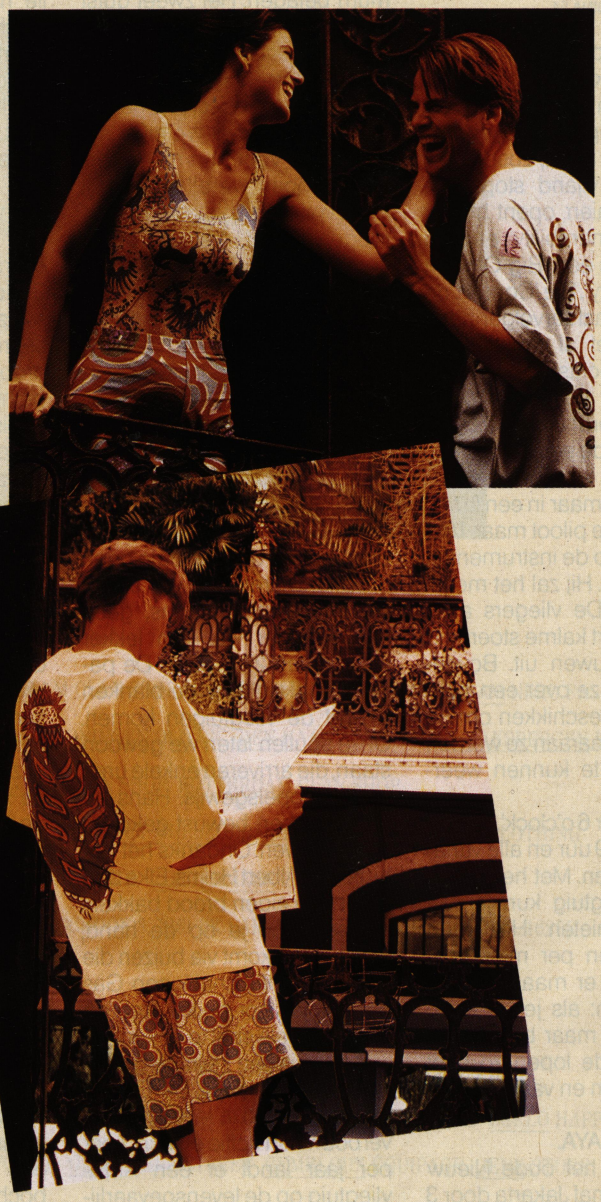

Zij: Badpak 'Gloria' met mini-jupe 'Leslie'; beiden van OXBOW. Hij: T-shirt 'Uni' van OXBOW.

niets de meest fantastische muziek laten horen. Emotionele ontladingen waarin levens vol hoogte- en dieptepunten zich een weg naar de oppervlakte banen.

Kortom, door de vele uitersten die New Orleans en omgeving te bieden heeft, kun je dit stukje van de aardbol alleen maar met passie in je hart sluiten. Proef dan ook alvast de sfeer van zon, muziek, avontuur en nonchalante zomerkleding die hier bij uitstek tot zijn recht komt.
Welcome in New Orleans!

Telefoonnummers voor verkoopinformatie:
NOMAD: 08360 - 26990 **OXBOW:** 01860 - 10455
The Pall Mall Export Clothing Company:
020 - 6442365

Assistent fotograaf: Truus Huibers **Tekst:** Alexandra de Jong **Coördinatie:** Robert de Jong **Styling:** Reineke Groters **Visagie:** Jeanette van Bennekum **Modellen:** Robin en Mark (Ulla)
Met dank aan Trans World Airlines 'for the best of America'.

Zij: T-shirt met lange mouw uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CASUALS Collection.
Hij: Boxershorts uit de PALL MALL EXPORT AMERICAN CASUALS Collection.

KNOTSGEKKE KERELS

VERVOLG VAN PAGINA 54

bommenwerpers de oorlog in de woestijn. Ik lees me suf over de tactiek van het luchtgevecht. Laat ik mij beperken tot enkele kreten: 'Lose Sight, Lose Fight' of: 'als een vijand stopt met bochten draaien, opent hij zijn 'Cone of Vulnerability' en dan eindigt hij als een 'Big Orange Ball In The Sky'. Die 'Cone' is de hoek die de achtervolger heeft om zijn raket af te schieten. Neemt de bochtsnelheid af en blijft die van de achtervolger gelijk, dan wordt de radius groter en neemt de schiethoek toe.

Snelheden worden heel exact gevlogen maar in een luchtgevecht zal de piloot maar 10% van zijn tijd op de instrumenten doorbrengen. Hij zal het meest 'buiten' zijn. De vliegers ademen een soort kalme stoerheid en zelfvertrouwen uit. Bovendien moeten ze over een goede conditie beschikken om de G-krachten waaraan ze worden blootgesteld te kunnen weerstaan.

'Check your 6 o'clock'. Rechts is 3 uur, links 9 uur en alle variaties daartussen. Met het kanon van een vliegtuig kun je niet constant schieten. Het vuurt 4000 patronen per minuut af, maar je hebt er maar 1800 bij je. Bovendien: als je de knop vasthoudt en maar blijft schieten worden de lopen zo heet dat ze smelten en vastlopen.

BIAK, IRIAN JAYA.

We zijn in het oude Nieuw Guinea en vanaf Jakarta door 3 tijdzones gevlogen. Op Biak ligt een enorm lange baan van 4 kilometer. De langste runway van Azië en volgens mij bedoeld als noodstop voor de Space Shuttle. Iets anders kan ik niet bedenken. We worden opgewacht door Hans Dekkers en zijn vrouw Rikki. Hans is een idealist van het goede soort. In de Luchtmacht, waar hij F16's vloog, haalde hij zijn papieren voor de burgerluchtvaart. Hij kon onmiddellijk zo voor een fors salaris door naar de KLM of Transavia, maar Hans wilde iets terugdoen voor al het geld dat er in zijn opleiding als vlieger was geïnvesteerd. Zo beland de hij drie jaar geleden hier om te vliegen voor Associated Mission Aviation, AMA.

We gaan naar Enarotali aan de Wisselmeren, een plek waar nog nooit een toerist is geweest. Back to the Basics. De twee Cessna's worden tot het maximum beladen. Het zweet gutst van mijn lijf, ook al is het vroeg in de ochtend. Sunu, onze gids moet zich melden bij de politie, want de Indonesische regering wil wel weten wat we allemaal uitspoken. Voor hun medewerking hebben we alle lof, want het is volstrekt uniek dat we hier mogen filmen. Als we landen komen er honderden mensen een kijkje nemen, want een vliegtuig is hier nog altijd een hele gebeurtenis. Op de 800 meter lange dirt-runway van Enarotali is het druk. Merpati vliegt hier met Twin Otters en de MAF met Cessna's Caravans. Hier wonen Hans en Rikki, op 1700 meter hoogte vanwege de temperatuur. Bovendien is er op deze hoogte geen malaria. Enarotali telt vier bromfietsen, geen telefoons, geen airco's, maar wel een lekker weertje van 27 graden. De papoea's kijken naar de blanken die uit de vliegtuigen komen. Onze spullen laten we gewoon staan, die arriveren enkele uren later druppelsgewijs. Hans en Rikki hebben bewust gekozen voor dit leven. Ondanks het gebrek aan Albert Heijns. Elke dag moet je je eigen brood bakken. Wassen doe je op de hand, warm water komt via buizen die door de houtkachel lopen. Gas gebruik je voor de koelkast en soms om iets snel te koken.

Apogo is een klein bergdorp, hoog in de Ajaaya. De Ekaristam houdt zich in leven met de verbouw van koffie en acht keer per jaar landt er een AMA-vliegtuig op de levensgevaarlijke airstrip. Het baantje is maar net lang genoeg en vooral ook smal. Het loopt onder een hoek van 12% omhoog en eindigt in een steil ravijn aan de ene en het dorp aan de andere kant. Er is verdomd weinig ruimte. Een foutje en de handel verongelukt. Dus is Hans gaan praten met de bewoners. Hij wil een bredere baan, door de grond aan de zijkanten te verplaatsen en enkele hutten aan het eind van de baan af te breken. De gaten moeten gevuld worden met de weggegraven grond van de zijkanten. Op die manier wordt de baan 100 meter langer en tien meter breder. De dorpsoudsten begrijpen dat wel, maar ze willen geld zien. Terecht zegt Hans: "Voor wie vliegen we nou? Jullie kunnen ook naar het andere veld lopen, aan de overkant van het dal. Doe iets aan je veld en we zullen blijven komen. Doen jullie niets, dan stoppen we de vluchten!" Maar weinig vliegers kunnen in Apogo landen, daarom doet Hans meestal zelf deze vluchten en dat vindt hij niet leuk.

Veel Papoea's dragen nog een peniskoker, alhoewel er ook veel T-shirts te zien zijn met de meest krankzinnige opschriften. F16 Combat Fighter, Saddam Hussein, Amerikaanse vakantieplekken en voetbalsterren. Die kleding veroorzaakt problemen. Door de gebrekkige hygiëne ontstaat schurft. De peniskoker is gewoon beter in deze streken.

Nabire is de kuststad met zijn grote landingsbaan, van waaruit de operaties naar de kleinere velden in het binnenland worden uitgevoerd. Een simpele open hangar en honderden brandstofdrums. Hier worden drie van de vijf AMA-vliegers. Hier woont piloot Eco Pinardi, samen met zijn vrouw naast de hangar. Ze vliegt zelf ook, maar is zwanger van nummer twee. Ze verkozen deze plek boven de eenzaamheid van een huis in de stad. Hier ziet ze ook vaak haar man en zo voorkom je AIDS, een veel voorkomende ziekte bij intercontinentale vliegers: Aviation Induced Divorce Syndrome.

De papoea's kennen het vliegtuig beter dan de auto. Zet een Papoea in een auto en hij zal je vragen wanneer het ding opstijgt! Ze lopen uit voor de komst van een vliegtuig en voor een lage pass met een stijle bocht wordt hartelijk geapplaudisseerd. Kinderen lopen door de straten, de armen uit elkaar en roepen: "Cessna, Cessna!" Het sjouwen van de lading wordt als een eer gezien en een leuke bijverdienste. Niemand heeft haast en alles duurt dus even.

Hans wil dat er nooit meer ongelukken gebeuren. Hij wil procedures en aangepaste vliegtijden invoeren. Neem bijvoorbeeld de kist die voor de kust crashte. De vlieger had twaalf uur achter elkaar zowel land- als watervliegtuigen gevlogen. Door oververmoeidheid was hij even vergeten wat hij vloog en waarop hij moest landen, zodat hij zijn landkist feilloos in het water neerplofte.

AMA mag geen winst maken en is aangewezen op aanbiedingen, kortingen en gulle giften. Hans Dekkers keert binnenkort terug naar Nederland en gaat bij Transavia vliegen.

RIVEREN, AUSTRALIA

Sinds 1968 wonen John en Terry Underwood in Riveren, midden in het Australische niemandsland en genoemd naar de manier waarop de Aboriginals de plek in het Engels noemen. Katherine, de dichtbijzijnde stad ligt 600 kilometer verderop. Darwin slechts 900 kilometer. De Underwoods horen tot de tweede lading'criminelen' die hier gevangen werden gezet. John was een van de eersten die het vliegen ontdekte als een efficiënte manier om zijn farm beter te runnen. Hij houdt er niet van, maar het bespaart hem veel tijd en geld. Hij vliegt bijna elke dag van de week om zijn waterbronnen en floodgates te inspecteren. John gebruikt zijn Cessna ook om vee op te drijven. Naast zijn huis ligt zijn vliegveld, 1000 meter keurig onderhouden baan met een eenvoudige hangar. Op 15 strategische plaatsen in zijn uitgestrekte land (70 kilometer lang en 50 kilometer breed) liggen nog eens 15 airstrips. John vliegt fantastisch, steeds tegen de minimumsnelheid als hij aan het musteren is. De stallhoorn blèrt onafgebroken, maar hij hoort het niet. Hij slingert zijn kist waarheen hij hem hebben wil. Hij voelt wat de kist nodig heeft en hangt uit het raam om zijn zoons te wijzen waar de dieren zich verstoppen. In hun prachtige huis met tennisbaan, vertelt Terry dat je wel een goed huwelijk moet hebben want 'It's a long walk to town...' Het vliegtuig is hier een bedrijfsmiddel, geen hobby. De Cessna maakt het werk lichter. Wat hij vroeger in twee dagen deed, kost nu twee uur tijd. In het musterseizoen huurt John nog eens zes heli's voor 40.000 Australische dollars, maar het bespaart hem wel 6 cowboys. De mustering verbetert ook de kwaliteit van het vee. Underwoods vee is van topkwaliteit, de enige manier om hier te overleven. Te wild vee wordt per plane afgeschoten. Zo blijven de vriendelijken over. John is te groot voor paarden en had dus een reden temeer om te gaan vliegen. Nu kan hij musteren zonder zijn nek te breken. De Cessna is probleemloos. Af en toe een beetje olie, benzine erin en vliegen maar.

4 FASCINERENDE PENTHOUSE VIP/GIFTS

De Vip/Club doet u vier suggesties voor schitterende geschenken, die alle de kwaliteit en de wereld van Penthouse uitstralen. Voor goede vrienden, of voor uzelf. U kunt kiezen uit de collectie die de Vip/Club voor haar leden heeft samengesteld. De prijzen van de artikelen zijn inclusief de gulle korting die alleen Vip/Club-leden genieten.

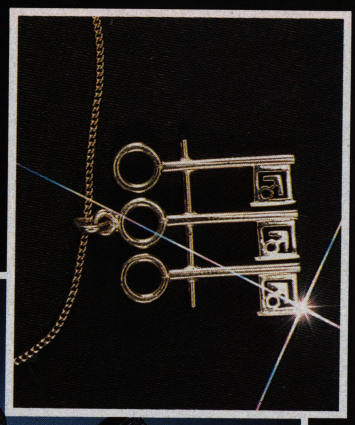

VIP/GIFT 2:
PENTHOUSE HANGER

Een begeerlijk, exclusief en romantisch/erotisch cadeau van onmiskenbare klasse, deze gouden Penthouse hanger. Dit in 14 karaats goud uitgevoerde symbool van succes opent deuren naar de kwaliteit van het leven. De prijs bedraagt f 275,- of BFR 5000,- (vergelijkbare winkelwaarde f 450-, maar daar is dit fraaie sieraad niet verkrijgbaar). Het collier is in een beperkte oplage exclusief voor de Vip/Club gesmeed. Voor mannen èn vrouwen, want de Penthouse Hanger past overal op!

VIP/GIFT 1:
TIMEFAX

Dit is niet zomaar een agenda, maar een 'Personal Organizer'. Er zijn twee uitvoeringen. De luxueuze portefeuille voor heren is uitgevoerd in zwart nappaleer en voorzien van een goldplated mechaniek.

De uitvoering voor dames is in 'fashionable lizardskin', imitatie hagedisleer met onder meer een apart vakje voor het opbergen van kleine kostbaarheden.

Het interieur van de Timefax bestaat uit 324 pagina's, compleet met 23 dek- en tabbladen. Het omvat uitgebreide Nederlandse informatie over internationale vliegafstanden, internationaal telefoneren, wereldtijdzones, plattegronden van wereldsteden, een weekagenda, maandplanner, checklijst voor 'Actie', 'Vandaag', 'Financieel' en 'Projecten'. De herenuitvoering kost normaal f 194,50, maar leden van de Vip/Club betalen f 149,50 (of BFR 2975,-). De dames-Timefax kost normaal f 159,50, maar in de Vip/Club f 127,50 (of BFR 2555,-). De verzendkosten bedragen f 5,50. (N.B. De prijzen in Belgische francs zijn inclusief verzendkosten!)

VIP/GIFT 3:
PENTHOUSE BOXERSHORTS

Ondermode met allure, maar eventueel ook als sportbroekje te dragen. Penthouse boxershorts, die speciaal voor de Vip/Club zijn ontworpen. Het zwarte fond is gedessineerd met het bekende Penthouse-logo: de sleutels. De rechterpijp wordt 'pretty in pink' gesierd met de naam PENTHOUSE.
Een veelbetekenend cadeau voor slechts f 25,-, exclusief drie gulden verzendkosten (of BFR 595,- totaal). De Penthouse boxershorts zijn verkrijgbaar in drie maten: XL, L en M; zolang de voorraad strekt! Wanneer u bestelt, gelieve duidelijk de maat te vermelden.

VIP/GIFT 4:
PENTHOUSE VIP/CLUB CARD

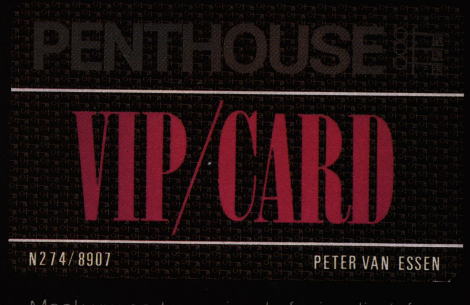

Maak uw partner, vriend of vriendin (of uzelf!) lid van de Penthouse Vip/Club. Dat betekent bijzondere privileges en kortingen op fraaie produkten en diensten. De service van de Penthouse Vip/Club breidt zich steeds meer uit. De geldigheidsduur is twee jaar en de kaart is strikt persoonlijk. Uw naam (of de naam van de ontvanger) wordt er op vermeld. Een Super Surprise voor slechts f 15,- (of BFR 275,-).

ZO KOMT U IN HET BEZIT VAN DE PENTHOUSE VIP/GIFTS:

Maak het juiste bedrag (incl. de verzendkosten) over op NMB rek.nr. 69.84.69.100 (giro van de bank 2922) t.n.v. MagaSell N.V. te Amsterdam, onder vermelding van artikel, naam, adres en Vip/Club-nummer (uitgezonderd Vip/Gift 4).-Vermeld voor bestelling Timefax de gewenste uitvoering; bij de boxershorts de door u gewenste maat. BELGIE: Kredietbank nr. 418-1488331-12.

Ze baadde in de weelderige poel des verderfs
die Hollywood heet. Drugs, sex, geweld, intriges,
ontluistering, verraad - het werd allemaal haar deel.
Jennifer Lee vergat niets. Ze schreef haar memoires en
verbijsterde Amerika.

HOLLYWOOD GROUPIE

JENNIFER LEE

'Er stonden twee majestueuze bedden. Warren Beatty en ik lagen op één zo'n bed. We wilden net de liefde gaan bedrijven, toen Roman Polanski binnenwandelde, samen met een zwartharige schoonheid met een porseleinen huid, die hij voorstelde als 'Soraya'. Het was duidelijk dat er iets te gebeuren stond...'

Aldus Jennifer Lee, fotomodel (voor 'Halston' en 'Von Furstenberg'), actrice (*Marathon Man; The Believers*), singer/songwriter in het Country & Western-genre, èn Hollywood-groupie. Haar herinneringen, opgetekend in *Tarnished Angel, A Memoir* (Thunder's Mouth Press, New York), schokten Amerika door het onverbloemde beeld dat Jennifer schetst van Hollywood en zijn aan sex en drugs verslaafde sterren. In *Tarnished Angel* ('Bezoedelde Engel' - red.) beschrijft Lee haar triootjes met Warren Beatty en Roman Polanski, haar affaires met wapenhandelaar Adnan Kashoggi, Ryan O'neal en Art Garfunkel, haar 'walk on the wild side' in gehavend New York met Andy Warhol en diens bonte zelfkant-entourage van nichten en junkies, en haar even passievolle als gewelddadige relatie van tien jaar met de getormenteerde zwarte komiek Richard Pryor.

Penthouse publiceert exclusief een uittreksel uit het boek van Jennifer Lee, dat als passende ondertitel heeft: *Surviving in the Dark Curve of Drugs, Violence, Sex, and Fame.*

ILLUSTRATIE: JAN RIEKHOFF

New York City, voorjaar 1971. Ik ben 22. Tijdens een fotosessie voor een of ander haarprodukt loop ik Nancy Allen tegen het lijf (zij zou later met regisseur Brian De Palma trouwen en in zijn thriller *Dressed to Kill* optreden). Na afloop lopen we naar haar huis in de East Seventies, waar ze mij haar appartement laat zien. Ze deelt het met een ander model, die - oh toeval - sinds kort omgaat met mijn ex-vriendje Axl (overigens niet zijn echte naam).

"Arme Laura, ze is helemaal in de war van hem. Je mag van geluk spreken dat jij van hem af bent." Ook vertelt Nancy me dat ze goede maatjes is met Warren Beatty. "Zou je hem eens willen ontmoeten?"...

"Natuurlijk." Hoewel ik mij door de film *Bonnie and Clyde* wel degelijk van hem bewust ben, voel ik me niet echt tot hem aangetrokken. Maar waarom zou ik geen filmster willen ontmoeten! Dus gaan Nancy en ik naar het Carlyle, waar Warren logeert. Ik weet niet zeker of ik met mijn ribfluwelen *Betsey Johnson*-topje en gebleekte jeans wel gepast gekleed ben voor de gelegenheid, maar het lijkt er niet zoveel toe te doen. Een ontmoeting met Warren Beatty is het einde van de wereld niet. In feite doet hij vanaf het begin familiair, alsof je een oude vriend ontmoet die je een tijd niet hebt gezien.

Als Warren opendoet, draagt hij een badstof jas en mompelt iets in de geest van dat hij "net onder de douche vandaan komt." Zodra we zijn gaan zitten, probeert hij ons echt op ons gemak te stellen door wat te drinken aan te bieden, en te babbelen over hoe Nancy en ik elkaar kennen en hoeveel hij over mij van Nancy heeft gehoord. Hij is erg hartelijk en lief en aanbiddelijk! Hoewel hij zo'n 36 jaar oud is, ziet hij eruit als een jongeman met een sterk, sportief lichaam en een heleboel energie. Als de telefoon gaat, rent hij weg om 'm in de badkamer op te nemen. Als hij terugkomt, neemt hij de draad van het gesprek weer op. Ten slotte stelt hij voor om iets te gaan eten en snelt hij weg om zich aan te kleden.

Na de maaltijd staan we onder een straatlantaarn op een taxi te wachten. Het is overduidelijk dat Warren ons mee terug wil nemen naar zijn hotel. Nancy redt zichzelf door te zeggen: "Ik moet nu ècht naar huis." Warren belooft haar nog te bellen, en even krijg ik het gevoel dat ik in een val ben gelopen. Shit. Wil ik wel alleen zijn met deze spetter? Ik kuch een paar keer. "Ik denk dat ik ook maar naar huis moet gaan."

"Onzin, jij gaat met mij mee."

Ik weet wat hij met ons drieën van plan was, en nu rest er alleen nog ons lafaards.

"Ach, kom op. Ik zal je heus niet bijten."

Nou ja, *carpe diem*. Samen gaan we terug naar het hotel...

De weken daarop zie ik Warren vaak. Soms gaan we dineren en naar de film. Hij houdt van een ongebruikelijke verscheidenheid; de ene avond is het een programma met twee hoofdfilms, *Freaks* en *The Night of the Living Dead*. Een andere avond is het *The Rules of the Game* van Renoir. En we gaan met elkaar naar bed. (Wat vaak werd onderbroken door telefoontjes van zijn toenmalige vriendin, Julie Christie, die hij met een handdoek om zijn heupen in de badkamer opneemt.) Soms zijn we alleen, en soms is er een andere vrouw.

Ik mag Warren graag; hij is een goede minnaar. Sterk, hartstochtelijk, en sensueel. Maar wat betreft zijn reputatie, hij is niet bepaald een gróóts minnaar (hij is ook helemaal niet zo groot geschapen, wat Madonna in haar interview met het blad *Advocate* ook mag beweren). In feite lijkt het er bijna op dat zijn reputatie hem in de weg zit. Door zijn behoefte om, vooral maar 'goed' te zijn in bed, vergeet hij werkelijke aandacht te besteden aan de behoeften van zijn partner, dus komt het allemaal neer op *zijn* belevenis, *zijn* verovering. Als hij probeert te neuken, is het helemaal verschrikkelijk - het is alsof je een grens naar ernstig narcisme overgaat. Hij houdt ervan aanwijzingen te geven, niet alleen met betrekking tot bepaalde standjes, maar ook over hoe je je moet voelen en hoe je moet reageren. De druk om de groótste, de wereldschokkendste orgasmes te hebben, kunnen zelfs een beetje een meedogenloos karakter aannemen - ik moest er dan ook in mijn tijd absoluut een paar simuleren.

Tijdens triootjes voel ik mij nooit echt aanwezig; ik voel me een camera die de uit meerdere lagen bestaande dynamiek van de trio's bekijkt en registreert. De extra persoon wordt gewoon een object in het proces, een die bedacht is op de gevaren van intimiteit, maar gedurende deze sessies kunnen Warren en ik een verband met elkaar leggen wat we niet kunnen als we alleen zijn. Die derde vrouw, wie ze ook mag zijn - een topmodel, een rijke getrouwde dame - wordt ons voorwerp, ons instrument. Aldus gebeurt er buiten de sexualiteit iets vreemds: Warren en ik zijn in staat met elkaar te communiceren. We genieten van een ander soort intimiteit, een die voortkomt uit medeplichtigheid: tersluikse blikken, onderlinge grapjes, gênante momenten. Als ik me laat gaan, al is het maar even, doet hij bezorgd, vraagt of het goed met me gaat, en duwt me terug in zijn gekke werkelijkheid. Hoewel hij de absolute leider is bij onze sex-spelletjes, vervult hij me met een ego-bevredigende autoriteit en een sexuele gewieksheid, en staat hij mij vaak toe de leiding te nemen. Nadat onze dame is weggegaan, bespreken we de belevenis, waarbij we observaties en persoonlijke momenten vergelijken. En de stilte is gevuld met tederheid en opluchting, ook al is het maar voor een korte tijd.

"Belooft gij, Herman, deze zelfde vrouw te zullen beminnen, keer op keer, dag in dag uit, jaar na jaar, net zo lang tot u dood bent...?"

Zomer 1971. Warren's goede vriend Roman Polanski is in de stad en hij wil dat ik hem ontmoet, dus gaan we naar diens suite in het Essex House. De wrede moord op zijn vrouw Sharon Tate (door de volgelingen van Charles Manson, red.) heeft twee jaar eerder plaatsgevonden, maar het is onmiddellijk duidelijk dat Roman nog steeds herstellende is van die vreselijke gebeurtenis. Er hangt een vreemd soort van gezelligheid; geen echte vrolijkheid, maar meer iets van een 'zo snel mogelijk weer vergeten'. Er zijn verscheidene onbekende jonge vrouwen die alleen maar wat rond lijken te

FILM

In het keiharde 'The Last Boy Scout' zien we Bruce Willis het criminele circuit rondom het American Football te lijf gaan. En hoe! Revolverlopen op zijn slaap, vuisten in zijn gezicht, trappen in zijn kruis, Willis keeps it cool. Met het vuur aan de schenen blijft hij de èchte man uithangen.

Alexandra de Jong

Bruce Willis speelt de perfecte 'cool man' in The Last Boy Scout. Als Private Detective Joe Hallenbeck gaat hij over tot harde, zelfs keiharde actie in de strijd tegen het corrupte gokcircuit rondom het professionele American Football.

Jimmy Alexander Dix (Damon Wayans), een voortijdig uitgerangeerde sterspeler van het American Football-team L.A. Stallions, stapt niet zonder enige tegenzin het leven binnen van Joe. Het lot wil namelijk dat Dix vriendinnetje, de bloedmooie striptease-danseres Cory (Halle Berry), wordt vermoord. Joe is er getuige van omdat hij juist getipt was het meisje te beschermen.

Dat dodelijke tragiek tot een fantastische samenwerking kan leiden, blijkt wel wanneer Jimmy en Joe op zoek gaan naar de toedracht die leidde tot Cory's gruwelijke dood. Jimmy doet Joe een boekje open over het professionele American Football. Afpersing, druggebruik, corrupte teambazen en het gokcircuit rondom The League (waar zelfs senatoren bij betrokken zijn), blijken één grote cirkel te vormen. Nu beginnen een aantal zaken duidelijk te worden: Cory hield het namelijk beroepshalve met een 'verkeerde' senator; iets dat haar doodvonnis betekende.

De heren witteboorden-criminelen krijgen al snel lucht van de op handen zijnde acties van de twee spierbundels. Moordaanslagen, achtervolgingen, explodérende auto's en een koelbloedige kidnapping zijn het gevolg. Met het vuur aan de schenen blijft Willis de èchte man uithangen. Een revolverloop op zijn slaap, vuisten in zijn gezicht, trappen in zijn kruis; hij blijft relaxed, tapt nog eens een mop en neemt een trekje van zijn eeuwige sigaret. Een lust om naar te kijken!

De allesontziende strijd tussen de good en de bad guys bereikt zijn climax in een bomvol American Football stadion. Temidden van spelers, cheerleaders, helikopters en een massaal toegestroomd publiek gaat nu de èchte wedstrijd beginnen. Mitrailleurs staan op stellages. Gereed om te doden. Maar Jimmy Dix blijkt nog steeds een magische worp te hebben...

The Last Boy Scout doet je handen jeuken, sleept je mee in een fantastisch stukje spektakel. Veel humor, nog meer geweld en dat alles in zo'n tempo, dat je gedwongen op het puntje van je stoel blijft zitten. De film werd geregisseerd door Tony Scott (o.a. Top Gun)

* Sneeuw en ijs gemist deze winter? Geen nood, er is een adequate remedie om deze behoefte op een overweldigende manier te bevredigen: op Antarctica, de Zuidpool. Tenminste, bij een adembenemende film daarover, gedraaid op een scherm van 17 bij 23 meter, in het IMAX-theater aan de Rotterdamse Leuvehaven. Ik heb het dan niet meer over een filmpje kijken, maar over het beleven van een avontuur; je wordt als het ware opgeslokt door de betoverende beelden uit deze kurkdroge ijswoestijn, terwijl je je verwondert over de ontzagwekkende uitgestrektheid en mysterieuze schoonheid van 's werelds meest zuidelijke continent. Een reisje op een ijsbreker, de wonderbaarlijke blauwe dieptes onder de soms vijf kilometer dikke ijsschotsen, de voettochten door vervaarlijke spelonken vol ijspegels en kristallen, de helikoptervluchten over het soms buitenaards aandoende landschap. De koude rillingen lopen over je rug. De enige warmte krijg je van de koddige Zuidpoolbewoners, die met hun capriolen boven en onder water de show stelen in dit door John Weiley geregisseerde, prijswinnende document. Eén ding staat als een ijsschots boven water: als je weer op de kade staat, ben je tot over je oren verliefd op pinguins. Da's domweg onvermijdelijk. U bent gewaarschuwd!

* U zult maar een dochter hebben die gaat trouwen. Het kan een ware lijdensweg worden; voor ù wel te verstaan. Zo ook voor George Banks (Steve Martin) in Father of the Bride. Wanneer George van zijn dochter Annie (Kimberly Williams) het heuglijke feit verneemt dat zij de man van haar dromen ontmoet heeft en gaat trouwen, slaan bij hem alle stoppen door. Zijn kleine meisje trouwen? Dat kan toch niet. Het besef dat hij niet meer de grote held is voor zijn dochter, dat een ander voor haar nummer één is, krenkt hem tot in het diepst van zijn ziel. Georges lieflijke echtgenote Nina (Diane Keaton) probeert haar man te sussen, hun 22-jarige dochter heeft nu eenmaal de leeftijd bereikt om uit te vliegen. Het mag niet baten. Alleen al de naam van dat stuk verdriet dat zijn dochter gaat huwen, maakt hem misselijk: Bryan MacKenzie! Wanneer Bryan dan ook nog een uiterst innemende jongeman blijkt te zijn die van zeer goede huize komt, wordt de pil voor George alleen maar bitterder.

Een ziekelijke jaloezie, met rampzalige situaties tot gevolg, maakt zich van de opgefokte George meester. Op dat moment ontstaan in huize Banks de meest dolkomische taferelen.

Father of the Bride bevat een grote dosis humor en de nodige clichématige romantiek, die vooral in het begin voor de meest smeuïge situaties zorgt. Wanneer George Banks echter zijn nukken overwint, zich bij de situatie neerlegt en wij niet meer om hem kunnen lachen, krijgt het verhaal helaas een zoetsappig staartje.

hangen. Roman is een buitengewoon kleine man, maar met zijn intensiteit en energie maakt hij dat meer dan goed. Het is een mannelijk kind. Het is ook duidelijk dat hij ongelooflijk egocentrisch is. Het gaat constant over zijn dit en zijn dat. Hij smacht er naar om in het middelpunt van de aandacht te staan, springt op en neer om ergens de nadruk op te leggen, of doet het soms zelfs voor. Zijn handen zijn constant in beweging, of ze duwen het haar weg van zijn voorhoofd of wrijven het spuug van zijn lippen dat in zijn enthousiasme uit zijn mond vliegt. Hij raakt evenzeer opgewonden als hij praat over de onbeschoftheid van de man die de telefooncentrale van het hotel bedient, als van een scene in een film die hij beschrijft. Een van de hoofdthema's van deze monologen is de onbekwaamheid en stomheid van veel mensen. Ik realiseer me dat de vrouwen in zijn omgeving zijn gehoor vormen. Roman praat over *MacBeth*, een rolprent die hij net geschoten heeft. Het komt me voor dat de 'Schotse tragedie' een vreemde keus is voor een man die zo'n gruwelijk verlies heeft geleden; wellicht is het een soort van excorcisme. (Het enige dat ik Roman ooit over de moorden heb horen zeggen, is simpel: "Als ik er geweest was, zou het niet zijn gebeurd." En ik geloof hem. Hij bezit een soort van fierheid. Een Poolse jood die de *holocaust* overleefde. Hij is sinds zijn jeugd een vechter geweest.)

Later op die avond bevind ik mij met Warren in een van de zwak verlichte slaapkamers. Er staan twee majestueuze bedden. Warren en ik liggen op één zo'n bed. We willen net de liefde gaan bedrijven, als Roman Polanski binnenwandelt met een zwartharige schoonheid met een porseleinen huid, die hij voorstelt als Saroya. Warren geeft haar een kus. Het is duidelijk dat ze meer dan alleen vrienden zijn. Roman en Saroya gaan op het andere bed zitten. ik steek mijn hand uit en zeg: "Leuk om je te ontmoeten." Warren fluistert: "...Een fascinerende vrouw". Ik zie direct dat deze chick geen goedkoop sletje is. Zelfs in het zwakke licht kan ik haar uitnemende schoonheid zien. Wie is zij? En waarom zitten we in deze kamer bij elkaar? Het ligt er duimendik bovenop dat hier iets staat te gebeuren... Soms is drie net niet te veel, maar vier wel. Ik voel me niet op mijn gemak en besluit weg te gaan.

Roman, Warren en ik vormen een soort van driemanschap - we stappen samen, gaan samen dineren en gaan samen naar voorvertoningen. Ik geloof dat ze het waarderen een vrouw te kennen die geen last is, die gewoon een van de jongens kan zijn. Ik beschouw mezelf gelukkig om de tijd door te kunnen brengen met deze twee krachtige, intellectuele, produktieve en gecompliceerde individuen.

Najaar 1971. Warren en ik gaan op een namiddag naar een soiree in Sam Spiegel's prachtige maisonette aan Park Avenue. Sam, een filmproducent, en Roman Polanski praten over hun aankomende trip naar Londen, en Roman vraagt Sam: "Waarom neem je Jenny eigenlijk niet mee?"

"Jennifer, zou je met mij mee naar Londen willen?"

"Ik kan niet. Ik moet shows lopen voor Diane von Furstenberg."

"Wie?"

"Het is een nieuwe firma. Ik ben haar eerste model."

"Ik zal je je salaris betalen."

Ik kijk naar deze zwaarlijvige, zeventigjarige, sigaren rokende man die klassiekers produceerde als *The African Queen* en *Lawrence of Arabia* en vraag me af: Wat wil hij? Ik zeg tegen hem dat ik erover na zal denken.

De volgende dag vraag ik aan Warren wat hij van het aanbod vindt. Ik ben Warren gaan vertrouwen, zijn meningen gaan respecteren en zijn adviezen gaan opvolgen. Hoewel ik weet dat ik een van zijn vele minnaressen ben, weet ik ook dat ik de belangrijkste van allemaal ben - de laatste

> Warren Beatty is een goede minnaar. Sterk, sensueel, hartstochtelijk. Maar wat betreft zijn reputatie: hij is niet bepaald een gróóts minnaar (en hij is ook helemaal niet zo groot geschapen)

halte voor de stap naar de beperkingen die moeder de vrouw oplegt, dat is wat Julie is. Ik ben tevreden met mijn status, net als Warren, sinds we echte goede vrienden zijn geworden. Hij geeft me als antwoord: "Niets aan de hand, ik denk dat je er wel lol kunt hebben." ... "Maar hoe moet het dan met mijn acteren?" ... "Je kunt niet zomaar zeggen dat je een actrice bent, je zult er hard aan moeten werken." ... "Ik heb gestudeerd en ik werk met (toneel-leraar) Paul Grey." ... "Je hebt niets geleerd totdat je naar Stella Adler bent gegaan. Ga naar Londen, kom terug, en ik zal de eerste maanden lesgeld voor je betalen. Ik beloof je, je zult een heleboel leren."

Het komt me voor dat Roman en Warren al eerder als *pooier* voor de oude Sam zijn opgetreden, maar ik wil het avontuur wel aan. Daarnaast ben ik nog nooit in Engeland geweest. Er wordt me een ervaring aangeboden, dus waarom niet? Ik ga, en zie wel wat er gebeurt als ik er ben. Maar in geen geval ga ik met die man naar bed, ook al betaalt hij mijn overtocht.

November 1971. Eindelijk, ik vlieg naar Londen! Ik ben opgewonden. Ik ben ook bezorgd. In wat voor situatie heb ik mijzelf gemanoeuvreerd? Ik heb het met opzet zo geregeld dat ik Sam pas een week later volg om te vermijden dat we met z'n tweeën zouden gaan en alles wat daar bij komt. Ik ben blij dat Roman nu in Londen is. Ik denk na over mijn leven - wil ik echt wel actrice worden? Ik houd van mijn avonturen. Ik geloof dat ik me zo vrij als iemand maar kan zijn zou moeten kunnen bewegen, zolang ik de pil maar slik en mezelf niet veroordeel.

Ik kom in Londen aan en krijg te horen dat mijn kamer zich bevindt in Flat 115 van Grosvenor House, op dezelfde verdieping als Sam. Ik eet pinda's, drink witte wijn en kijk naar een dozijn rozen die David Puttnam (jaren later zou hij aan het hoofd van Columbia Pictures staan) heeft gestuurd. David zat in de hal te wachten toen ik aankwam. Hij is smoorverliefd op me; ik echter niet op hem. Ik kan niet slapen - jetlag, noten, wijn.

De volgende paar dagen verken ik Londen en winkel ik met geld dat Sam me heeft gegeven. Er is nooit meer een woord gesproken over het 'betalen van mijn salaris'. Ik dineer met Roman en een paar van zijn vrienden bij een Chinees, *Mr. Chow*: Sandy Whitelaw, Andy Braunsberg en veel mooie, naamloze vrouwen. Ik vertel Roman dat ik me in het Grosvenor House niet op mijn gemak voel; hij zegt dat ik bij hem kan komen logeren als ik dat wil. Tijdens een diner met Sam stel ik het voor. Hoewel Sam een perfecte gentleman is en niet ook maar één vinger naar me heeft uitgestoken, voel ik me door de hele situatie niet op mijn gemak. Ik bedank hem voor zijn vriendelijkheid en vrijgevigheid. Hij zegt dat hij het begrijpt; ik voel me een beetje schuldig. Maar Sam is eigenlijk alleen maar geïnteresseerd in uiterlijk, dus na een week in het hotel, voel ik me alsof ik aan die verplichting heb voldaan. Ik houd mezelf voor dat het een eerlijke ruil was.

Het huis van Roman is prachtig. Het is een huis met twee verdiepingen in Eton Place Mews. Toch staan er een paar vreemde meubelstukken in, zoals bijvoorbeeld de salontafel in de woonkamer. Het is het beeld van een vrouw die op haar handen en voeten steunt, met een glazen plaat op haar rug. Ze heeft grote borsten, lang blond haar, heeft leren knielaarzen aan en leren handschoenen. Zo nu en dan verwisselt Roman haar pruik. Hoewel ik met Roman slaap, heb ik mijn spullen in de logeerkamer, waar een beetje spookachtige sfeer heerst. In de kast hangen nog een paar van Sharon's kleren - een shirt, een rok, een lange broek, een paar Zweedse klompen, en een paar schoenen met naaldhakken. Sharon was een lange vrouw, en de kleren, en met name de schoenen, lijken bijzonder groot en bijna levend. Ze hebben een soort aanwezigheid die echt lijkt. Alles is netjes opgehangen in de linkerzijde van de kast. Ik heb mijn dingen aan de rechterkant opgeborgen. Ik geloof in geesten.

Roman is kritisch en gedisciplineerd - er is dagelijks een huishoudster, dus het huis is onberispelijk. Hij is elke ochtend vroeg op. Eet altijd hetzelfde ontbijt - espresso, toast en twee stukjes kaas van *La vache qui rit*. Ik vind het fijn hier te zijn en ik vind het fijn om met Roman te vrijen - zoals ze zeggen, het gaat niet om de grootte van het

ROCK 'N' ROLL

Het is maar weinig popmuzikanten gegeven om waardig - en vooral creatief -, oud te worden. Niets is tragischer dan de veertiger die met een rol pepermunt in de te strakke broek nog steeds hits uit z'n tienertijd staat te kwelen. Toch is dít het lot van menigeen die in de jaren vijftig en zestig voor het beroep popmuziek èn de eeuwige jeugd heeft gekozen.

Luc Bavinck

Hoe verdragen ouder wordende popsterren hun noodlot? Dit is geen indiscrete vraag. We mogen daar best nieuwsgierig naar zijn. Per slot van rekening bezongen ze hun jeugd met vuur, waarom dan niet hun ouderdom met bezinning? Maar we horen ze er niet over. Het stilst zijn de ijdeltuiten. Daarom zijn we naar hen het meest benieuwd. De Bowie's en de Jagger's van deze wereld (hun verleden zij geprezen, maar hun toekomst lijkt verdoemd). Tellen zij elke ochtend bij het opstaan hun rimpels? Plukken zij reeds grijze haren uit hun schaamstreek? Daarover doen zij er het zwijgen toe. Maar waarom toch? Zouden ze er juist niet hele mooie liedjes over kunnen en *moeten* maken? Had iemand als Tina Turner haar ouder wordende sexegenoten geen groot plezier kunnen doen met hartverscheurende soulballads over haar menopauze? Ben je gek! Tina zwijgt.

En dan is er dat andere probleem: hoe zal het snel groeiende leger van vergrijsde popveteranen de oude dag slijten? Zullen de voormalige jeune premiers van de *monde du pop* doorgaan tot ze in rolstoelen het podium opgereden moeten worden? Zoals de blues- en jazz-artiesten die bij wijze van muzikaal bejaardenreisje jaarlijks op het North Sea Jazz-festival komen laten zien dat ze er nog zijn?

En zullen er ook zijn die ons hun aftakeling willen besparen en wijselijk de popscene de gekromde rug toekeren? Om als frisse grijskoppen rentenierend aan één of andere Côte een lange neus te maken naar hun in rokerige jeugdhonken voortploeterende collega-65+'ers? Chappeau voor de popmuzikant die dat doet! Voorhands lijkt echter de eerste rocker die het lef heeft te bekennen dat zijn heilig vuur geblust is, nog te moeten worden geboren.

Misschien moeten we de ouder wordende popmuzikant (de Herman Broden en de Rob de Nijzen incluis) eens een handje gaan helpen. Als er nog geen internationale VUT-regeling voor popmuzikanten bestaat, dan moet-ie snel uitgevonden worden. Ik weet in ieder geval één iemand die daar zo gauw mogelijk in moet: Bob Dylan - zodat we van zijn astmatische verkrachting van eigen oeuvre verschoond zullen blijven.

Zijn er dan echt geen ouder wordende popartiesten die de slijtageslag versus Vadertje Tijd waardig en met stijl aandurven? Ik ken er slechts *tweeëneenhalf*. Die halve is Van Morrison, want die telt maar voor vijftig procent omdat hij eenvoudigweg *oud* geboren is. Van was al een brombeer en een knorrepot op z'n zeventiende. Desondanks levert de stuurse Ierse soul-bard (46) nog regelmatig bijzonder potente platen af. Niks geen VUT voor Van the Man! De andere twee zijn Leonard Cohen en Lou Reed.

Een vol punt voor Leonard Cohen (57), de *eminence grise* van het romantische luisterlied. Wie wil weten wat minnen, smachten en bevredigen is, hij/zij beluistere Cohen's laatste plaat (*I'm Your Man*). Op *I'm Your Man* vertolkt Cohen met verve de rol van de ouder wordende *Ladies Man*, weliswaar grijs rond de slapen en stram in de leden, maar desondanks niet minder geobsedeerd door het fenomeen vrouw dan in z'n jonge jaren: 'I howl at your beauty like a dog in heat'. En: 'I like to see you naked, in your body and your thought'.

I'm Your Man biedt als plaat zo'n beetje alles: passie, broei en romantiek. En de man die zingt, bromt en kwijlt, Cohen dus, doet dat met een overtuigingskracht die twintig-, dertig- en veertigjarigen niet bezitten. De man die zingt is een wijs man: *I'm Your Man*.

Ook een vol punt voor Lou Reed (49). Zong die als tiener over *Heroin*, als twen over decadentie en sex (*Walk On The Wild Side*), als (dolende) dertiger over alcohol en moedeloosheid. Nu, eind veertig, bijna vijftig bezingt hij een onderwerp dat al even autobiografisch bij zijn huidige levensfase

past: de Dood. *Magic And Loss*, Reed's onlangs verschenen pracht-CD, is geïnspireerd door het sterven (aan kanker) van twee van Lou's vrienden. De plaat schetst een overtuigend beeld van het lijden van de zieken, hun twijfels en pijn, hun verlangen naar verlossing. Maar ook schetst Reed de gevoelens van hen die overblijven: het te laat komen in het ziekenhuis om nog afscheid te kunnen nemen. Het schuldgevoel: waarom sterven zij en blijf ik leven?

Magic And Loss behandelt Grote Levensvragen, klinkt sober, maar toch als een klok.

En hoe zwaar het bezongen thema ook lijkt, *Magic And Loss* is uiteindelijk vooral een ode aan het Leven, oftewel: de Ondraaglijke Lichtheid Van Het Bestaan. Lou: '*What Is Good? Life Is Good. But Not Fair At All.*'

Inlijsten, zo'n tekstfragment, en boven je bed hangen.

Zulke mooie waarheden horen wij graag van popmuzikanten op leeftijd.

COHEN

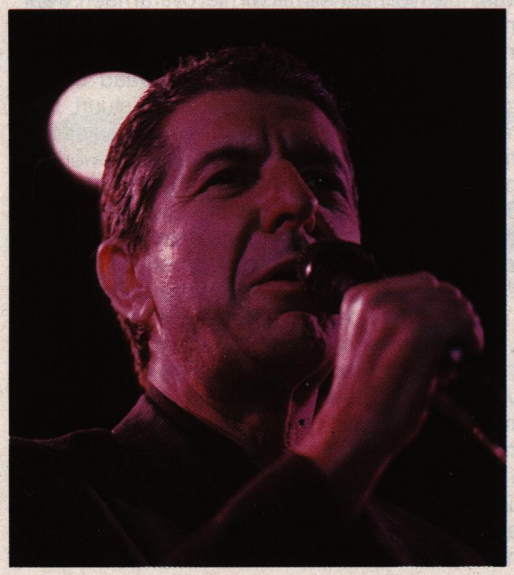

schip maar om de beweging van de oceaan. Ondanks zijn gigantische ego, vind ik toch dat hij een echt mens is. Bij alles wat hij doet, heerst er een vrolijke stemming. Hij lijkt in zijn wereld mensen op te zwepen en zij volgen zijn onweerstaanbare kracht. Hij heeft geen geduld voor zelfmedelijden of luiheid; hij is één en al wil. Hoewel hij soms wat uitgeput is, heeft hij iets heel onschuldigs; net als een kind lacht hij om de simpelste dingen. Zo kwaad als ik op Roman kan worden, kan ik nooit kwaad blijven omdat er altijd wel echte liefde voor hem is.

Bij Roman logeren is nooit saai; er zijn altijd wel mensen die binnenkomen of weggaan; Gerard Brach, Roman's scenarioschrijver; Roman's vriendin Simone Hessara; en Gene Gutowski, één van Roman's producenten. Ik deel het bed van Roman met hem en Eva, een Zweeds model dat bij Roman woont en min of meer zijn vriendin is. Eva is ongelooflijk mooi - blond, blauwe ogen, een klassiek figuur, een echte Griekse godin. Ze is ook heel aardig. Niet buitengewoon intelligent en, uiteraard, heel stil, maar een echt maatje. Tijdens onze triootjes gebruiken we een heleboel *poppers*. Ik ben eigenlijk nooit zo gek geweest op dat spul. Het heeft een stinkende, vieze chemische geur en het veroorzaakt een enorme druk die erg desoriënterend werkt - een draaiend hoofd terwijl je bijna niets ziet of hoort - en slechts een minuut of wat duurt, zodat je uiteindelijk met dat draaierige gevoel achterblijft. Op een nacht zet Roman de video-camera klaar en stapt in bed met mij en de hemelse Zweedse. Hij neemt ons op op video en schuift poppers onder onze neus. Eva en ik liggen op onze rug. Ze ligt me te vingeren, terwijl hij boven op haar ligt en steeds opgewondener raakt. Hij schreeuwt het uit en zijn Poolse accent wordt dikker en dikker. Dan begin ik te lachen om de verwarde blik op Eva's gezicht. Roman springt op. "Wat is er aan de hand?" Ik moet nog harder lachen en Eva begint nu mee te giechelen. Roman wordt razend. "Waarom lachen jullie me uit?" Ik kan nauwelijks praten. "Roman, ik lach niet om jou." ... "Flikker op uit de slaapkamer, nu," verordonneert hij. Als een verstoten kind ga ik de logeerkamer in. Ik ga op bed zitten en kijk naar de kleren van Sharon. Ik kan niet meer lachen. Een paar minuten later roept Roman mij. "Kom hier, Jenny, ik wil je iets laten zien. Ik heb de video teruggespeeld. Je hebt gelijk. Je lacht niet om mij." ... "Ik ben echt opgelucht, Roman," zeg ik als ik terugkeer naar de kamer met de dode kleren.

Na een paar weken verlaat Eva Londen en word ik de slaapkamer-'gastvrouw'. Vaak doen Myna, een Nigeriaanse stewardess, of Fiona, een Engelse actrice, met Roman en mij mee, maar ze blijven nooit slapen. Het is grappig hoe triootjes de manier om te vrijen zijn geworden. Het is net alsof elk van ons er een is van een serie van onderling verwisselbare delen: allemaal komen en gaan we in verschillende combinaties.

Ik breng wat tijd door met Roman in de Shepperton Studios, terwijl hij bezig is met de nasynchronisatie van *MacBeth*. Als ik bij een voorvertoning het resultaat zie, kan ik niet geloven dat hij zo'n gewelddadige film heeft gemaakt; het is één bloedbad. Op een middag als ik alleen thuis ben, klopt acteur Jon Finch - Macbeth zelf - aan en ik neem hem mee naar bed.

Ik vind het leuk hier te zijn, maar waar ben ik mee bezig? Een eindeloze reeks van restaurants, feestjes, sex en doorzakken bij *Tramps* - dè disco van Londen. Ik voel me rot. Ik begin het huis te verkennen en snuffel wat rond in de garage; er is ruimte voor een auto, maar behalve dat is de rest van de ruimte volgestouwd met dozen en kisten. Tot aan het plafond toe. Ze blijken vol te zitten met kranten, tijdschriften, periodieken en knipsels over de moorden, in elke denkbare taal. Ik vlucht snel naar buiten...

Roman's Napoleontische complex resulteert zo nu en dan in tirannieke uitbarstingen, die ontzettend intimiderend kunnen

> Ik kom weer bij mijn positieven. Mijn ogen gaan open. Ik lig op mijn rug. Een zwart gezicht kijkt me aan. Ik kan zijn hete adem op mijn wang voelen. Iemand ligt me te naaien

zijn en soms zelfs wreed. Op een avond zijn er gasten voor een diner, en we bestellen een Indiase afhaalmaaltijd, die ik van Roman in de oven moet stoppen. Als het tijd is om te gaan eten, dien ik het voedsel op - gestolde kerrie. Waar iedereen bij is, schreeuwt Roman: "Wat heb je gedaan?" ... "Ik heb het in de oven gedaan, precies zoals je gezegd hebt." ... "Jennifer," schreeuwt hij, "je moet de oven wèl aanzetten!" Goed, ik ben niet huishoudelijk van aard; toch vind ik dat ik de vernedering niet verdien. Een andere keer besluit hij mijn verlangen om te acteren uit te dagen midden in een drukke discotheek. "Jij wilt acteren? Oké. Laat mij de uitdrukking van medelijden zien." Zittend in die donkere ruimte met zijn flitsende lichten, schreeuwende muziek en dansende lichamen, word ik niet bepaald geïnspireerd om de kwetsbaarheid die vereist is voor deze emotie te tonen. Hij gaat door. "Toon me zorgen!" Ik zit daar alleen maar, geïntimideerd en stil. "Precies wat ik dacht!" schreeuwt hij uit.

Normaliter echter doe ik het zo goed als ik kan, en Roman krijgt daar een kick van. Tijdens een hoogoplopende discussie met zijn vriend Sandy Whitelaw komt Roman ertussen door te zeggen: "Sandy, hou op met redeneren. Zij is een hermafrodiet." Zowel Sandy als ik kijken hem vragend aan. "Zij heeft een pik in haar hoofd." In een huis waar de vrouw zelden spreekt, alleen gelaten met haar argumenten in discussies, vat ik dit op als een compliment.

We gaan naar een diner bij Gene en Judy Gutowski. Onder de gasten is Saroya Khashoggi. "Hoi, herinner je me nog," vraagt ze. "Ja. Hoe is het met je?" vraag ik, terwijl ik denk Hoe zou ik haar kunnen vergeten! "Prima, lieveling," antwoordt ze. We gaan aan tafel. Na afloop wandelen Roman, Saroya en ik terug naar zijn huis, dat op een paar minuten afstand ligt. We gaan naar de slaapkamer van Roman, waar Saroya Roman pijpt. Ik help haar erbij. Vervolgens gaan we terug naar de Gutowski's voor het dessert. Tijdens de koffie vraagt Saroya aan mij: "Hoelang blijf je hier nog?"

"Ik heb nog geen besluit genomen."

"Goed, dan ga je toch met ons mee op een trip."

"Waar ga je naar toe?"

"Naar L.A., misschien naar Las Vegas. Wie weet waarheen."

"Wie gaan er allemaal mee?"

"Gene, Judy, ik, mijn echtgenoot, en jij. Het wordt heel leuk."

"Het klinkt heel goed. Laat me er nog even over nadenken."

De week daarop ga ik een paar keer met haar lunchen en leren we elkaar beter kennen. Judy en Gene dringen er bij mij op aan mee te gaan en beloven mij te chaperonneren. Roman zegt dat ik me niet ongerust moet maken, dat ik met Gene daar in veilige handen ben. "Trouwens," voegt hij er aan toe, haar echtgenoot (Adnan Khashoggi) is een fascinerende man. Je zult er beslist een avontuur beleven.

Los Angeles, februari 1978. Richard Pryor en ik gaan uit om onze liefde te vieren en belanden uiteindelijk in een hele toestand. Na te hebben gegeten, gaan we naar de Rodeo Drive om champagne te drinken en te dansen. Op weg naar huis besluit Richard dat hij een vriend wil bezoeken. Het blijkt dat deze vriend ook een coke-dealer is. Ik vind het dus niet zo'n goed idee en besluit dat te zeggen. Met mijn gebruikelijke tact zal het iets zijn als: "'Waarom luister je niet naar mij? Ik wil niet overal heen, waar jij heen wilt. Snap je dat?"

We beginnen een kleine woordenwisseling, en Richard wordt zo kwaad dat hij plotseling naar de stoeprand stuurt, met piepende remmen stopt, uitstapt en de auto met keien en stenen begint te bewerken. Op een gegeven moment trekt hij me uit de wagen, waarbij hij mijn ribfluwelen broek scheurt, om vervolgens door te gaan met zijn aanval op de rode Mercedes. Uiteraard duikt de politie op - twee patrouillewagens en vier agenten. Tegen die tijd is er van de auto weinig over; alle ramen zijn ingeslagen, de carrosserie is gedeukt en bekrast. We bevinden ons op een bepaald gedeelte van West Hollywood street dat voor het merendeel het domein is van pooiers, cocaïnedealers en hoeren. De politieagenten, die niet gek zijn, willen onmiddellijk weten wat er aan de hand is. Ik begin te antwoor-

VERVOLG OP PAGINA 126

De naakte schoonheden van

Gianfranco Salis

Vijf schoonheden gaven zichzelf bloot voor de lens van Gianfranco Salis. Salis geldt als een van de Italiaanse meesters op het gebied van de fotografie als het om de naakte schoonheid gaat. Je zou kunnen zeggen dat de vijf modellen zichzelf ontsluieren. Hun naaktheid geeft daarbij een deel van hun persoonlijkheid weer. Salis zag dit en legde het vast op de gevoelige plaat. Als ware het klassieke schilderkunst.

Eva Robbins

Petra Scharbacht

Moana Pozzi

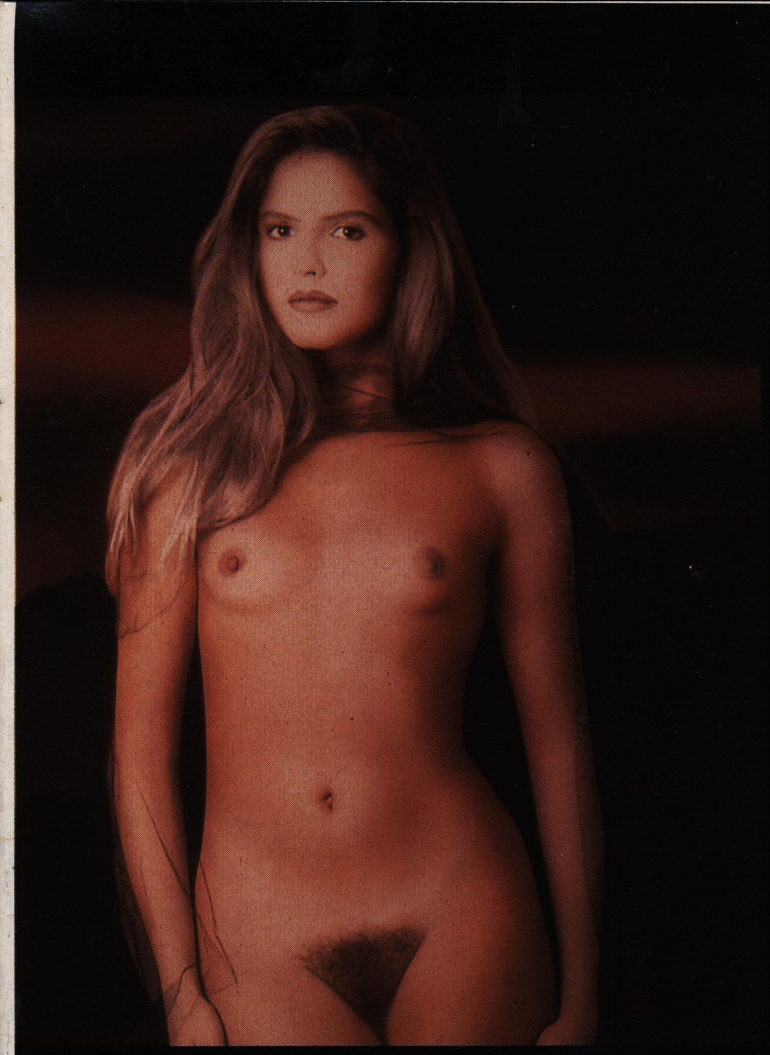

Serena Grandi

Teresa Ann Savoy

Teresa Ann Savoy roept de gratieuze verleidelijkheid op van de schoonheden uit de Gouden Eeuw. Achter die verfijnde verschijning proef je hoe deze aantrekkelijke actrice afstand kan nemen van het huidige tijdperk. In haar starende blik lees je de ironische afkeer van hen die wellicht een verkeerd beeld van haar naaktheid vormen. Ze is naakt omdat ze van zichzelf weet dat ze mooi is. Ontoegankelijk mooi.

Serena Grandi neemt een andere erotische rol voor haar rekening. Met haar vlammend haar en voluptueuze rondingen is zij de perfecte weerspiegeling van de barokke Italiaanse schoonheid. Serena Grandi is opzettelijk uitdagend, terwijl de storm die zij achterlaat de atmosfeer in beroering brengt. De aanwezigheid van een spiegel creëert echter twijfel en dubbelzinnigheid. 'En als ik nu eens totaal iemand anders was?' lijkt zij te vragen met een van dreiging vervulde blik.

Dit in schrille tegenstelling tot *Petra Scharbacht*, die geheel ontkleed, zoet, fragiel, bijna androgyn, een beloftevolle blik uitstraalt. De door Gianfranco Salis gebruikte belichting benadrukt haar reinheid. In perfecte harmonie met zijn model respecteert de fotograaf haar onevenwichtigheid als discreet bewijs van haar erotische charme. Haar getuite lippen doen

Teresa Ann Savoy

Moana Pozzi

Moana Pozzi

Moana Pozzi

je naar haar verlangen. Je voelt dat achter de verdwijning van Petronella de Zachtmoedige een wereld vol fantasie verborgen zit.

Net zoals de anderen is *Moana Pozzi* een actrice. Alleen heeft deze vrouw van goede huize gekozen voor een specifiek genre in de filmwereld: de pornografie. In Italië is ze één van de pornokoninginnen, even gevierd als Cicciolina. Net zoals zij, neemt Moana zelf de verantwoordelijkheid op zich.
Ze verschijnt voor de fotograaf zonder make-up, vrijwillig vulgair, alsof ze wil zeggen: 'Doe je voordeel met de sierlijkheid van mijn rondingen, aangezien dat het enige is dat jou interesseert.' En wanneer zij zowel aan de voor- als aan de achterzijde onthuld is, trekt zij een kledingstuk aan om zo het imago dat de pornofoto normaliter uitstraalt, te verbergen.
Maar afgezien van haar vleselijke aanwezigheid, weet niemand iets van haar. Hoe naakter zij is, hoe ongrijpbaarder zij wordt.

Met *Eva Robins* bereikte de fotograaf een ander domein uit de wereld der erotiek. Er is hier niet langer sprake van 'alles laten zien'.

Eva is transsexueel. En daarmee is Eva de som van alle foto's: 'Wat je ook mag zijn, man of vrouw, wanneer je zoveel schoonheid uitstraalt ben je onweerstaanbaar.'

96-JARIGE GEORGE BURNS:

"OMDAT IK ROOK EN DRINK DENKEN ZE DAT IK OOK NEUK"

ALLAN SONNENSCHEIN

Als George Burns al niet de grootste komiek van de Verenigde Staten is, dan is hij met zijn 96 jaar in ieder geval de oudste. In 1925 vormde Burns samen met Gracie Allen, met wie hij een jaar later ook zou trouwen, het duo Burns & Allen, dat veel succes oogstte in het theater, op de radio, en later op televisie en in de bioscoop. Na 35 jaar afwezig te zijn geweest, keerde Burns in 1975 terug in de showbizz. Een triomfantelijke come-back, want met zijn rol in de film The Sunshine Boys scoorde Burns direct een Oscar voor de Beste Bijrol. Burns was ook te zien in onder meer Oh God! en Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band.

Aangezien de interviewer bij een komiek van een dergelijk kaliber volstrekt onbelangrijk is, laten we Burns voor de rest zelf maar aan het woord:

Ik zie niet zoveel televisie en films meer, dus ik kan moeilijk commentaar geven op wat er in die business vandaag de dag gebeurt. Waar ik wel van houd, zijn die praatprogramma's op de radio - je weet wel, van die programma's waarin mensen opbellen om over hun problemen te vertellen. Sommige dingen die ik hoor, kan ik bijna niet geloven. Je mag er eigenlijk natuurlijk niet om lachen, maar het is verbazingwekkend wat mensen tegen volkomen vreemden zeggen. Er belde een keer een vrouw op om te vertellen dat haar dochter prostituée was.

Heremetijd! En dat was alleen nog haar eerste zin. Vervolgens ging ze verder om de rest van haar problemen te vertellen. Het is moeilijk te geloven.

De tijden zijn veranderd. Toen ik nog klein was, werd een meisje met lippenstift op als een hoer beschouwd. Het was iets waarover je zelfs thuis niet sprak. Op een keer, toen ik nog heel jong was en net in de showbusiness begon, ontbeet ik met mijn moeder. ze zei tegen me: "George, je komt uit een nette familie. Al jouw zussen zijn als maagd het huwelijk ingegaan."

Ik antwoordde: "Nou mam, de reden waarom zij als maagd getrouwd zijn, was dat ze niet zo knap waren."

Mijn moeder keek me aan. "Geef het zout eens door, George."

In feite heeft sex nooit zoveel voor mij betekend. Ik ben nooit zo'n goede minnaar geweest. Het succes van mijn huwelijk met Gracie zat 'm in het feit dat ik haar aan het lachen kon krijgen, niet omdat ik een kei was in bed. We zijn heel lang getrouwd geweest, maar toen we ongeveer 27 jaar samen waren, maakte Gracie mij een keer midden in de nacht wakker omdat ze niet kon slapen. Ze zei: "George maak me aan het lachen, want ik kan niet slapen." Dus maakte ik haar aan het lachen. Ze lachte en viel in slaap.

Maar serieus, ik denk dat een goed huwelijk niets met sex te maken heeft. Het huwelijk begint als je opstaat, niet als je naar bed gaat. Het huwelijk is: *wat heb je vandaag gedaan? Het is een lekkere kop koffie zetten.* Kijk, sex zal best belangrijk zijn voor sommige mensen, maar ik raak opgewonden als ik mijn sigaar in de koker of het mondstukje kan krijgen.

Sommige dingen zijn zo dwaas. Ik blijf die bladen lezen die mij tot *de meest sexy man van de wereld* bestempelen. Ja, raar hè, ik pis op m'n schoenen en krijg daar onderscheidingen voor. De mensen geloven, omdat ik sigaren rook en martini's drink, dat ik óók neuk. Ze kunnen zich niet voorstellen dat een gozer die sigaren rookt en drinkt, zijn rits dicht kan houden. Ja ja, ik ben de meest sexy jongen in de wereld. Zodra iedereen mijn kantoor uit is, komen er vier meisjes binnen. Elke dag heb ik vier andere meisjes. Ze komen binnen, zingen een liedje en gaan weer weg.

Ik ga uit met vrouwen. Zo ben ik een tijdje omgegaan met een heel mooi meisje, Cathy Carr. We hadden het ontzettend leuk samen, maar ik zal nooit meer trouwen. Op de eerste plaats ben ik 100 jaar ouder dan zij, maar het belangrijkste was, dat ik een heel goed huwelijk had. Gracie was een schitterende vrouw, die voor mij, het huis, de kinderen, voor alles zorgde.

Toen zij stierf, heb ik gehuild tot ik niet meer kon huilen. Wat kan je er in vredesnaam aan doen? Jij moet doorgaan, jij leeft. Je moet naar het toilet, je moet eten en al die andere dingen doen die je deed toen zij nog in leven was. Je mist natuurlijk al de dingen die je samen deed, maar op een gegeven moment moet je daar vrede mee hebben.

Kijk, zelfs in de dood zit iets waar je om kunt lachen. Toen mijn moeder op sterven lag, riep ze mijn zus bij haar in de slaapkamer en deed nog twee laatste verzoeken: "Ik weet dat hij niet godsdienstig is, maar laat George voor mij bidden; een half uurtje kan geen kwaad voor hem. En nog iets. Zorg ervoor dat op mijn begrafenis de koffie absoluut heet is. Want is de koffie niet heet, dan komt jouw oom Frank niet." Ze stierf de volgende dag.

Mijn moeder had gelijk toen ze zei, dat ik niet erg godsdienstig ben. Bij ons in de buurt stond een protestantse kerk, die een paar musici nodig had om haar te vertegenwoordigen op de een of andere bijeenkomst. Ik was toen acht jaar en speelde met een paar andere joodse kinderen in een bandje dat het Peewee Quartet heette. We speelden voor de kerk en kregen allemaal een Ingersoll-horloge dat waarschijnlijk zo'n piek of twee kostte. Ik rende naar huis naar mijn moeder, die op zolder de was stond op te hangen. "Mam," schreeuwde ik. "Ik wil voortaan geen jood meer zijn. Ik ben acht jaar lang een jood geweest en heb nooit iets gekregen. Nu was ik een uur lang protestant en kreeg ik een Ingersoll-horloge." Mijn moeder keek me woest aan. "Help me eerst met de was ophangen en dan mag jij protestant worden." Het was net als toen ik mijn moeder vertelde, dat ik met Gracie, die katholiek was, ging trouwen. Ze zei: "George, als ze jou willen hebben, vind ik het best."

Misschien is het omdat ik 96 ben, maar mensen denken dat ik overal een mening over heb. Over politiek bijvoorbeeld. Ik heb wel verschillende presidenten gekend, maar ik heb de politiek nooit zo goed gevolgd. Kijk, ik heb George Bush ontmoet, maar zolang hij mij niet gaat vertellen hoe ik *Red Rose Rag* moet zingen, zal ik hem niet zeggen wat hij met het Midden-Oosten moet doen.

Ook Ronald Reagan heb ik heel lang gekend; in feite waren Gracie ik zelfs zeer bevriend met hem toen hij nog getrouwd was met Jane Wyman. Toen hij echter politiek actief begon te worden, heb ik me niet meer met hem bemoeid. Ik zal je één ding vertellen: als hij niet getrouwd was met Nancy, zou hij nooit president zijn geworden. Zij is degene die hem gepusht heeft.

Ik moet nu gaan. Het is de hoogste tijd voor de rest van mijn dag. Lunch op de country-club, een spelletje kaart, dan naar huis voor een dutje en vervolgens een paar martini's. Dus ga ik nu uit eigen beweging antwoord geven op wat iedereen graag aan mij vraagt: "Hoe is het leven als je 96 bent, George?"

Jullie moeten houden van datgene wat je voor de kost doet. Voor mij, op mijn leeftijd, is elke morgen uit bed komen en hier komen om tegen de lezers van Penthouse te praten heel, heel erg mooi. Als jullie mijn leeftijd hebben bereikt, zullen jullie allemaal ontdekken dat je elke morgen moet opstaan, omdat je in je bed geen geld kunt verdienen. Mijn zus Goldie heeft het geprobeerd. Het werkte niet.

FOTOGRAFIE: RBP

DE LIEFDESDODERS

VERVOLG VAN PAGINA 42

de meest belangrijke factor in het vervolmaken van jezelf, en hiermee komen we vanzelf terecht op het terrein van een perfecte relatie. Het is de meeste mannen bijvoorbeeld nooit geleerd emoties te hebben. Een man wordt hierdoor in zijn latere leven door een vrouw emotieloos, oppervlakkig of onverschillig genoemd. Een man die op jonge leeftijd daarentegen veel geknuffeld is, zal beter in staat zijn zijn gevoelens te tonen. Een man zou zichzelf op dit punt kunnen veranderen door zijn partner in vertrouwen te nemen. Veel over jezelf praten, jezelf niet afvragen of die ander dat misschien 'raar' vindt en op deze wijze oprecht proberen je geestelijke domein bloot te leggen. Iedereen is in het leven uiteindelijk op zoek naar zichzelf en een partner kan je daarbij helpen. Je gaat dan in feite in therapie bij je partner. Dat kan heel bevrijdend werken omdat je zo veel inzicht in jezelf krijgt en ook in je relatie.

"Het zijn de oneffenheden uit het verleden die je vandaag de dag opbreken. Het beïnvloedt je gedrag, maar gedrag kan gelukkig - in tegenstelling tot karakter - veranderd worden.

"Zo kan de man die niet goed door zijn vader is begeleid, zich nooit schikken in een relatie. Hij zal nooit op positieve wijze gezag kunnen uitoefenen. Of hij wordt een zogenaamde 'zachtman' òf een macho. Twee soorten die voor de vrouw in de regel geen aanbeveling zijn. Zo simpel ligt dat. Een man die op natuurlijke wijze gezag uitstraalt, heeft wèl respect voor de vrouw. Hij heeft de juiste balans gevonden.

"Stille Willies hebben mijn inziens nog vele kansen voor zich liggen. Mannen die schreeuwers zijn, vallen op, maar het zal niet vaak goed met ze aflopen. Na de eerste blindheid knapt een vrouw met klasse zeker op hen af. Ik hoor vrouwen vaak zeggen: 'Waar zijn al die leuke mannen, ik kom ze nooit tegen.' De vrouw moet beter kijken. Stille Willie is namelijk in eerste instantie niet opvallend. In tweede instantie blijkt hij daarbij over bijzondere kwaliteiten te beschikken en totaal niet oppervlakkig te zijn. Er is dus nog hoop, voor hem èn voor haar.

DE MEEST VOORKOMENDE LIEFDESDODERS

- slechte lichaamshygiëne, zoals okselluchtjes, rouwrandjes en een stinkende penis
- winden laten in bed
- een slip met remsporen
- na het orgasme gelijk het bed uitspringen om zaken te regelen
- van dynamisch type tot moddervette huismus
- een huishouden runnen als van Jan Steen
- zeuren over condoomgebruik
- wc-papier tussen de bilnaad
- recht op en neer en daarna als een blok in slaap vallen
- 'haantjesgedrag'
- geen kritiek in bed kunnen verdragen
- weinig emoties en gevoelens durven tonen
- de corpsbal c.q. het kuddedier met teksten als 'wijven, tieten, neuken'
- de hypocriet
- het hoer/madonna-complex
- ondergoed dat zo lullig is dat het met de pantalon mee naar beneden gesjord wordt
- de man wiens passie maar kort duurt; de eeuwige jager
- het moederskind
- gierigheid

Het boek: 'Waar is mijn prins op het witte paard?' is uitgegeven door Omega en voor f 29,90 verkrijgbaar in de boekhandel.

MOM
CLOSED

ROKEN SCHAADT DE GEZONDHEID. HET KAN LONGKANKER OF HART

Tanker op drift.

MEI 1989, de Atlantische Oceaan. Windkracht :10. Een olietanker maakt water. Voortgestuwd door wind en golven drijft hij naar de kust van Afrika. Een olieramp dreigt.

8 Mijl voor de kust weet een zeesleper trossen over te brengen. Een tocht naar rustiger wateren begint. De lading ruwe olie kan overgepompt worden in een tweede tanker.

Ternauwernood wordt een ramp voorkomen. Zware Van Nelle was aan boord.

Aanvankelijk was deze

VAN NELLE. DE ENIGE SHAG DIE JE NOG PROEFT BIJ WINDKRACHT 10.

KLACHTEN VEROORZAKEN. KON. BESLUIT VAN 29.4.1981, STB. 329.

cijfer

IDENTIFIED OBJECT

Ook dit object bleek bij nadere inspectie een wandklok te zijn. Het gewaagde ontwerp van thermoplastic is afkomstig van Philip Starck en verkrijgbaar onder het vooruitstrevende Alessi-label. (Ultima Design; f 275,-.)

OP DE SCHOORSTEEN-MANTEL

Michael Graves ontwierp deze mantelklok voor Alessi. Een klassiek model werd op deze wijze voorzien van een up-to-date tijdmechanisme en een eigentijds uiterlijk. (Ultima Design; f 795,-.)

THE POWER

Blacklight geeft deze klok een futuristische uitstraling. Indien gedempt licht gewenst is, kan het blacklight uitgeschakeld worden en ziet de klok er plotseling heel anders uit. (Optima Design; f 299,-.)

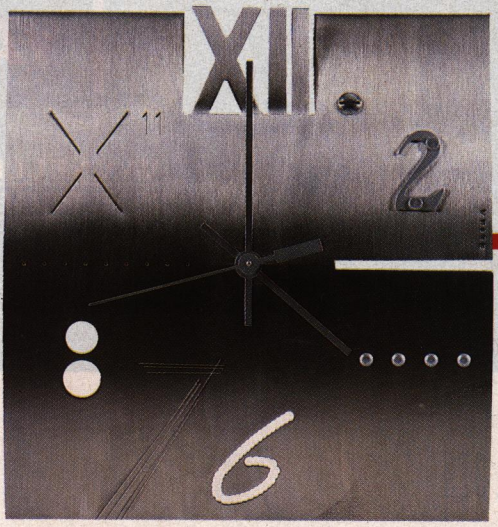

STAAL BEWERKEN

Twaalf manieren om staal te bewerken zijn in de cijfers op deze 'Laborious' wandklok verwerkt. Voor f 399,- is dit fraaie uurwerk, waarover creatief is nagedacht, voor u. (Ultima Design.)

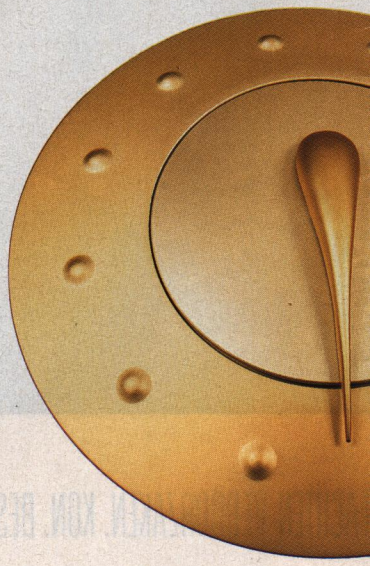

Fotografie: Zeger Hartgers
Produktie: Alexandra de Jong

Verkoopinformatie:
Enzovorm: 010-4110162
Optima design: 01719-15522
Sony: 020-6581911
Ultima design: 01719-15522

GEWAAGD

Prijs en kleurgebruik zijn de in het oog springende facetten van deze Neos klok. Wie met een beperkt budget toch bij de tijd wil blijven, koopt hem voor f 169,-. (Ultima Design.)

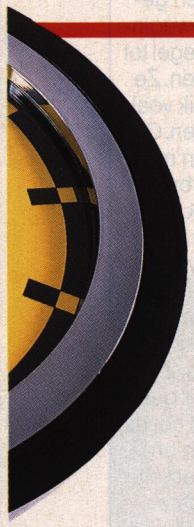

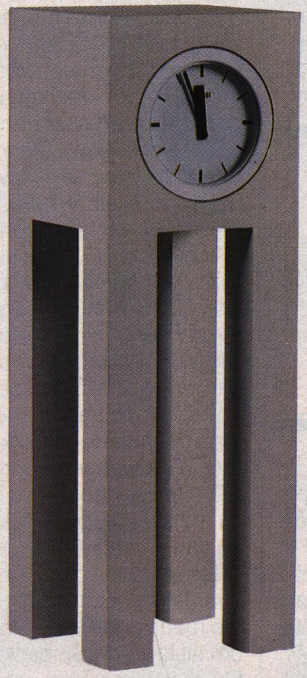

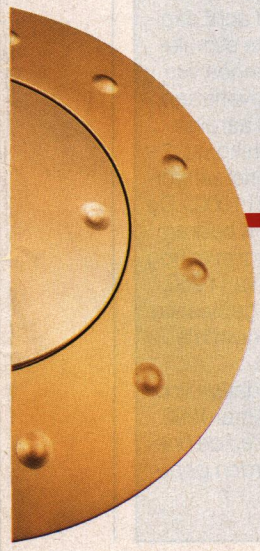

DEAR VERA

Tafelklokjes verheven tot design. Deze twee juweeltjes van Alessi, genaamd 'Dear Vera I & II', zijn vervaardigd van geanodizeerd aluminium. Afzonderlijk te koop, maar natuurlijk nog leuker om als stelletje te hebben. (Ultima design; f 599,- per stuk.)

MOONFACE

Wie 'Moonface' van Massimo Morozzi in huis haalt, verdient met recht het predikaat 'goudhaantje'. In deze klok worden decoratieve schoonheid en perfecte tijdsweergave optimaal gecombineerd. (Ultima Design; f 850,-.)

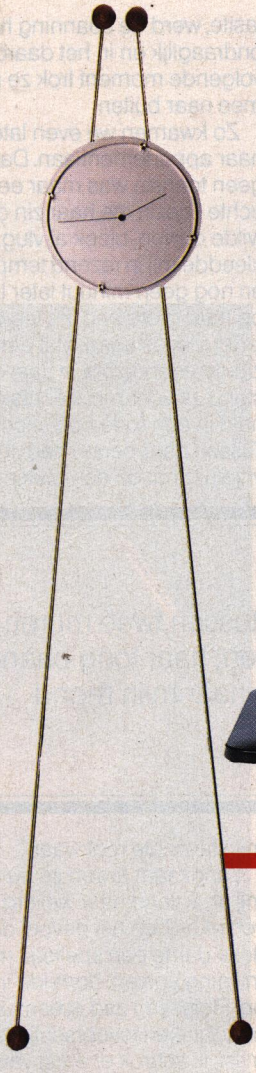

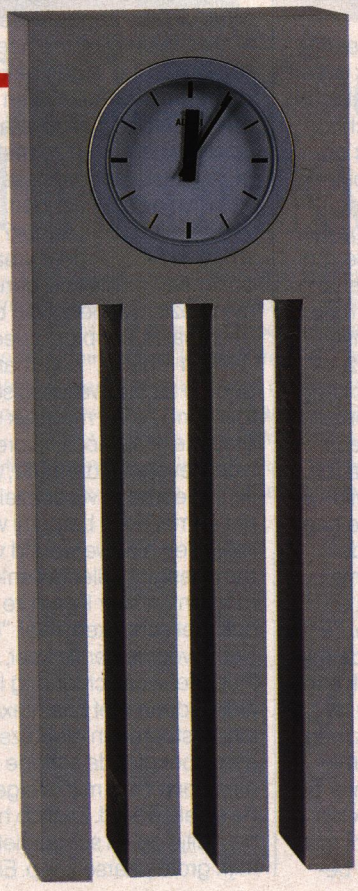

INFRAROOD

Deze oogstrelend vormgegeven Sony klokradio ICF-IR7 heeft zoveel functies dat tijd bijzaak lijkt geworden. Als opvallendste aspect noteren wij de infrarode afstandsbediening voor de bijgeleverde 2-weg-luidsprekers. Om nog even lekker in bed te blijven liggen en te genieten van het volle geluid dat de kamer vult. (Sony; f 499,-.)

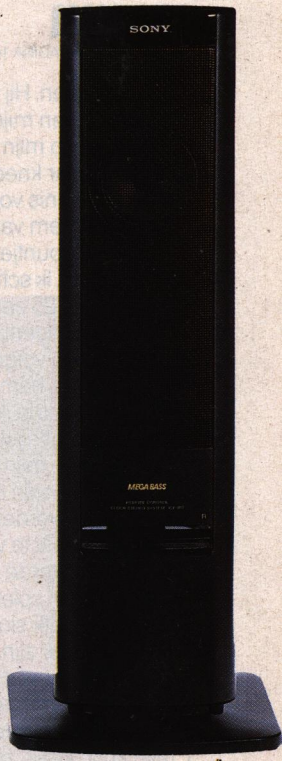

WALL STANDING ALONE

Sierlijk in elk kantoor of gewoon in uw huiskamer. Wall Standing Alone geeft elk interieur allure. (Enzovorm; f 1.772,-.)

AHOY FROM WATER

Dit staande horloge 'Ahoy From Water' laat zien dat de tijd in klokkenland niet stil is blijven staan. Gebruikte materialen zijn roestvrijstaal, Amerikaans wortelnoten, Lexan en granito. (Enzovorm; f 1772,-.)

SWEEP ON FOOT

Het ontwerpbureau Enzovorm uit Rotterdam wil met dit staande horloge Sweep On Foot ontsnappen aan de geëikte trend en traditie. Missie geslaagd voor f 1772,-. (Enzovorm)

VERVOLG VAN PAGINA 16

mocht pijpen. Hij legde eerst zijn lul tussen mijn grote borsten die ik op mijn beurt weer tegen elkaar kneep. Even later hing zijn penis voor mijn mond en likte ik hem van zijn ballen tot aan het puntje van zijn forse paddestoel. Ik schat dat zijn stijve toch wel 25 centimeter lang moest zijn. Heerlijk leek het mij om hiermee volgestopt te worden. Ik pijpte hem vol overgave. Al gauw hoefde ik weinig meer te doen want hij wilde zelf het stootritme in mijn mond bepalen. Mijn kut was ondertussen kletsnat geworden en smeekte erom geneukt te worden.

Plots fluisterde hij dat hij graag in mijn spleetje wilde binnendringen. Ik sloot aldus mijn enkels achter zijn rug en trok hem diep in me. Hij stootte tegen mijn baarmoeder en toen ik tussen mijn tieten door naar mijn kutje keek, zag ik dat hij nog niet eens helemaal in me zat. Ik krabde zijn rug zowat open en gilde dat hij het tergend langzame tempo moest verhogen. Hij voerde inderdaad het neukritme op. Nu merkte ik dat hij bij elke stoot zijn penis dieper in me ramde. Ik kwam kronkelend onder hem klaar en kneep mijn vaginaspieren hard samen. Hij wist zich nog te beheersen. Op verzoek draaide ik me zodat hij me achterlangs kon neuken. In dit standje kon hij zijn penis nog dieper in me drijven. Na een paar harde stoten die me deden gillen, sloegen zijn ballen tegen mijn kont aan. Eindelijk had ik hem helemaal in mijn spleet. Ondertussen kneedden zijn handen mijn tieten. Mijn volgend orgasme diende zich vrijwel direct aan. Ook hij brulde nu van genot en spoot me met keiharde stralen vol. Zijn lading sperma was zo groot dat het er langs mijn dijen weer uitliep. Toen hij zijn paal uit me schoof, draaide ik me om en likte de laatste druppels vocht van zijn glimmende eikel.

Even later vervolgden wij onze reis. In Rotterdam aangekomen, vroeg ik hem of hij nog wat wilde drinken. Na enig aandringen kwam hij mee naar boven. Snel liep ik via de keuken naar mijn slaapkamer en kleedde me op mijn slipje na helemaal uit. Zo liep ik terug de kamer in waar hij uitgeteld in een stoel was gaan zitten. Uitdagend ging ik voor hem staan en ik zag dat de inhoud van zijn broek nog niet zo moe was als de rest van zijn lichaam.

Ik nam hem mee naar de slaapkamer waar we nog zeker een uur heerlijk geneukt hebben. Om een uur of vier moest hij helaas naar huis. Zijn vriendin zou namelijk om zeven uur uit de nachtdienst komen.

Ik ben die avond in elk geval goddelijk geneukt. Het was het geld voor het concertkaartje meer dan waard. *Op verzoek anoniem gepubliceerd*

DE SNEEK-WEEK

Een aantal maanden geleden ben ik met een stel vrienden naar Friesland vertrokken om daar een aantal dagen te kunnen genieten van de fantastische Sneek-week. We hadden een fraai zeilbootje tot onze beschikking, en na hele dagen op het water gezeten te hebben, was het 's avonds goed toeven in de talloze barretjes en discotheken.

> Hier dreef ze mij klem tussen twee muren en haar weelderige vormen; haar tong baande zich subtiel een weg naar mijn mond

Zo nestelde ik me de eerste avond al op een barkruk in een druk bezocht café. Terwijl ik het aanwezige vrouwelijk schoon eens bekeek, en het bier ondertussen rijkelijk naar binnen vloeide, werd ik plots aangesproken. Zij was een ongeveer dertigjarige donkerblonde, mollige vrouw die duidelijk verlangde naar een avontuurtje met mij. We raakten wat intenser aan de praat en ik moet zeggen dat ze mij wel beviel. Langzaam maar zeker ging onze conversatie dan ook steeds meer over in lichaamstaal. Op een gegeven moment wilde ze meer en sleurde me mee naar een donker hoekje van de dansvloer. Hier dreef ze me klem tussen twee muren en haar weelderige vormen. Ze bracht haar mond naar de mijne en plotseling voelde ik een lange tong zich een weg langs mijn gehemelte banen. Ik merkte dat er zich een ontstuimig opzwellende bobbel achter de rits van mijn spijkerbroek begon af te tekenen. Toen zij mijn mannelijkheid even later betastte, werd de spanning haast ondraaglijk en in het daaropvolgende moment trok ze mij mee naar buiten.

Zo kwamen we even later bij haar appartement aan. Dat ze geen toeriste was maar een echte Friezin die haar zin door wilde drijven, bleek al vlug. Ze kleedde mij in razend tempo uit en nog geen minuut later lag ik op haar grote bed. Ze leek volledig losgeslagen. Met een zaadvragende blik in haar ogen stond ze voor me, slechts gehuld in een rode bodystocking. Tussen haar benen had ik het vrije uitzicht op een plukje van mijn favoriete rookwaar.

Langzaam kwam ze nu op mij af; ik vond haar wel erg zelfverzekerd, en het gevoel dat deze dame een spelletje met mij ging spelen, borrelde in mij op. Plotseling zag ik een aantal handboeien tevoorschijn komen; ik schrok er eerst van, maar was zo opgewonden dat ik alles maar over me heen liet komen. Zo lag ik dan ook even later aan alle hoeken van het machtige bed vastgeketend. Doelbewust kwam ze met haar geile glinsterende mossel boven mijn gezicht hangen. "Bevalt het uitzicht je, Arthur?" vroeg ze. Voor ik haar vraag ook maar kon bevestigen, was mijn gezicht al bedolven onder haar malse, sappige spleet. "Likken moet je," commandeerde ze mij. Wellustig stak ik mijn tong zo ver mogelijk uit, en graasde ik als nooit tevoren. Nooit tevoren inderdaad, want ik probeerde te verdoezelen, dat er met deze befpartij werkelijk een nieuwe wereld voor me openging. Slechts enkele momenten later kwam ze dan ook met schokken klaar. "Niet slecht voor je eerste keer, Arthur." Het was echter nog lang niet gedaan met haar sexdriften. Vastberaden gleed ze met haar spekgladde schede over mijn borst naar mijn steigerende steekzwaard. Ze tilde haar heuveltje op en schoof het over mijn grote paarse knop. Eindelijk neukte ik dan! Wat een genot! Haar pompende bewegingen deden mijn zaadspiegel tot ongekende hoogte stijgen. Ze voerde het tempo op en ik voelde mijn zaad al opborrelen. Opeens gleed ze echter van mijn kokende knuppel af. Ze bracht haar mond naar mijn pik en likte deze vervolgens tot over de volle lengte. Mijn opwinding bereikte een hoogtepunt toen ze mijn kloppende paal in haar warme mond nam en diep tegen haar huig aandrukte. Ze zoog zodanig fel dat ik er gek van werd. Ik schreeuwde het uit toen mijn geil krachtig en ongeremd tegen haar gehemelte spoot. Vervolgens zoende ze mij op hartstochtelijke wijze op de mond. Nietsvermoedend begon ik haar te tongen, totdat ik opeens een warme stroom mijn mond binnen voelde dringen. Het was mijn eigen zaad. Ik wist niet of ik dit wel leuk moest vinden, maar voor ik kans kreeg het uit te spugen, kneep ze me hard in mijn ballen en schreeuwde, "slikken Arthur". Gedwongen door haar martelende hand deed ik wat ze me zei. Voldaan keek ze mij nu aan en ontketende me.

De volgende dag ben ik weer naar mijn vrienden toegegaan, die reeds aanstalten maakten om uit te varen. Sindsdien zien Els en ik elkaar nog geregeld. Die vier uur reizen vanuit mijn woonplaats heb ik er best voor over. Ik kom er tenslotte niet om te zeilen. *Arthur van de V.*

SUPER-FORUM! WIN F 1000,-

In augustus, de heetste maand van het jaar, publiceert Penthouse een SUPER-FORUM van liefst *acht* pagina's. Om u extra te stimuleren in het neerpennen van uw erotische belevenissen, zijn er een aantal aardige geldprijzen beschikbaar.

De winnende brief zal worden beloond met f 1000,-. De tweede prijs is een bedrag van f 500,-. Verder zijn er nog vijf derde prijzen van f 250,-. Voor alle andere geplaatste brieven geldt de normale beloning van f 50,-.

Uiterste inzenddatum voor Super-Forum: 16 mei 1992.

Op verzoek zullen de brieven anoniem worden gepubliceerd.

Oké, oké, voor wat betreft je lengte heb je een mooie pik."

Als een wilde bloem

Tussen de imposante naaldbomen in de staat Washington, in het noorden van Amerika, bloeit een inheemse, wilde bloem, die mooier en memorabeler is dan alles er omheen. Sterker nog, ooit zal de 21-jarige Julia Hayes uit de bus komen als een van Amerika's waardevolste natuurlijke rijkdommen. Momenteel studeert ze nog biologie, maar aldus Julia: "Ik hoop over enige tijd te gaan werken voor een bedrijf dat gespecialiseerd is in erfelijkheidsonderzoek, en daarbij geen dieren gebruikt."

FOTOGRAFIE: J. STEPHEN HICKS

"Waarschijnlijk zul je dit niet geloven," bekent Julia als haar maten 94-58-86 ter sprake komen. "Ik ben mezelf best bewust van de grootte van mijn borsten. Ik geef er zelf echter de voorkeur aan als een jongen ze meer als een toegevoegde waarde ziet dan als de *hoofdattractie*."

"Voor mij is het aantrekkelijkste gedeelte van een relatie het begin," onthult ze. "Ik wacht tot ik die broeierige, wederzijdse hunkering naar elkaar voel, en laat dan iets moois en explosiefs gebeuren. Ik ben niet gemakkelijk te krijgen, maar geloof me, ik ben zeker ook geen heilige."

HOLLYWOOD GROUPIE

VERVOLG VAN PAGINA 98

den: "Nou, eh kijk, agent, het is eh..."

Vervolgens scheiden ze ons, ik veronderstel om onze verhalen te vergelijken, dus vertel ik ze er een met luide, enthousiaste stem zodat Richard het kan horen."U zult het niet geloven," en ik ben er zeker van dat ze dat ook niet deden. "Een spookrijder met een auto vol tuig overviel ons. Ze gooiden uit hun rijdende auto met keien en stenen... en verdwenen vervolgens."

Ik ben er trots op leugens te vertellen om Richard te beschermen.

Vervolgens vragen ze naar mijn gescheurde broek. "Oh dat, kijk, ik ben de laatste tijd een beetje aangekomen, en in mijn haast de auto uit te stappen moet ik mijn broek hebben gescheurd." God - ik denk werkelijk dat ik slim ben.

En ik ben er zeker van dat Richard nog meer van me houdt na dit schitterende, onvoorbereide verhaal. Ik overweeg niet eens het feit dat ik hem zijn gedrag vergeef door te proberen hem uit deze belachelijke, verschrikkelijke rotzooi die hij heeft gemaakt, te halen.

De politie slikt niettemin het verhaal; we bevinden ons in Hollywood, waar sterren goden zijn die ten koste van alles beschermd moeten worden. De beroemden en machtigen in deze stad genieten het voorrecht de regels tot aan het breekpunt te buigen. Als ze weggaan, vragen een paar van de agenten Richard om zijn handtekening, geven hem een vriendelijke klap op zijn schouder, en zeggen: "Hé, het ga je goed, broeder." En daarmee is de kous af.

Als door het lot bepaald, staan we precies voor het huis van de drugdealer.

We snuiven coke en drinken met Joe (niet zijn echte naam), de dealer, en een of andere Chinese meid. Ik houd ervan om me onder de grote jongens, de zwarte jongens te begeven. Ik probeer me te bevrijden van de onechte, gevoelloze wereld van alle dag en me te onderwerpen aan ervaringen en plezier. Als ik luister naar hun geklets, probeer ik me in hun gedachten in te leven, de gedachten van de zwarte man, de gedachten van mijn minnaar.

De coke, de wodka en het gerotzooi gaat door tot ik het zwart voor mijn ogen zie worden. Ik herinner me nog dat ik op de vloer lag te vrijen met het Chinese meisje. In de verte, alsof het onderwater was, hoorde ik de aanmoedigingen van het manlijke publiek. Plotseling het gezoem van een camera. Ik kom weer bij mijn positieven. Mijn ogen gaan open. Ik lig op mijn rug. Een zwart gezicht kijkt me aan. Ik kan zijn hete adem op mijn wang voelen. Iemand ligt me te naaien. In mijn hoofd weet ik dat het Richard is. Maar als ik goed kijk, zie ik dat degene achter de camera, Richard is. Wie is dan die figuur die op me ligt? *In me zit?* Mijn God. Als zijn gezicht duidelijker wordt, zie ik dat het Joe, de drugdealer, is. Wat gebeurt hier allemaal? Waarom neemt Richard dit op? En erger. Waarom zie ik verachting in zijn gezicht? Dan weet ik het. Ik word verkracht terwijl ik een blackout heb, en niet alleen laat Richard het gewoon toe, maar hij is het ook nog aan het filmen. Ik begin te schreeuwen: "Neeee!" Ik wil overgeven. In de war, bang, schuif ik hem van me af en ik sta snel op. Ik moet hier weg. Ik ren naar buiten, Richard en mijn nachtmerrie achterlatend.

Als ik buiten ben, is de vroege ochtendzon wreed. Ik heb mijn zonnebril niet bij me. Duizenden vragen spelen in mijn hoofd: Wist Richard dat ik een blackout had? Maar zelfs als hij het niet wist, waarom liet hij het dan gebeuren? Mijn hoofd klopt en mijn hart is gebroken. De vragen blijven maar doorgaan: Hoelang was ik buiten bewustzijn? Hoelang heb ik daar zo gelegen? Weer een slachtoffer van Hollywood, denk ik, en ik probeer me voor te stellen hoe ik er uit moet zien. Ik loop, wat verdacht is in West-Hollywood, en op dit uur, met verwilderde haren en een gescheurde broek - een echte zwerver; ik voel me zelfs beroerder. In mijn wanhopige haast om een veilige plek te bereiken, ga ik richting Pink Castle - mijn eigen huis en toevluchtsoord. Hoe kon Richard toestaan dat een andere man aan me zat? Mijn woede, schaamte en zelf-beschuldiging moeten allemaal wachten, samen met de antwoorden.

Als ik eindelijk het huis van F. Scott bereik, waar ik woon, voel ik me als Zelda. Op de trappen zak ik in elkaar, uitgeput, opgelucht om uit het zicht te zijn. Ik duik in de geborgenheid van mijn bed. Ik wil deze nachtmerrie wegslapen.

Een paar uur later word ik in paniek wakker. Ik moet naar Richard. Hij zit in moeilijkheden. Ik douche, kleed me aan, en ga terug naar de hel in de hoop dat ik het kan vinden. Ergens in die rij van in Spaanse stijl gestucte appartementen moet Joe, de aanrander en drugdealer, wonen. Ik volg mijn speurende neus, druk op bellen en lees namen op brievenbussen totdat ik naast een bed sta en neerkijk op Richard die in de armen van het Chinese meisje ligt.

Geen jaloezie - ik ben op een missie. Ik hoef hem zelfs niet wakker te maken. Hij voelt mijn aanwezigheid en kijkt op. Opgetogen mij te zien, begint hij te praten als een baby: "Oh Jenny, ik voel me niet zo goed."

Binnen de kortste keren zijn we er weg. Op weg naar Pink Castle blijft hij zeggen: "Jippie, mijn dame kwam en haalde me weg. God, je houdt echt van me. Je kwam en haalde me weg!"

Ik leg hem in bed. Hij houdt zich aan me vast.

Yep, ik ben gegaan en heb hem gehaald, inderdaad. Elke andere vrouw zou hem nooit meer opgezocht hebben. Ik reken echter op de lange termijn.

Tarnished Angel, door Jennifer Lee. Uitgegeven door Thunder's Mouth Press, New York. ISBN: 1-56025-025-9.

VIDEO

De HONDERD beste videofilms van de afgelopen decennia, samengesteld door een absolute expert op dit gebied: U.S. Penthouse-recensent Al Goldstein.

LOOK-A-LIKE

Hot Dynasty
(Men Only)
ca 90 minuten

Het kon niet uitblijven. Ook de familie Carrington, Krystle en Alexis hebben nu hun porno-Tegenhangers. En hoe! Het lijkt er zo onderhand wel op of het juist de persiflages zijn die in pornoland voor het betere werk moeten zorgen.

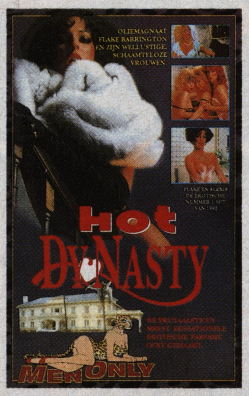

De cast van *Hot Dynasty* is daar in grote mate debet aan. Naast Nina Hartley (als Sparkle, alias Krystle) en John Leslie (de baas himself), zien we de nog altijd schitterende brunette Shauna McCullough en Ariel Knight. Behalve een lesbisch nummer maakt het duo ook nog een trio met John Leslie. En geloof ons, dat kun je aan ze overlaten.

De meest spetterende verschijning was voor ons dit keer Kathleen Jentry. Een dermate goede look-a-like van Joan Collins, dat je zou zweren dat zij het ook is. Kathleen geeft zo'n adembenemende performance weg, dat zelfs een doorgewinterde rot in het vak als Jamie Gillis - voor de oplettende kijkers - het bij de eerste de beste penetratie al moet laten gaan.

Kathleen Jentry 'doet het' ook nog een keer met haar homosexuele zoon. Tot ons grote verdriet hèt moment voor de regisseur om op de kunstzinnige toer te gaan. ⅄⅄⅄

Al Goldstein is een legendarische figuur binnen de Amerikaanse samenleving. Hadden wij Hollanders in de jaren zestig een Peter Muller die het pornografie-taboe doorbrak met de lancering van het tot aan de dag van vandaag florerende blad *Candy* (tegenwoordig is hij het brein achter het magisch/realistische krantje *De Nieuwe*; nogal een overstap...), Amerika had AL GOLDSTEIN. Zijn sex-krant *Screw* drukte de puriteinse doorsnee Amerikaan zogezegd met zijn neus op blote feiten.

Voor *Penthouse Amerika* recenseert Al sinds jaar en dag de vele honderden films die de porno-fabrieken in de San Fernando Valley bij Los Angeles uitspuwen (gekscherend ook wel *Silicon Valley* genoemd; u begrijpt wel waarom). Goldstein is dus een autoriteit als het om zogenoemde *X-Rated-* of *Adult Films* gaat. Vandaar dat Penthouse hem vroeg een lijst te maken met wat volgens hem de HONDERD BESTE PORNO-PRODUKTIES van de afgelopen decennia zijn.

De meeste titels zijn, zo weten wij, in elke goede (porno-)videotheek te vinden.

1. Amanda by Night
2. Autobiography of a Flea
3. Babyface
4. Babylon Pink
5. Bad Girls
6. Barbara Broadcast
7. Behind Closed Doors
8. Behind the Green Door
9. The Big Thrill
10. The Book
11. The Brat
12. The Budding of Brie
13. Buttman Back in Rio
14. Café Flesh
15. Caligula
16. Careful, He Might Be Watching
17. Cat Woman
18. Centerfold Fever
19. The Chameleon
20. Christine's Secret
21. Crossing Over
22. The Dancers
23. Debbie Does Dallas
24. Deep Throat
25. Desires with Young Girls
26. The Devil in Miss Jones
27. The Devil in Miss Jones, 2
28. Dixie Ray, Hollywood Star
29. Ectasy Girls
30. Eruption
31. Every Woman Has a Fantasy
32. Exhausted
33. Expose Me Now
34. Firestorm 1-3
35. Fleshdance
36. Foxtrot
37. The Girls of Penthouse
38. Hands off
39. The Hardriders
40. Holly Does Hollywood 1-4
41. Hometown Honeys
42. House of Dreams
43. I Do
44. I Dream of Christy
45. In the Flesh
46. In Love
47. Indiscretions
48. Inferno
49. Insatiable
50. Inside Seka
51. Irresistible 1-2
52. Jack 'n' Jill
53. Jamie Loves Jeff
54. Lifeguard
55. New Wave Hookers 2
56. The Nicole Stanton Story 1-2
57. Night Trips
58. A Night at the Waxworks
59. Nightdreams 1-3
60. Nothing to Hide
61. The Opening of Misty Beethoven
62. Party Doll
63. Party Doll Au Go-Go 1-2
64. Passages 1-2
65. The Pawnbroker
66. Penthouse: Fast Cars/Fantasy Women
67. Penthouse Love Stories
68. Penthouse 1991 - Pet of the Year Playoff
69. Penthouse: On the Wild Side
70. Penthouse: Passport to Paradise - Hawaii
71. Radioactive
72. Randy, the Electric Lady
73. Resurrection of Eve
74. Ribald Tales of Canterbury
75. Roommates
76. Satisfactions
77. Savage Fury 1-2
78. A Scent of Heather
79. The Second Coming of Eva
80. Secret Mistress
81. Sensational Janine
82. Sex World
83. Sinners 1-3
84. Skinflicks
85. Snake Eyes
86. Sorority Pink 1-2
87. Stairway to Paradise
88. The Story of Joanna
89. Strange Curves
90. The Swap
91. Taboo
92. Taboo American-Style 1-4
93. Talk Dirty To Me
94. That's Outrageous
95. True Confessions of Hyapatia Lee
96. True Confessions of Tori Welles
97. True Love
98. V: The Hot One
99. Wild Things
100. X-Factor 1-2

DICK VAN BIL
TEXT: HEIN DE KORT
TEKENINGEN: ERIC SCHREURS
MMMH
MMH
MMH
MMJA
HM
MMMH
MWOAH
MH
HM
MH
MMH
MMMH
MH
HMM
HMM
JA
HM...
MMMH
HMMM
MWJA
MMH
MJAH
JA
HEIN & ERIC '91

MMMMH
ZEKER
MMH
HHH
HUH
MMMMH
MMJA
HM
MMH
MMH
'S MOOI HÈ?
EHRR
EH
EH
KLKH*
ACH... MOOI... MOOI... EHRR
IK... EH... IK KAN ZIEN WAT HET VOORSTELT... ENNE... DAT VIND IK TEGENWOORDIG AL HEEL WAT... IK... EH...
HET... HET HEB WEL WAT... JA...
"HET-HEB-WEL-WAT"
BARBAAR!
BOER!
PAM
KLUNK
UNGH
F.I.N.
ERIC HEIN

DRAAI GRATIS 06 VOOR DE MOOISTE NUMMERS!

Een abonnement op Penthouse is vanaf nu niet alleen voordelig, maar dank zij de **ABONNEMENTENLIJN** ook zo geregeld. U pakt de telefoon en belt **GRATIS 06-0224222*,** noemt naam en adres en vanaf dat moment betaalt u voor 12 nummers van Penthouse geen f 90,-, maar **f 78,-.** Belgische lezers betalen **Bfr. 1650.** Grijp dus uw kans, en bel! Dagelijks, óók op zaterdag en zondag, van 09.00 uur tot 20.30 uur bereikbaar. Vanzelfsprekend kunt u zich ook op de oude en vertrouwde wijze abonneren, vandaar de bon. In beide gevallen wachten met betalen tot u onze acceptgiro in huis heeft.

* ***Uitsluitend*** *voor het opgeven van een nieuw abonnement!*

JA, ik wil een jaarabonnement op Penthouse!

Naam: .....

Straat: .....

Postcode: .....

Woonplaats: .....

Land: .....

Datum: .....

Handtekening: .....

N.B.: Wacht s.v.p. met betalen tot u onze acceptgiro in de bus heeft.

PENTHOUSE
VOOR DE MAN DIE ALLES WIL

PENTHOUSE
IN MEI

'N KNOCK-OUT

In de harde wereld die boksen heet, is zij een opvallend zachte verschijning. We hebben het hier over dè Schoonheidskoningin van de Boksring: Leslie Glass. Door een prominent Amerikaans boks-tijdschrift werd deze tijgerin tot 'Mooiste Ring-Dame van het Jaar' uitgeroepen. Gehuld in schaarse kledij, kondigt ze tijdens grote wedstrijden de nieuwe rondes aan. Leslie laat u neergaan, dank zij een allesonthullende reportage.

MAO'S SEXLEVEN

In de dagen dat hij aan de macht was, cultiveerde hij een imago van fanatiek puritanisme - hij zou als eenvoudig landarbeider in een grot in de heuvels wonen, slapen op een keiharde Chinese *kang*, en leven op een dieet van rijst en mie. 15 jaar na de dood van Mao Zedong is er een andere, *echte* waarheid aan het licht gekomen. Mao leefde het leven van een perverse keizer; in zijn bed en zwembad verbleven zoveel meisjes dat een Hollywood-producer er jaloers op zou zijn.

EROTICOMICS

Goed luisteren, Mickey Mouse! In de cartoons van vandaag is het niet meer voldoende om er grappig uit te zien en met een gek piepstemmetje te praten. Je moet je uitkleden en lekker vieze dingen gaan doen met Minnie. Tenminste, als je nog bekeken wilt worden, en beroemd wilt zijn. De *porno comic* is in opmars, wordt big business, met avonturen die qua erotiek variëren van simpele sex tot lesbisch sadomasochisme tot bestialiteiten. Penthouse toont u sterke staaltjes.

BANGKOK

Clifford Cremer, de zoon van u-weet-wel-wie, schreef een kort verhaal, c.q. reportage over zijn verblijf in Bangkok, Thailand, alwaar hij *Patpong* bezocht, de beroemdste hoerenbuurt van Azië. Hij beleeft er de nodige avonturen, die niet alleen opmerkelijk, mucho macho, realistisch, humoristisch, geil, bot en wreed zijn, maar ook leerzaam. Een must voor een ieder die nu wel eens wil weten hoe het er *werkelijk* in Bangkok aan toe gaat.

AAN HET EIND VAN DE WINDTUNNEL GLOORT WEER LICHT.

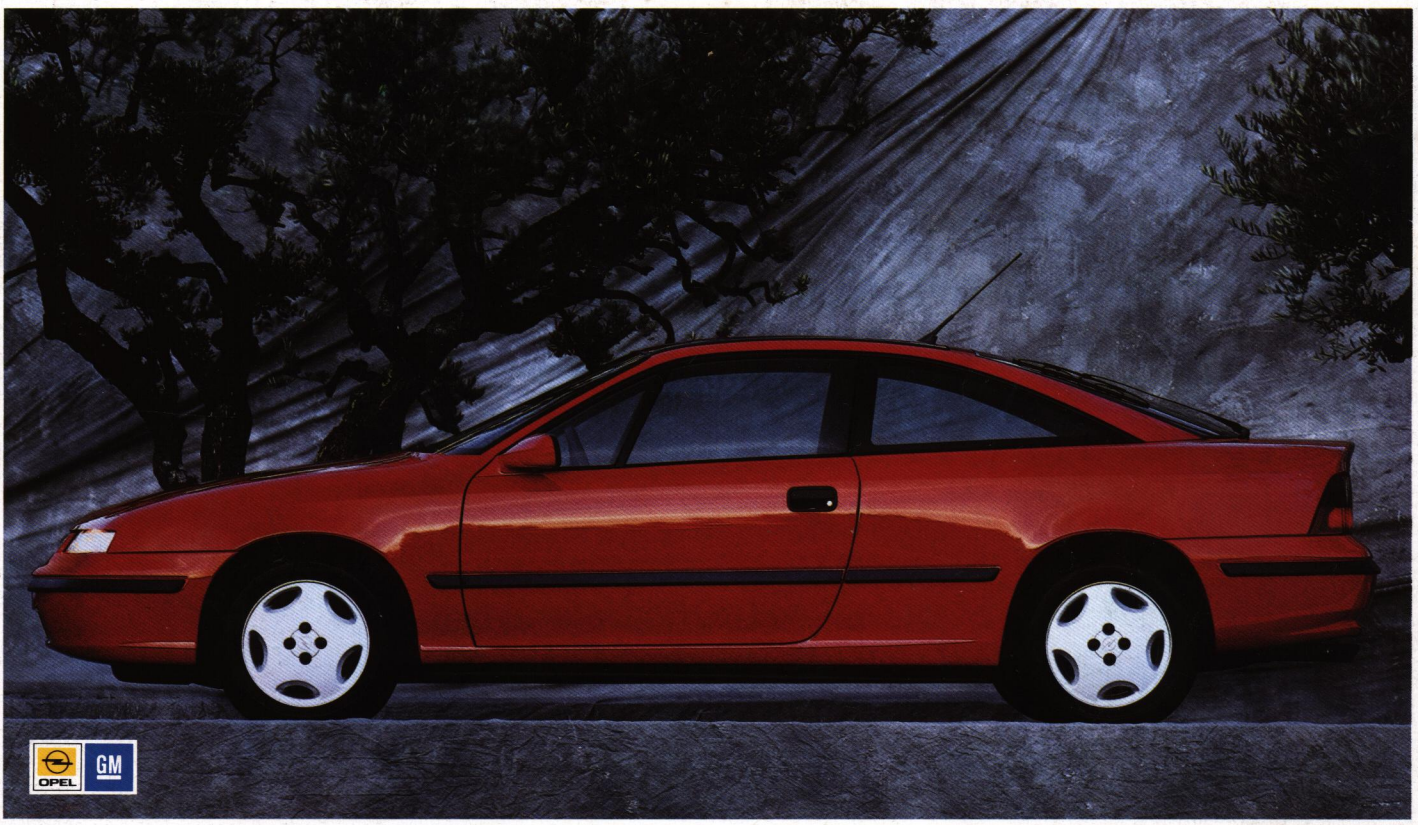

De grenzen van de luchtweerstand leken sinds lang bereikt te zijn. Totdat de Opel Calibra uit de windtunnel kwam. En bleek dat de Cw-waarde van deze schitterende sportcoupé slechts 0,26 bedroeg. Dat is ongelofelijk weinig. Wat deze doorbraak voor gevolgen heeft voor het rijgedrag, laat zich raden. Opvallend weinig windgeruis, uiterst stabiel rijgedrag en verbazingwekkend laag benzineverbruik. En dat terwijl de Calibra een zeer eigen, om niet te zeggen sublieme vorm heeft gekregen. Paradoxaal genoeg biedt de Calibra ook nog de meeste binnenruimte in z'n klasse. Het is, met andere woorden, 'n onmiskenbaar feit: er gloort weer licht aan het eind van de windtunnel.

Look at Opel now!

OPEL

© 1990 BethCo Fragrances, Inc.

Fashion, Jewelry and Photography by Karl Lagerfeld. Photographs edited for illustration.

Intertrade Cosmetics B.V. Weesp